OPERE II

Emil Brumaru

Submarinul erotic

POLIROM

Emil Brumaru

Opere II

Submarinul erotic

Cu desene ale autorului

Editura Polirom
2009

© 2009 by Editura POLIROM

Colecţie coordonată de Daniel Cristea-Enache

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-2370-9
ISBN PDF: 978-973-46-2371-6
ISBN print: 978-973-46-1281-9

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cronologie

1939 Emil Brumaru se naşte la 1 ianuarie, în Bahmutea, judeţul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcţionar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învăţătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai tîrziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.

1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeş, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgosteşte de o bilă roşie.

1945 Tatăl obţine postul de impiegat de mişcare în gara Merişani. Locuiesc înghesuiţi într-un canton, lîngă un pod de fier. Ca să nu rămînă singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.

1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, avînd-o ca învăţătoare tot pe mama. Citeşte, dîndu-se în scrînciob, o ediţie pentru copii, cartonată, despre Gulliver în ţara piticilor şi a uriaşilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sînge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat şi trîntit la pămînt, în drum spre şcoală, de curcanul doamnei Manolache, soţie de picher.

1947-1948 Iarăşi, tatăl e mutat cu serviciul la Belceşti, în judeţul Iaşi, devenind şef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a şi a III-a. Citeşte *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom Sawyer*, *20000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construieşte o colibă. Mama promite că aduce de la Iaşi un sac de cărţi. Nu se ţine de cuvînt, plîns memorabil, în hohote...

1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iaşi, la periferia oraşului, lîngă bariera de la Socola. Clasele a V-a şi a VI-a la şcoala „Gh. Mârzescu“. Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărţi, sute de romane poliţiste şi de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ţine un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau muşchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfîrşit de an.

1951 Se mută, tot în Iaşi, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Naţional. Din clasa a VI-a pînă în clasa a X-a, la Şcoala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Naţional), pe atunci doar de băieţi. Face parte din „gaşca teatrului“.

1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV: *Poezii postume*, în ediţia Perpessicius. Citeşte un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanţa de vară, este reclamat la Inspectoratul Şcolar şi propus pentru exmatriculare. Se intervine şi totul reintră în normal.

1954 Cumpără de la un anticariat *Les Fleurs du Mal*. Îl buchiseşte cu dicţionarul. Îi cade întîmplător în mînă *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citeşte şi o reciteşte ca pe un roman de aventuri, neştiind nimic despre majoritatea scriitorilor şi cărţilor. Continuă să scrie versuri sub diferite influenţe.

1955 Întîlnire providenţială cu Eleizer Frenkel, profesor la o şcoală unde lucra şi mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărţi, pe cîte trei rînduri pe rafturi şi pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricînd. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediţii princeps, uneori cu dedicaţii, ba chiar şi *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interzişi pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înfiinţează „Clubul moluştelor celebre“, format din el şi colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Şcoala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iaşi, secţia medicină generală.

1956 Pentru rezultate foarte bune la învăţătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sînt: 1) refuză să se aboneze la *Scînteia tineretului*; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai; 3) nu îşi salută colegii; 4) „are anumite surîsuri ironice la ora de histologie, cînd se uită în microscop“. (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini: „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului!“) Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenţiei unui coleg de grupă, mult mai în vîrstă, ungur: „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate!“. Se împrieteneşte cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găseşte la el un volum de Rimbaud, îl

copiază. În timpul „contrarevoluţiei“ din Ungaria, asistenţii de materialism dialectic nu vin la ore de frică.

1957 În urma unei certe cu mama, îşi arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoştinţe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Creţescu. Acesta vine acasă şi caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.

1958 Cu familia, în vacanţa de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Îşi descoperă o droaie de verişoare săltăreţe: beau samahoncă şi mănîncă prunele cu furculiţa. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.

1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bîrnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puţin severă. Nu mai scrie decît foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citeşte doar cărţi de bucate, odihnitoare.

1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaşte pe poetul Adi Cusin.

1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătoreşte cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripţia din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lîngă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu' Morii.

1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roşcată, blănoasă, Muţeasca. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întîmpla.

1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o maşină de scris Consul, tip portabil. Bate la maşină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*. Îi răspunde la poşta redacţiei Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoş Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.

1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată şi reprodusă poezia „Cîntec de faun“. Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandişpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate şi o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaşte pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citeşte viitorul volum şi îl declară pe loc oniric. E de acord şi Dumitru Ţepeneag. Este primit în „grupul oniric“. Cu ajutorul lor îi cunoaşte pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu etc. Urmează un şir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric“ este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soţia, Marina, şi fiica, Ileana. Ţepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai soseşte şi Tiţi, o prietenă a Marinei.

1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ştefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoştinţă, la redacţie, cu Ştefan Bănulescu. Tac îndelung toţi trei. Dimov e foarte satisfăcut de întîlnire. La şedinţele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rînd şi scrie non-stop versuri, dînd impresia că ia sîrguincios notiţe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vîrsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – ţiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează şi bate, cu mici modificări, la maşina de scris. Scămoşilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dînd cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistenţa medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, faţada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanţe, locul unde şi-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sînt desenaţi porci cu secera şi ciocanul în ei, indicînd cîţi kilometri sînt pînă la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care trăieşte la ţară. Şi Reparata cea cu trei sîni mistici şi două „suspine“ laice.

1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde şi chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze“. Şi într-o bună zi coboară pe peron. I se găseşte o gazdă. Are un program foarte sever, nu doreşte să discute decît după masă. De atunci, periodic, stă cîteva săptămîni pe an la Dolhasca şi bate la maşină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeş* din Piteşti, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo şapte zile pe lună, cînd se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întîrzie să apară. În *Viaţa românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariţiei editoriale a volumului *Fluturii din pandişpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet“, anunţînd şi copertarea

făcută de Florin Pucă.

1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeş*, nr. 3, în articolul „Emil şi detectivul“, Florin Mugur scrie patetic: „Transcriu aceste rînduri în ziua de 19 februarie 1970 şi volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris? şpalt tipografic?) sub cine ştie ce masă strîmbă şi murdară de plumb. Ce să spun? Că mi-e ruşine de colegii mei editori care au făcut să întîrzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru? Că această întîrziere a fost – şi este încă! – un lucru rău şi nedrept?“. În revista *Argeş*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca*, *Argeş* 6, „Cîntece naive“. Primeşte un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicîndu-i-se că volumul apare cu condiţia să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandişpan*. Doreşte asta „cineva de sus, de foarte sus“. Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandişpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înfiinţată, în numai cîteva luni, avîndu-l redactor pe Dumitru Ţepeneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu“, în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor acordă un premiu pentru volumul *Versuri*. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.

1971 Notaţie făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole: „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 şi 25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine: 1. «Ceas»; 2. «Cîntec de adolescent»; 3. «Gînd»; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lîngă aparat, să ascult, să mă bucur şi, vorba aceluiaşi poet, să fiu fericit. Imaginaţi-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale“. În luna aprilie volumul *Versuri* primeşte Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau: Al. Paleologu (*Spiritul şi litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Preşedintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte: acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ştefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriţă, Ov. Crohmălniceanu, Şt. Aug. Doinaş, Silvian Iosifescu, George Ivaşcu, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notaţie făcută de tatăl scriitorului: „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»“.

1972 Îl cunoaşte, în Iaşi, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămaşa descheiată pînă la centură, împrăştiind poante, curtat de femei tinere, poetul îşi cîntă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte şi părinţilor. Fac fotografii. Rămîn prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor şi al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti.

1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiţia scriitorului din provincie“, primeşte de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitaţie la ziua ei de naştere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu“ din Iaşi. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondenţă susţinută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei“. Este anunţat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primeşte itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Îşi face un palton şi un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămînă înainte de plecare primeşte un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze: va merge Zoe Dumitrescu-Buşulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acţiunilor festivalului, scrie: „Îngerul Emil Brumaru, Preşedinte al Rezervaţiei Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent“. Şeful delegaţiei române, Corneliu Sturzu, le atrage atenţia să nu se mai aşeze la masă înainte de a se aşeza delegaţia rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decît în Bulgaria...

1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondenţa cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaşte în toamna aceluiaşi an.

1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sînt confiscate de Securitate toate scrisorile şi ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un şir de inspecţii pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o şedinţă de pază contra incendiilor, ţinută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, avînd musafiri. Soţia e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat insistent. Secretarul de partid trimite o maşină (un GAZ!) să-l aducă, deşi Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o şedinţă de partid, cu

sala plină de colectivişti, care se deschide prin anunţarea excluderii dirigintelui Poştei pentru delapidare şi a medicului pentru imoralitate: o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Judeţ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcînd parte dintr-o familie de degeneraţi şi fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvîntul şi a explica evidenţa că minora are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, amenînţîndu-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat? Nu. Doar că Dostoievski... Şi este dat afară, la propriu, şi din sala Căminului Cultural. Aşa se procedează la o excludere din partid. Acasă îşi anunţă musafirii de întîmplare. Ei se amuză copios. Inspecţiile se întrerup. Peste cîteva luni îşi ia numai maşina de scris Consul şi fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervaţia Naturală de Îngeri. Îşi trimite prin poştă demisia din funcţia de medic. I se expediază tot prin poştă cartea de muncă. Stă la părinţi, pe strada Cuza Vodă, împreună cu Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în nişte saci mari de hîrtie, dintr-o magazie a noului spital şi dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu“, intră la Facultatea de Filologie, secţia română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“.

1976 La 2 februarie se naşte fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naştere pe numele tatălui. Începe procesul de divorţ, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soţia opunîndu-se, deşi din căsătorie nu rezultase nici un copil. Nu se face împărţirea bunurilor. Printr-o înţelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent*, a lui G. Călinescu, ediţia princeps. Îşi reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cîntece naive*. Pînă în 1983 toate cărţile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărui prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria“. În „Argumentul falsului anchetator“, printre altele, spune: „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întîi cu uimire, apoi cu nelinişte şi-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sînt părăsit pentru totdeauna de personajele cărţilor citite în lumina aceea pe care nici nu mai ştiu s-o numesc“. Răspund la anchetă: Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosaşu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoiţescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Ţoiu, Tudor Ţopa, Laurenţiu Ulici, Mihai Ursachi etc. Umblă pînă la epuizare prin periferiile Iaşului, mai ales după-amiaza, cînd lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cişmele pe care le iubeşte, le revede mereu.

1977 Îl cunoaşte, ducîndu-se anume pentru asta la Timişoara, pe Şerban Foarţă. Îşi scriau dinainte. Întîlnire esenţială: caută să-l convingă pe Foarţă că are „geniul literei“.

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfîrşite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obişnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitînd că rămîne acasă (părinţii, Tamara şi Andreea sînt la rudele din Curtea de Argeş), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieşite parcă sub dictare. Cîte două-trei pe zi, pe caiete şcolăreşti, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămîni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negîndindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăşi din plăcere. Tamara termină facultatea şi este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimeşte, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universităţii, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-şi o gazdă. Andreea rămîne în Iaşi. Începe să lucreze la o antologie pentru colecţia „Hyperion“. Corespondenţă cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecţia „Hyperion“, volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ştefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează şi postfaţa. Procesul de divorţ ia sfîrşit. Se căsătoreşte cu Tamara Pintilie. Soţia primeşte un post de suplinitoare în oraşul Iaşi. Drumuri dese la Bucureşti. Mircea Dinescu îi face cunoştinţă cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, neaşteptînd nici un răspuns. Nu-i trece prin minte că vor fi publicate cîndva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcţiona, datorită faptului că

partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, pînă la sfîrşitul anului 1989. La şedinţele de consiliu stă, de obicei, lîngă Leonid Dimov.

1983 La intervenţia Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are nici un serviciu.) Va avea acelaşi post pînă la finele anului 1989. Apare, cu peripeţii, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.

1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citeşte foarte multe romane poliţiste în limba franceză. Scrisori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ş.a.

1989 Reîncepe să scrie.

1990 Devine redactor-şef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soţia se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi“.

1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămînală „Cerşetorul de cafea“, ţinută pînă în prezent.

1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumaru.

1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianţei Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămînală, „Gulliver“, în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iaşi*. Moare mama, Elisabeta Brumaru.

1998 Apare, după 15 ani de absenţă editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov*. Premiul Inspectoratului de Cultură Călăraşi. Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor, pentru două săptămîni, la Washington şi New York.

2001 Premiul Naţional de Poezie „Mihail Eminescu“ pentru Opera Omnia; cetăţean de onoare al oraşului Botoşani.

2003 Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poeţilor“. Stă o lună. Divorţează de a doua soţie. Apare la Editura Aula *Poeme alese. 1959-1989*. Apare la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecţia „Canon“, monografia *Emil Brumaru* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia“, Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sînt un orb*, cu recitări de Horaţiu Mălăele.

2004 Apare la Editura Polirom, în colecţia „Ego-grafii“, *Cerşetorul de cafea. Scrisori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul“ în *Suplimentul de cultură*.

2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediţie revăzută şi mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. I. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvîntul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelenţă „George Bacovia“ al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.

2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecţia „Suplimentul de cultură“, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell'Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.

2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cîntece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural Român, împreună cu Ana Blandiana şi Alexandru Călinescu, la Luxemburg.

2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineaţă“, apoi „Diabloguri“ (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iaşi, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariţie la Editura Polirom *Basmul Prinţesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

E.B.

Submarinul erotic
(2005)

Amurgul evului mediu (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrînul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe

Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spaţ spume-s castanii
Jucînd fin leapşa-ntre cucute
Crinii şi îngeri-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele şi anii
Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aievea
Pe hărţi ţinînd în ţinte Franţe
În van mi-e somnul în van veghea
Roua feroce-ţi roade stevea
Treptele turnul bolta clanţa
Yvonne Burgundia-i aievea

Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaştini eterne
Caleşti mor pîlpîie lanterne
Cocliţi de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

Amurgul evului mediu (II)

Singur, mai singur decît o lingură uitată-n sertare, mai singur decît pătrunjelul pus la uscat. Şi iată!, osînda din pivniţi începe: gîndaci sufocaţi de nisip, verze-ucise în putini, laptele cald prins murind sub smîntîni, dantelele doamnei paianjen scoase la licitaţie!!

Mi-am amintit de tărîţă, de raiul din şanţuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcînd spre-un adînc leuştean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le ţineam ca pe nişte obiecte de porţelan, unul altuia, în mîini. Beam din ele licorile trupului, veşnic puternici, tandri pînă la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacaşuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinţi. Asfinţeam printre razele tale subţiri…

Amurgul evului mediu (III)

1) O, cît de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare cînd se credea că sîngele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întîmpina o fiinţă de cristal, neponegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scînduri, AERUL! 4) Numai sfărîmînd în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cinci. 6) O viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lîngă un zid de cărămidă. Mai tîrziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi pînă la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă...

Amurgul evului mediu (IV)

1) Fructe uriaşe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau – oh!, trecătorii ucişi! Sîni glorioşi, fără stăpîni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferişti, elefanţi şi eleve mîncau portocale cu griş. Şi-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surîs în mînere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colţul caselor mov. 3) O, şanţuri obscure: purgatorii cu ierburi şi melci, fragede spaime, protoiereii de mîluri în brusturi străvechi! Rîmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lîngă uşile vaste de-oloi. 4) Săli de aşteptare cu miros adînc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea pluşată a poştei, hîrdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliştii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un şezlong. Era viaţa lui. Ploaia pătrunsă în pînzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărţile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi... Nici un gînd... Cîte tristeţi într-o singură vară!!

Suprema servitoare

Incomparabilei Profira

O, servitoare, dulce servitoare
Din îngereasca mea copilărie,
Îţi miroseam cu lăcomie fusta
Plină de purici din bucătărie

Şi-ţi căutam chiloţii sub saltele
Ca să le sorb cerescul lor parfum,
Cu nara dilatată, cu ochi umezi,
Cu inima făcînd trans-bara-bum!

Sutienul tău mototolit şi acru,
Ham pentru ţîţa grea de arpacaş,
Îl sărutam, mi-l potriveam cu cîrpe
În magazii obscure de la Iaşi.

O, servitoare, dulce servitoare,
Cînd adormeai în terfe şi sudori,
M-apropiam de tine cu sfială
Să-ţi văd coapsele moi cu floci şi pori.

Aveai mamela bleagă cît ceaunul
Şi la mijloc cu sfîrcul urduros.
Ţi le-am zărit pe geam într-o amiază
Cînd, să le speli într-un lighean, le-ai scos.

Oh, părul gras, cu rădăcina tare,
Dat la culcare cu petrol lampant,
Înfierbînta în el orice agrafă.
Iar curul tău gigantic şi vibrant,

Cu bucile cum pernele şi roşii,
Purtat în rochii leoarcă de lături,
Ţi-l arătai, pe putini aplecată,
Punînd cu-nţelepciune murături!!!

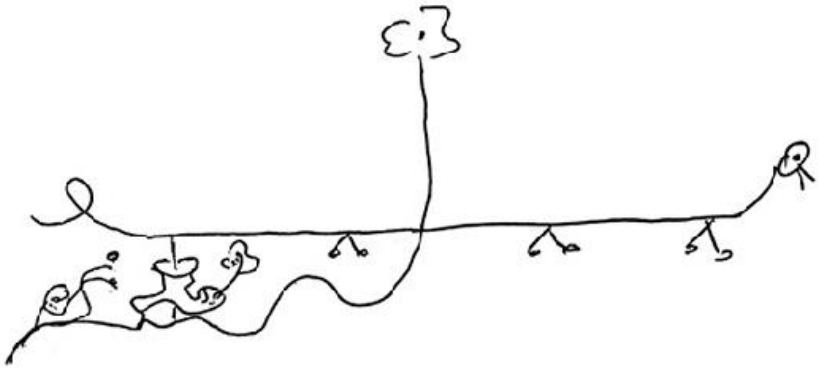

Bar

Tu, care-mi cînţi de la magnetofon
„Hello“, în dimineaţa asta-i joi...
Trec chelneriţe... Trage-n buze moi
Ţigara fină, sonda cu sifon

O copilandră-punk-omidă-albastră.
Îngerii-şi bagă-n ziduri o aripă.
Vai, unde e neprihănirea noastră:
Parfum greoi ce fluturi-i constipă?

Şi unde-i sufletul prelins din noi
Ca păcura din osii de vagon?
Tu, care-mi cînţi de la magnetofon
„Hello“, în dimineaţa asta-i joi...

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt

Cafeaua de cicoare-mi dă avînt
Să mai privesc femei cu cracii-n vînt
Şi să fumez trabuci de zece ruble,
Bînd căni de apă simplă şi votci duble.
Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe
În după-amiaza vieţii mele albe
Şi sînt sătul de plictiseala blîndă
Ce rufele pe sîrme lungi le zvîntă
În curţi înguste, lîngă roşii case,
La geamuri, pentru muşte moi, cu plase.
Şi-aştept să soarbă ploaia din cutii
De peşti motanii sub hulubării.
Căci n-am nici chef, nici frişcă să mă fut
În căutarea timpului pierdut...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit...

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua
Pudrînd în zori bombatul infinit.
Doar ţîţele fetiţelor de-a noua

Au frăgezimea lor de fruct oprit.
Oh! le diger precum un şarpe boa!
Sînt fericit, Dimov, sînt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua.

Deci în bufetul Zimbrul stau topit
În timp ce-afară cu migală plou-a
Femeie cu trecutul ţîrîit
Într-un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A!

Sînt fericit, Dimov, sînt fericit!!

Un imn sfios şi trist va fi rondelul

Un imn sfios şi trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,
A celor ce-şi păstrează sufleţelul
De mari şi mici onirici într-o glastră

Şi-n cîrlionţii ce-i suspină mielul
Şi-n balega de fluture, albastră.
Un imn sfios şi trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,

Ce cu blîndeţe ne arată ţelul
De dincolo de frageda fereastră
Sub care putrezeşte pătrunjelul
Şi-n rouă-mboboceşte-o brună astră

Cînd imn sfios şi trist este rondelul.

Acum voi bea mastică. Poate Ile...

Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!
Azi îi aduc un melc de zece kile
De şocolată şi i-l torn cadou.

Oh! sufletul meu pur din nou vernil e
Ca chiloţeii pe un roz popou.
Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Cînd o să crească, mă va face: BOU!

Marina o să-i dea atunci pastile
Ca să slăbească. Eu, timid erou,
O să mă lupt cu fluturi şi cu bile
Şi-o să dansez cel mai viclean tangou,

Bînd încă o mastică. Poate Ile...

Sînt chelneriţe blonde printre şpriţe

Sînt chelneriţe blonde printre şpriţe.
„Doriţi ceva?“, ne-ntreabă. Noi dorim
Să se desfac-aprinse la bluziţe
Şi sînii lor cu bumbeleu infim

Şi iz de leuştean şi romaniţe
Să ni-i cedeze dulce să-i iubim.
Sînt chelneriţe blonde printre şpriţe.
„Doriţi ceva?“, ne-ntreabă. Noi dorim!

Şi, discutînd cu ele gogoriţe
Şi bazaconii, după kilul prim,
Le-aplaudăm cînd fac din şolduri fiţe
Şi cu delicateţe le ciupim

Pe chelneriţele de printre şpriţe...

Povestea unei mici plimbări
Şi-a unei mari dezvirginări!

Ne vom plimba-ntr-o brişcă dublă,
Eu bun şi gras, tu rea şi suplă.

Şi vom opri la mii de baruri,
Tu bînd zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.

Şi, cînd o să ne facem fleaşcă,
Schimba-vom brişca pe-o caleaşcă

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,

Din zori de ziuă pînă-n seară,
Prin păpădii, tu-ncă fecioară

Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviţi de luna

Miezului nopţii în crivatul
În care eu ţi-am fost bărbatul

Şi-ţi mai privesc sînii, rărunchii,
În timp ce sîngele ţi se retrage lin din unghii…

Rouă c-un pospai de fluturi

Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ţi culci
Fesele dese şi papi bulci
Gîdili căţei de usturoi

Pahar de sticlă franţuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubeşti scoate din rochi
Marele crin împărătesc

Şi-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeş pe mătasă
Bea opiu c-un bătrîn pirat

Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viaţa-i străvechiul baobab
Cu scorbura plesnită-n stea
Şi-n curcubeie Lou gemi slab

Şi-Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ţi culci
Fesele dese şi papi bulci
Gîdili căţei de usturoi

Fratele lui Robinson Crusoe

Motto: *Sînt mai bogat decît mă crezi:*
Deţin acţiunile Canalului Suez!

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat,
Voios, cincizecişişapte de cocoşi
Şi-am uns cu sînge-ntregul meu palat,
Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţîţat cu goarna fină-n glas
Fluturii răi, cărarea să-ţi devore,
Căci te aştept. Privesc iuni la ceas
Cum limbile ling fragedele ore.

Şi, bucuros de sînii ce-mi aduci,
Frîng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse
Şi-nmoi cu mîna cocoloşii dulci
De aer, visînd gureşele-ţi coapse!

Elegie

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeţii mele cer.

Scriai lui Lou aşa frumos,
Făceaţi atîtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar rîme străvezii.

Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pămînt să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăieşti,
Goi puşcă-ntinşi pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci peşti.

Oh, Doamne, cît mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleaşcă de-ametist
Trasă de-o lebădă şi-un crin.

Taie lumina c-un cuţit

Felii şi unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cît de trist mă simt cînd plouă.

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeţii mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

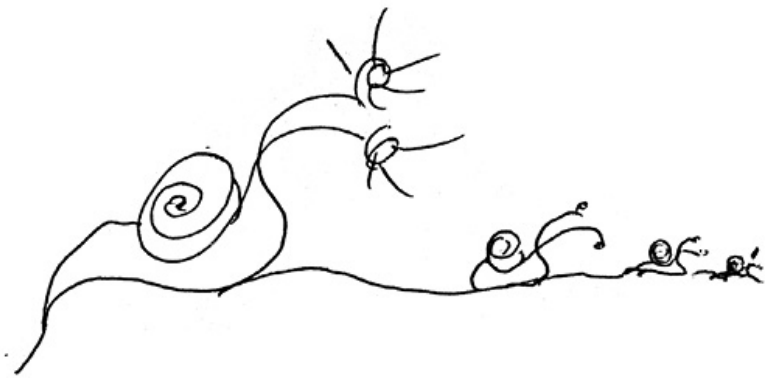

Submarinul erotic

La contrabas, nostalgic, Johnny Răducanu

Adu-ţi aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închişi,
Pluteam hai-hui şi pacinici sub case şi trotuare
În vechi canale pline de fluturi şi crini trişti.

Deasupra-ne oraşul se zgîlţîia-n tramvaie
Şi forfoteau prin ziduri ţevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeş rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioşi, cînd steagul l-am arborat – prosopul
Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis –,
O, vie-ne în urmă şi focul, şi potopul,
În fleaţa ta ureche de nimfă lin ţi-am zis.

Şi-ai priceput căpşuna că-ţi este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de peceţi
De gura ce-ţi topise în ceară deodată
Cu-amiaza şi-nserarea întîiei dimineţi.

Bocet de adult

Motto: *Romînca s-a născut actriţă!*

Nuieluşă de alun,
Ce să-ţi spun să te îmbun?
Să-ţi dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară,
Face-m-aş mai către seară
Pernă grea
De catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Şi pervaz la geamuri late,
Să te sprijini şi în coate
Ca să-ţi fie mai comod
Într-un fel şi într-un mod.

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Ţîţa ta cea minimă
De-am rămas trăsnit şi fix
Ca Hristos pe crucifix
Cu glezna şi mîna-n cuie –
Cuişoare de duduie?

Gîndurile-mi sînt în spini
Delicaţi şi foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi întoarsă:
Din coapse, de la portiţă
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,

Actoriţă?

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Acolo pe un yacht uşor
Trăia piratul Ciung-Şchiop-Chior,
C-o caciatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Şi o iubea pe Marea Vampă
Care şi dînsa era clampă
Căci altfel viaţa n-are haz!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Bretelele la pantaloni
Sînt din halva şi bulion
Şi nasturii de la prohab
S-au abolit, iar orice damă
Îşi prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Şi-ncepe către-amurg să geamă
Stînd leneşă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Haleală-i cît poţi ca să bagi
În tine şi te-absorb dulci vagi-
Ne desfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sînii li-s dubli.

Şi astfel viaţa e un vis!!!

* * *

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ţi cer nici coapsele, nici sînii şi nici gura,

Ci sufletul răscopt ca o căpşună
Cu mirosu-nţelept şi carnea bună

Şi gîndurile moi şi-adînci ca mierea
După-amiezii, spre-a-mi spori puterea,

Şi-ţi fac din fluturi pat, din rouă masă,
Nelegiuit de alba mea mireasă,

Şi-ţi născocesc din vorbe raiul dulce
În care tinereţea ta să-şi culce,

Cînd ziua-ţi cade tristă la picioare,
Lacrima grea, strălimpede şi mare.

Verlaine mi-a spus...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:
„De ce îţi laşi femeia ta frumoasă
Închisă-n vis. Un fluture există
Numai o clipă-n vîntul de mătasă.
Tu uiţi mereu că-ntr-un izvor căzută
Căpşuna, de n-o sorbi, lin putrezeşte
Chiar de-i atinsă doar de-un voal de peşte
Portocaliu sau de un bot de ciută.
Fiindcă pe tine-anume te aşteaptă.
Nu-ntîrzia, ci-mbracă-te-n veşminte
De in curat şi amîndoi, cuminte,
Iubiţi-vă cît roua-i înţeleaptă.
Paharul golit laş, pe jumătate,
Rămîne-n veci cu buzele umflate“.

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Nu-ţi cer nimic, vreau numai să exişti.
Fii bucuroasă-n roua-n care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sînt trişti
Dacă ating cu-aripa lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar durea penele moi,
Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, ştii bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci şi-ascultă-mă cum plîng
Cînd cerurile pătimesc de Crişti
Ce s-au urcat spre soare din adînc.
Nu-ţi cer nimic, vreau numai să exişti.
Dezamăgirea fleaţă, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

Ţi-am dat iubirea

Ţi-am dat iubirea – *flutur* – şi ţi-am spus:
De-l strîngi, se sfarmă, dacă-l laşi, dispare
În aer, înălţat precum Isus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ţi-ai prefăcut trupul supus
Şi sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcînd de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă şi-n uşoare
Veşminte largi de in topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
Şi nu pot plînge, deşi dînsul moare.
Sînt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

Caligrafiile aceloraşi cuvinte

1.
Erai atît de frumoasă!
Frîngeam pentru tine flori largi
Umplute cu îngeri de-amiază
Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul
Zărit printre casele-adînci.
Cu mîna mijlocu-ţi strîngîndu-l,
Mereu îţi şopteam să nu plîngi.

Şi sufletul moale, din pieptul
Ascuns în fereli de mătasă,
În rouă-l topeam pe încetul.
Erai atît de frumoasă!

2.
Mi-ai sosit la uşă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Şi-ai şoptit din prag atîtea plîngeri;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ţi loveşte
Gleznele cînd treci prin ierburi fine
Şi de melcii păcătoşi, fireşte,
Moi suindu-şi frageda ruşine

De pe pulpe-n raiul strîmt şi umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfrîngeri.
Mi-ai sosit la uşă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvineţise, de sfială,
Muşchiul verde peste buturuge.

Şi-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniştéa-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum păşeşti spre mine-n pielea goală
Şi cum roua sufletul ţi-l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4.
Bat căpşunele în cuie
Lîngă sînii tăi răscopţi,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să-ţi sugă sîngele. Porţi

Cu lacăte strîng. Mari şolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomi să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Mişti. Clipa-i zemos-gălbuie,
Cu paingi din pînze storşi.
Bat căpşunele în cuie
Lîngă sînii tăi răscopţi.

5.
Sînt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ţi prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeşul de bil-
Iard şlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb ceşti de oloi
Şi cast le pun pe sînii moi,
Sătul de crudul tărăboi
Făcut de şoldurile-n toi.

Şi mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi şi ţipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veşminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă.

6.
Erai atît de frumoasă!
Căzeau linguri largi de pe masă
Să-ţi prindă miresmele sacre
În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,
Treceai, în dulci tîlcuri de-alint,
Prin îngerii strînşi de-o zi deasă
Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă,
C-aproape-ncetam să-ţi mai simt
Privirea, ci numai o rouă
Regală. S-o bem pe din două
În scorbura timpului sfînt…

Bocet de adult

Mă culc noaptea-n pături grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Şi-n ceasul de masă vid.

Şi am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.

Şi-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei şi cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaţ, crinul prea-ngust
Şi ce gust are alt gust.

Iar cînd trec la pipăit,
Simt o lamă de cuţit
De-aici pîn' la infinit...

Cîntec de iertare

Buruiană de argint,
Dac-ai şti ce trist mă simt
Că trebuie să te mint

Că sînt vesel şi curat
Ca zidul cel luminat
De-amiaza cu soare lat,

Că-s fraged şi străveziu
Ca-n bucata de pîrîu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,

Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis,
Şi ce văd îngerii mi-s.

Buruiană de argint,
Dac-ai şti ce trist mă simt
Că trebuie să te mint...

Epigramă ameliorată
(1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireşica“,
Bătută-n cur de-un scaun cu scîndurele tari
Şi-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica
Să fii poet cînd puţa o ai doar atîtica,
Iar tu-i dai şlef, extatic, de gris mărgăritar!“.

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăţ obraznic: o!, vis al Blondei Potci!!
De inimă tristeţea mi se-agăţa ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcînd-o pe niznaiul,
În suflet plin de mîlul a nu ştiu cîte votci.

Să-mi întrerup vieaţa cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sîni, în mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s nişte bla-bla-bla...

Scrisoare de dragoste

Zilele-acelea largi şi înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcîm, măcar unul, Emil!“.

Nu puteam să-ţi răspund, de cît drum ne desparte,
În zilele-acelea largi şi înalte.

Şi mi te-aminteam şi călătoream,
Privind din caleaşca albastră, pe geam,

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atît de pustii, de întortocheate.

Iar cînd am ajuns şi-am oprit, se-nserase.
…….....
În salcîm atîrna rochia ta de mătase...

Sonetul de la Curtea de Argeş (1980)

Pentru L.M.

În Curtea de Argeş, la vreme de ploaie,
C-o bilă pe masă de fildeş gălbuie
Şi sufletu-n ţinte, destinu-n şiroaie,
Oh, claie de îngeri! femeie ce nu e
Decît o mătasă, îţi scriu lin prin spaţii,
Ci haru-i aiurea plecat de milenii.
Adio zic astăzi amarnicei graţii
A copilăriei, plictisului, lenii,
Luxurei uşoare, ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii.
Mi-e viaţa pierdută în ganguri eterne,
Simt zimţii grăbiţi şi vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Cînd totul, vai, totul e-o grea bălărie.

Oh, dînsa-i şi mireasă, şi altar

Oh, dînsa-i şi mireasă, şi altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeaţa ei împotmoleşte crinii
În mîl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleştar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candele mici,
Plîng îngeri longilini, rîd fluturi groşi.
Surparea dulce-a sînilor voioşi
Musteşte-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Cînd melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dînsa-i şi mireasă, şi altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospeşte viaţa-n suflet, iată!
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!!

Sonet neterminat

Mi-ai spus: „Aici degeaba îţi pierzi timpul.
Te du şi te sfieşte pe hîrtie“.
Şi-a început tristeţea a-mi descrie,
Cînd cu Septembre-ncepe anotimpul
Toamnei adînci. Ce va urma de-acuma?
O, de-aş putea pe ceilalţi fericiţi
Să-i fac şi-n jurul meu, deloc grăbiţi,
Să steie buni, privind cum creşte bruma;
Să li se pară că povestea-i mare
Şi că sfîrşitul ei va fi frumos.
Mi-e sufletul parcă din carne scos.
Şi locu-n care-a fost încă mă doare.
…….....
…….....

Elegie

Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă şi coboară
Între sîni vei strînge un mesteacăn
Ca să-ţi placă şi ca să te doară

Şi-mi vei face moale semn cu mîna
Să te leg de dînsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămînă
Sufletul meu sufletul să-ţi lase

Să se umple blînd cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă şi coboară

Blazonul lui Julien Ospitalierul

Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,
Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!

Primeşte ecusonul meu de mare fraier
Pe-un cîmp de-azur şaizecişicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Şi-o bilă somnolentă de popici
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surîzînd cu cracii-n sus
Fără ciorapi
Ci doar cu-nrourate jartiere
Ţinînd un dirijabil în palmele-i de miere

Tamaretă

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Şi ai plecat sînii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topeşte-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ţi pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Şi ai plecat sînii-au rămas un vis

Jurnal de înger

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surîzînd
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnaţi de patimă şi dor
Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici pînă cînd
Razele fac în aerul frel tumbe.

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

Scrisoare

Ţipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ţi întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ţi desfac veşmîntul dulce?
Cureluşa la sandale?
Răstigni-m-aş pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aş în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Şi lăsa-mi-aş în ruşine
Gîndul coapsele să-ţi ungă...

Ţipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

Basm

Pentru Valeria Seciu

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa

În semn de despărţire şi plecare
De lîngă mierea albelor izvoare.

Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

Giuvaer mare şi alb

Pentru Maia Morgenstern

Giuvaer mare şi alb,
Trupul cald ţi-l port în suflet

Pînă clipele îmi scad
Şi-amurgul se-apleacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre îngeri,
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociţi şi n-au răsfrîngeri
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ţi scriu rochii, fald cu fald,
Cît creierii mi-o încumet.

Giuvaer mare şi alb,
Trupul cald ţi-l port în suflet...

Balada negustorului de postavuri

Un vechi negustor de postavuri,
Strigîndu-şi, trist, marfa prin praguri

De case cu uşile-nchise,
Trecuse prin tîrg şi pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa şi cu bruma

De-un metru-apăsînd peste lucruri
Şi oamenii storşi de buclucuri,

Uimiţi că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cîndva, dus pe alte meleaguri...

Cîntecul cel mai naiv

Femeile care m-au înşelat
Atît de dulce au ştiut s-o facă,

Încît aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blîndului păcat.

Ba chiar le-ndemn cu fluturi şi le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,

Fără fereli, lacrimi subţiri, ocoale.
Ci giuvaiere le aduc, boier,

Spre-a le lua şi pipăi în pat
Cu sînii şi-a le pierde între şale.

Femeile care m-au înşelat
Atît de dulce au ştiut şi-agale...

Cîntec de fîntînă

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fîntîna

Ridicînd-o-n cer cu mîna,
Ca pe-un crin pietros şi greu.

Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie

Setea istovită-n groapa
Ciuturei ce cade, suie.

Şi poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămîna.

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmuls fîntîna

Din pămîntul meu şi-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

Sfat

Ascultă-mi cuvintele
Şoptite-n amurg.

Dezbracă-ţi veşmintele
Cînd luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflîndu-şi în vînt,

Mari, sînii. Abia de e
Un prag pe pămînt

Sub zare. Incintele-n
Praf rîmele-şi scurg.

Ascultă-mi cuvintele
Şoptite-n amurg...

Cîntec de nerăbdare

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu.
Mă aşteptai cu subsuori bogate

În iederi, crinişti, volburi; începu
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporînd şi îngerii, şi dracii.
Sîmburii fructele mişcau în aer,
Crud vînzoliţi, şi înălţau copacii
Zvelţi, credincioşi, umpluţi c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pîntecu'
Albea a dor şi roditor a toate

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu.
Mă aşteptai cu şolduri fierte-n lapte...

Cîntec naiv

Motto: *Les nuages coulaient*
comme un flux menstruel. (Apollinaire)

Iubita mea azi are menstruaţie
Şi-i fragedă şi este indispusă,
Iar talia-i se tînguie c-o graţie
De balerină în exil, oh!, bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiţă. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,

Să-l dumice, să-i zdrenţuiască-amurgul
Şi zorii să-i prelingă-n moi răşine.
Iubita mea topeşte azi tot burgul
În menstruaţii tragice şi fine.

Îngerii mă trag de mîini

Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii şi nefiresc,
Într-o clipă cît în luni

De zile spre sîni ce-ţi cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Şi mă pripesc
Şi n-apuc să mai aştept,

Mă înalţ, trec printre bîrni
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pîn-ajung lîngă fîntîna
Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blînda ta veste
Că mai pot să-mi tîrîi mîna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veşmînt lumina...

Dulci distihuri pentru prietenul de taină

Cel care-mi bagă-n spate un cuţit
Binevenit fie şi fericit!

Şi-aşa mi se părea trupul prea greu,
Şi-aşa nu mai ştiam dacă sînt eu

Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămîna gri.

Binevenit fie şi bucuros
Că zac, parc-adormit cu faţa-n jos,

Visînd la ce se-ntîmplă pe pămînt.
Întruna-i voi cînta sufletul blînd

Aceluia ce-mi bagă un cuţit
În spate. Fie veşnic fericit!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în braţe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi

Dis-de-dimineaţă zmuls
Către-amurg, unde scaieţii
Vineţi rîd cu faţa-n sus
Şi rănile-s cît pereţii.

Şi mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în braţe sufletul...

Cîntec naiv

Se subţiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul îşi suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată.

Rouă ne cade-n spate. Uriaşă,
Ciuperca pălăria şi-o îngroaşă

Cînd roata soarelui se-nvîrte-n baltă.
Sîntem, şi vechi, şi proaspeţi, laolaltă.

Căci se subţie raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

Clipa cea surîzătoare

Se căţărase, Doamne, peste mine
Verzuia prăbuşire de lumine.

Fruntea-mi fierbinte-o năduşise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Şi-mi amorţeau picioarele în frigul
Amurgului ţepos ca ţipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice şi încă
Îmi da tîrcoale-un înger, să mă strîngă

Între aripi şi să-mi surîdă numai
O clipă, cît îi şterg de pe nimb spuma-i…

Sînt ultimul poet balcanic

Pentru Luminiţa Marcu

Sînt ultimul poet balcanic.
Cînt c-un descojitor mecanic

Ce-nlătură nu de pe frasini
Sau de pe ulmi scoarţele groase-n

Lumina după-amiezii gării,
Ci de pe crinii strînşi puzderii

În stive (-ntîi decapitaţi):
Pieliţa lujerilor s-o purtaţi

Cu jartier, păzite dulce-n viciu
De Îngerul cel de serviciu

Veşnic în urma coapselor...
Sînt ultimul poet descojitor!

Sonet satiric

Cum se aude pe ciment o bilă,
Rostogolindu-se,-mi ţopăie clipa
Pe creierii boţiţi. N-ai tiv de milă.
Rîzi că-s pocnit în creştet cu aripa
Gînsacilor. Îţi foloseşte trupul,
Atîtea-ntortocheri şi dîmburi calde,
Dacă-l topeşti, departe,-n ceaiuri fade,
Sorbite-n buze blegi, guri fără scrupul,
De nişte popîndăi, de nişte broaşte
Ce freacă lacuri limpezi în gargara
Lor putredă? Te-afunzi încet în mlaşte
Găinăţate. Fluturii duc seara
Să-ţi moară între sîni. Iar dimineaţa
Scălîmbăie-n patul surpat Paiaţa!!!

Sonet tîrziu

La ce-aş minţi? Te mai iubesc şi-acum.
Crezi tu că ruga mea e-o blasfemie?
Plăpumi s-au şters. Clăbuce de parfum
Topitu-s-au. Şi am rămas c-o mie
De melci răscopţi la care n-ai răspuns.
Dizolvi amiezi în solniţa-mi de carne.
Zadarnic, veseli, sîngele mi-au scurs
Îngeri ce vor în ceruri să-mi răstoarne
Tristeţea, bălăcind-o-n bucurii
De raze-n cîrlionţi prelinşi din soare.
Mă chinui pofticios. Perna mă doare
Sub cap în patul cu cerceafuri vii
Încă de izul tău de-arhanghel putred
În aripi, ci cu glob de rouă-n suflet!

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe
Foşnetul fustei, coapsele-n mătasă...
Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n
Ţăndări verzui în pieptu-nchis în casă.
Căci iar bolesc sub iederi necăjite
Şi-n raiuri trist frecate cu sacîz,
Pe cercurile pacinicilor plite,
Prăjesc pîrjoale moi. Ci tu îţi rîzi
De sufletul ce ţi-a plătit cu viaţa
Şoldul şcolar şi sînii descheiaţi.
Şi lacrimile mi le-nşiri pe aţa
Subţire-a nu ştiu cîţi vicleni bărbaţi.
Şi-mi torni ruşinea în găleţi cu zoaie
Şi inima mi-arunci la vreo potaie
Flămîndă-n bot şi năclăită-n ploaie...

Pierrot răutăcios (1)

Ce bine-i că nu mă iubeşti!
Ai sîni şi nici nu îmi pasă!!!

În rochia ta, prinse-n plasă,
Ţi-s coapsele reci ca doi peşti
Cînd buzele şi le-mpreună
Şi cozile brusc îşi desfac,
Nostalgic, oh, crac lîngă crac,
Căci gura lor pap-o căpşună
Pe care-o privesc din caleşti,
Placid, în plimbări, după masă.

Ce bine-i că nu mă iubeşti!
Ai sîni şi nici nu îmi pasă...

Pierrot răutăcios (2)

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă

De zaţ. Fluturi trec nefiresc
De blegi peste coapsa-ţi înaltă.
Nici trompele nu şi le-ntind
Spre tainele-n fleaşca-genune
Pe care-ntre ele-o cuprind
(Dar, vai!, nu le pot zice-n nume!).
Iar melcilor nu le pocnesc
Pereţii. O clipă-i cealaltă.

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surîsul tău cade-ntr-o baltă...

La o nimfoaică

Puterile cum îmi scad:
Subţiri-s ca apa-n vad.

Simţurile cum se duc:
Rămîn păpădie-cuc.

Minţile cum se închid:
Sînt ca uşa prinsă-n zid.

Nici tu broască, nici tu chei,
Nimfoaică, să mi-o deschei.

Şi să-mi intri cu lumini
În spatele ochilor plini
De smîntîne şi răşini...

Întrebări

Mai simţi cum ţi-aşează lumina
Pe şold raiul fin destrămat
De pofte? Zăreşti încă-n fructe
Dragi îngeri culcaţi pe un pat

Miezos şi-acrişor? Auzi iarăşi
În tine fîntîni şi grădini
Şi garduri şi hălţi şi marfare?
Din nou strîngi în braţe moi spini

Ce-ţi zgîrie pînă la sînge,
Albi, sînii închişi sub lăcat?
Mai simţi cum ţi-aşează lumina
Pe şold raiul fin destrămat?

Elegie

De astăzi clipa-i cît dovleacul
Şi n-o mai pot rostogoli.
Iubitei i se-nmoaie cracul,
Sîni-i clocesc pilafuri gri;

Patul îşi flutură cearceafuri
Leoarcă de-amor în ceşti de-amurg,
Din vazele zvîrlite tandru
Razele cad, crinii se scurg,

Ci eu, scrib vechi, însemn cu acul
În colţ de ochi, ce-a fost, ce-o fi...
De astăzi clipa-i cît dovleacul,
Nu o mai pot rostogoli...

Sonet

Cînd strig furnica, dînsa vine grabnic.
Melcul de-l chem, alene se pripeşte.
Zefirul e năpraznicul harapnic
Ce păpădiile pe cîmp le biciuieşte.
Şi-n fiece pahar se plimb-un peşte
De aur şi cu voaluri, ca-n caleşte.
Bea-l seara, fie-ţi soporific darnic
Şi vei visa cum lacul te iubeşte,
Mîlul, mieros, te zgîrie, fireşte,
Nufărul mov îţi trage ca un cleşte
Coapsa din noaptea înspumată groaznic.
Inima-mi fu chircită, izbucneşte
Mereu, mereu se-nalţă, prăbuşeşte.
Şi între coaste spaima-mi se piteşte
Încă puţin, cît să-ţi cînt vorbe, harnic...

Blues

În zori, „La Butoiul cu Spermă“,
Stau singur, beau whisky şi plîng.
În van carabina eternă
Mi-atîrnă, de-argint, la oblînc.

Pianul mecanic mai cîntă
Un bleno-tango. Eu scuip rar
În propriu-mi pahar. Tu eşti sfîntă
În pozele din buzunar.

Din spleen, cu o quintă royală,
I-am ras pe amigos de bani
Şi-apoi i-am ucis. Tu eşti goală
În pat de o sută de ani

Sub pături şi-n braţe c-o pernă
Respiri tot mai clar, mai adînc.
În zori, „La Butoiul cu Spermă“,
Stau singur, beau whisky şi plîng...

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

O
Ce
Lucru
Pasionant
Portocala
Intră-n
Trompă
Trompa
Intră-n
Elefant!

Elegie

Nu mai trăiesc decît să-ţi spun cum creşte
În sosuri un cuvînt ca leuşteanul
De proaspăt şi mirositor. Priveşte:
Roua-i zbîrcită, cade-n zdrenţe anul
Fremătător, amurgu-şi pierde banul
Zvîrlit pe partea unde-un crin cloceşte.

Şi nu-i nimic nepovestit în casă.

O, sufletul tău leneş, de frumoasă
A nimănui. Şi-i vîntul lin şi rece.
Însă acum puterile mă lasă
Şi pleoapa-mi gri o lacrimă-şi petrece
Prin pînza ruptă-a tot ce-a fost mătasă...

Nu isc pricini...

Nu isc pricini să-ţi tulbur cu miresme
Trupul prelins din creştet pîn' la glezne,
Ci-ţi dau o inimă pe ea c-o gheară.
I-atît de simplu, oh! i-atît de lesne
Brusc să se strîngă. Ticăie o moară
Ca un ceasornic, undeva, dumnezeieşte:
Se macină cărări, făpturi, ferestre.

Şi nimănui de căni frică nu-i este.
Dar ele ne pîndesc deschise larg,
Să ne absoarbă-n fragedele bezne.
Şi-apoi, scăpate pe podea, ne sparg...

Erai atît de subţire

Erai atît de subţire!
O frînghie, oh! cu un nod
De carne. Flămînd matelot,
Pe care chiar Lautréamont
Mă tot îndemna să-l deznod,
În mijloc de mare pustie,
Desigur, şi-n plin naufragiu,
În sticle-aruncîndu-mi mesagiul
Cifrat, scris pe piei de scrumbie!!
Meduze sorbeau vechi legende,
Balene pluteau suculente,
Ci tu, clătinată-n neştire-n
Musonii pîndiţi de zefire,
Erai atît de subţire...

Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci

Dacă
Balenele
N-au
Gît
În schimb
Girafele
Îl
Au
Prea
Lung
Astfel
Şi
Întrucît
Şampania
Din
Sticle-o
Beau!

Deodată

La temelia cănii e o lumină grea.
În cană clipoceşte lin apa din cişmea
Şi eu încep dintr-însa încet şi trist a bea.
Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia.
Mai pot să flutur mîna o clipă şi abia
Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzeşte-aşa
De mov, încît cu cana mă-nalţ uşor...

Destăinuiri

Hai să-ţi fac destăinuiri!
Am iubit cîndva un flutur.

El, cu aripi de te miri
Cum de poate duce ciuturi

(Căci erau aşa subţiri!)
De vreo şase-şapte puduri.

Eu, extatic de-ngîmfat
Că îl pot trînti în pat,

Să ne fim o clipă miri.
Hai să-ţi fac destăinuiri...

Drum greşit

Drum greşit, drum greşit,
Pentru ce te-am mai păşit?

Cu talpa te-am pipăit,
Drum ferit, drum peticit.

Sufletul mi-am dus, pripit,
Pe muchea ta de cuţit,

De-aici pîn' la infinit,
Drum topit în colb clocit.

Drum greşit, drum greşit,
Pentru ce te-am mai găsit?

Va fi o zi mai lungă…

Va fi o zi mai lungă decît vom fi crezut.
O eră macră! Roua ne-o dă cu împrumut.
Tu o să-ţi speli buricul, eu sufletu-o să-mi curăţ
Şi-o să te rog întruna: coapsele largi îndură-ţi
Şi sînilor pecetea lăţeşte-o-n lacom sfîrc.
Şi-o să urcăm la ceruri, uimind bubosul tîrg
Spre pomul, lăudatul, neluîndu-ne, nu! sacul,
Ci doar dorinţa dulce de-a rupe de pe cracul
Subţire-un măr cu pompa umflat cîtu-i dovleacul.
Şi clipa-şi va întinde braţele-i durdulii
În raze pofticioase, făcînd sub coate plii
Căci geometrii vestite ne-or dezbăra de-oricare
Lege şi-n loc de iaduri vom huzuri-n altare
De cumuluşi, cu visuri pictaţi vioi de-un soare
Mai bulbucat, mai vînăt, mai amoros, mai tare,
Unde păcatele şi purităţile încap
Alături. Frige-n tavă crini groşi tîrîţi prin praf!!

Elegie

Fluturele se muncea,
Mort, să-şi mişte aripa,
În răşina aerului.

S-a-nchis uşa raiului.

Pe pământ rămîne-vom,
Fără şarpe, fără pom,
Eu trîndav, tu-n carne macră
Plină de-o mlaştină sacră,
Ci doar cu-al soarelui fruct
De-amurg în reci raze rupt...

Surioară, surioară…

Surioară, unde eşti,
Să-mi ştergi vechile fereşti
Cu dragostea-ţi umedă?

Răbdare, te-ncumetă
Să mai rotunjesc în pietre
Rouă dimineţii fierte,

Nu pe plite, ci-n praf gros
Căzut din soare pe jos,

Strivindu-mi loboda, crinii,
Sub greutatea luminii...

Surioară, unde eşti,
Să-mi ştergi vechile fereşti
Cu dragostea din poveşti?

Cîntec

M-am întors. Fă-mi adăpost
Moale. Vreau să-ţi povestesc.

Raze vechi curgeau păstos
Peste-un trup dumnezeiesc
Care chiar al tău era,
Cu şolduri, cu sîni, cu gură,
Şi-alături se chiflicea
Viaţa-mi, mură după mură,
Numărată pe de rost
De-un melc surd şi orb şi prost.

M-am întors. Fă-mi adăpost
Şi-ncerc, blînd, să-ţi povestesc...

Ce tînără şi veselă erai

Ce tînără şi veselă erai
Îmi aminteai de îngerii din rai
Cumplit de albi şi de frumoşi trecînd
Cum numai razele subţiri prin gînd

De-abia întrezărită te pierdeam
Ascunsă după cîte-un fruct rotund pe-un ram
Şi nu puteam să mi te-apropii iar
Cu braţu-ntins ciuntit de minutar

Ci aşteptam şi iarăşi mă rugam
Pîn' se-nchegau izvoarele sub ram
Din care blînd şi din amurg ţîşnit
Să-ţi soarb-un cerb bătrîn trupu-nflorit...

Cîntec

Lingura cioplită-n unt
De lemn de-un înger cărunt

În mînă n-o mai înalţ
Din strachina movă-n smalţ

Plină cu sos de boia
Cînd roua mintea mi-o ia

Că mi-e teamă să n-o-nghit
De tot cîtu-s de-amăgit

Ci mă culc fără ruşine
Bolovan de rîu sub creştet
Doar-doar o să-mi fie bine
În visul ce-abia mă ţine-n
Umbra de trunchi de crin veşted

Cîntec

Doamne, cît de moale-i untul
Uns pe clipa mea calică
Ninsoarea frigul şi vîntul
S-au strîns într-o dulce clică

Geamul degeră-n genunea
Vieţii care clipoceşte
De vinerea pînă lunea
Cuiele îmi scot c-un cleşte

Din inimă sorb veşmîntul
Tău eşti albă zbîrrrn întreagă
Doamne cît de moale-i untul
Uns pe pîinea mea cea neagră

Cîntec

Dragostea noastră-ncepe-abia acum?
Desfă lin sufletul în vîntul moale
Ca pe un crin. Eu am sosit agale,
Blînd pelerin pe-ntortocheatul drum,

Să-i rup tulpina şi să-l port în mînă
Prin forfota cetăţii şi-n pustie
Spre-a-i povesti parfumul fraged pînă
Şi oamenii, şi cerul o să-l ştie.

Şi poate-atunci din rouă şi-ndrăzneală
Se va-nchega un înger – crezi ce-ţi spun? –
Acoperindu-ţi lacom coapsa goală.
Dragostea noastră-ncepe-abia acum...

Aveai părul lung pînă la cer

Aveai părul lung pînă la cer
Atîrnai de dînsul pe pămînt
Mă gîndeam să-ţi mîngîi trupul sfînt
Sînii cu sfială să ţi-i cer

Coapselor închise să mă-nchin
Să le-ating uimit ce albe sînt
Doar cu floarea grea a unui crin
Să le-mbrăţişez îngenunchind

Şi apoi ca fluturii să pier
Luat de dup-amiază şi de vînt
Aveai părul lung pînă la cer
Spînzurînd de dînsul pe pămînt...

Epigramă

Motto: *Iubito,*
Am îmbaudelairit-o!

Anţărţ
Mă iubeai din părţi.
C-o privire à la biche
Mă făceai afiş.
Şi puteai să-mi papi
Sufletul definitiv
C-o fiţă din şlapi.

Mulţumesc tardiv!

Trupul tău dihotomic
Nu-mi mai zice azi nimic,
Hop şa! hop şa!,
Puşchea pe limbuţa ta.
Căci anume-am scris aşa.
Că-i mai kitsch
Şi cu lipici
Pe la ele,
La buzéle
Mari şi moi
Cum doar Stepanida
Le avea stîrnind obida
Lui Evgheni
Din „Diavolul“ de Tolstoi,
Din cauza jenii
Şi-a lui Benedetto Croce.

Mulţumesc precoce!!

Iubita mea cu dos frumos

Durerea schingiuie cuvîntul
Şi îl preface-n praf şi-n vînt
Dar unde-i rouă şi pămîntul
Unde sînt Îngerii şi Sfîntul
Şi Dumnezeu cel trist şi blînd
Ce ne învinge-n mila-i dulce
Iubita mea cu dos frumos
Un fulger sufletul ni-l zmulge
Ni-l năruie vrea să ni-l culce
Ni-l duce-n lacrima de jos

Noi să lăsăm prosoape-n aer
Drept semn că ne-am spălat pe trup
Oh, Omul Negru e un fraier
Cît eu cu tine mă încaier
Lîngă zbîrnîitorul stup
Te-am uns cu miere şi salivă
M-ai mîngîiat cu pielea ta
Ne-am tăvălit de o potrivă
În dup-amiaza milostivă
Pe cea mai fragedă podea
Şi mi-ai smintit atunci destinul
Nu ştiu să mă mărit cu tine
Mi-ai zis ci-ngăduindu-mi spinul
Mi-ai dăruit rana şi chinul
Şi carnea coapselor preapline
Deasupra-ne zburda fantastic
Un flutur uriaş de ploaie
Timpul tăia rîmele drastic
Şi-ţi clipoceau buzele spastic
De-amorul veşnic ce ne-ndoaie

……

Durerea schingiuie cuvîntul

Şi îl preface-n praf şi-n vînt
Dar unde-i rouă şi pămîntul
Unde sînt Îngerii şi Sfîntul
Şi Dumnezeu cel trist şi blînd

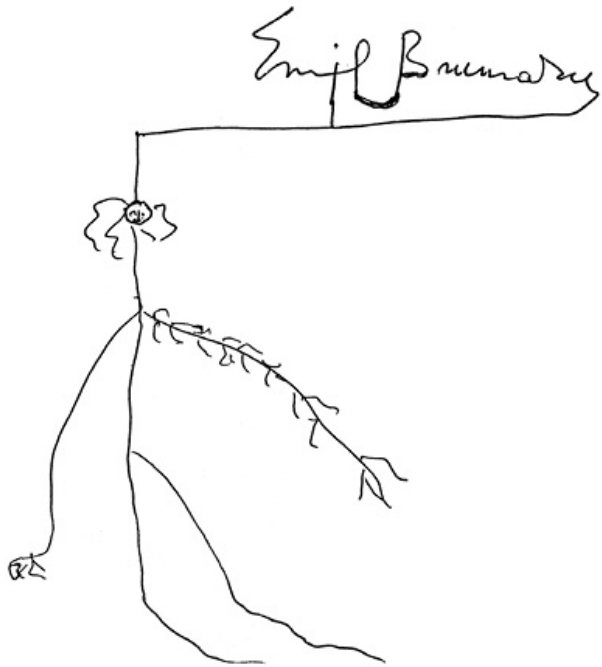

Poem feroviar

Elegie pentru Pino

Cantoane, hălţi, pavilioane CFR,
Closete vechi de scînduri, oh, coteţe,
Eterna Servitoare-o să ne-nveţe
Ce are-ascunsă coapsa-n izuri creţe,
Sînii boltiţi cum nici un cer nu e,
Gura-i adîncă, limba-n moi poveţe,
Saliva-n val, sărîndu-i buzele,
Buricul scos pe pîntec din dulceţe
Pentru păpat cu linguriţa repede,
Cantoane, hălţi, pavilioane CFR...

Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele,
Iesle cu-acari sfioşi sub fîn ce-adorm
În grele-amiezi, după un clei enorm
Cu şefuliţa-n păpădii, lîng-acel corn
Frunzos, în timp ce dînsa bălăcea să spele
Al Impegatului chipiu, piu-piu!, şi-un uniform
Şi pata izmănuţei cu bretele
Şi monogramă-n flutur cuneiform
Şi firul, rupt în vînt, de la mărgele,
Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele...

Pe toate ţi le-oi aminti-n vis, Pino:
Şi balega, şi cheresteaua, şi cîntarul
Din dosul gării. Fie-ne amarul,
Cojit ca de pe ziduri albe varul,
Topit în rîma leneşă ce fin o
Plimbă Iubita-n lesă prin mărarul
Pe care ţi l-oi scutura-n vis, Pino,
Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru...
……..
Ia gramofonul, pîlnia-i înclin-o
Spre viaţa dusă-n pizda mă-sii, Pino!!!

Cîntec pentru Absurdica

E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune
Cad îngerii perechi-perechi
Prin blînda noastră rugăciune

Şi fluturii devin mai grei
Cînd roua-n flori sugrumă raze
Femei cu sînii mari şi grei
Se-apleacă-n rai peste pervaze

Pîndindu-ne cum ne iubim
Şi-apoi la fel încearcă ele
Cu şerpişori şi mere din
Copacii înmuiaţi în miere

Şi-n lapte crud pîn' la urechi
Cu miezul coapselor în spume
E între noi un cîntec vechi
Ce-abia începe a se spune...

Cîntec

Era spre seară. Mai putea
Să-şi ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznele-i vibrau subţiri!
I le-ngrijea roua de cînd,
Printre şerpi, arbori şi zefiri,
Carnea şi-a rupt şi, surîzînd,
În truda şi în joaca sa,
A strîns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-şi ducă sufletul în spate...

Cîntec naiv

Oare
Cum se moare?

Aşa cum cade o căpşună-n apă
Şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?

Oare
Cum se moare?

Infernala comedie
(2005)

Sonet 1 (elogiul spermei)

Nu-i alifie mai de preţ
Şi nici mai reavăne dantele,
Mai iute nu ţîşnesc săgeţi,
Mai calde nu-s la gît mărgele,
Şi nici brăţări nu sînt mai moi
De atîrnat la laba mîinii,
Şi nici mai delicate ploi
Nu-i pot muia iubitei sînii,
Şi nici o candelă mai grea
Nu-i ca aceea care-mi poartă
Uleiul sfînt şi roua mea,
Oh, nici un zeu n-ar şti să-mpartă
Cu-atîta dărnicie viaţa
Albă şi groasă ca dulceaţa!

Sonet 2

Iubito, raiul tău cel strîmt
Şi-adînc şi laic dintre fese,
Îmi ceri, mişcînd genele-ţi dese,
În versuri proaspete să-ţi cînt.
Ci eu, nemernicul ce sînt,
Storc din căpşuni ulei sub prese,
Făţarnic ceru-ntind pe mese
Şi din aluatul cel mai blînd
Îţi fac pîiniţe lungi şi drese
Cu cînepă şi-apoi, roşind,
În timp ce-n flori umedă iese
Pe lume roua din pămînt,
Pun îngerii să ţi le-ndese,
Plini de evlavie şi-avînt,
În curul rozbombat şi sfînt!

Sonet 3

O, vremurile cînd eram ferici!
Timpul curgea ca pişalăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaş, uh, pămătuf, ah, brici
Cu care mama îşi rădea sub poale,
Împrăştiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca nişte balamale
Şi ciucureii creţei găurici,
Încît făceam la gură dalbe bale
Şi ne băgam în pivniţi prin gîrlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici
Şi-apoi c-un degeţel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule şi infiniţi lindici!

Sonet 4

De vrei să-ţi fie faţa lie
Precum e pieliţa de crin,
Oh, suge-mă şi cu-alifie
De-amor pe-obraji unge-te lin.
Dar, de vrei fese bulbucate
Mai albe decît lebăda,
Scula-mi de-o mie de carate
Primeşte-o între ele, grea,
Şi sîrguieşte-te să-ţi intre
Cît mai adînc, pe burtă stînd
La margine de pat, cuminte
Şi-mbujorată, pînă cînd
Vei clipoci-n celeste sperme
Asemeni unei mlaştine eterne.

Sonet 5

Scîrbit de cîte toate
Se-ntîmplă-n lumea asta,
Azi dimineaţă-n perne
Mi-am răsucit nevasta
Cu faţa-n jos şi-n locul
Cel tainic dibăcie
Am pus să intre-ntreagă
A mea grea bărbăţie.
Apoi am întrebat-o:
„Îţi place cînd în tine
Lucrează diamantul?“.
Ea îmi răspunse: „Bine
Mă simt atuncea, dragă;
Parcă aş fi o fragă!!!“.

Sonet 6

Chiloţii tăi murdari mi-s dragi,
Oh, să-i miros smerit mă-ncumet;
Vreau milaneza lor pe suflet,
În gură spuma-le de fragi;
Să-i fîlfîi, sfînt drapel, în vîntul
Unor măceluri de lighean;
Cînd mor, să-mi puneţi pe mormîntul
Proaspăt chiloţi purtaţi de-un an!
Dar, cît sînt viu, blazon să-mi fie,
Mînjiţi de menstruaţii, sperme,
Pişaturi blonde şi lălîie,
Căcaturi aburind eterne,
Şi-anume găuriţi să-ţi intre,
Făr' a-i da jos, orice în vintre!!!

Sonet 7

Ţi-e trupul scos din muzici
De flaute subţiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri
Că ţi-e atît de mare
Şi-atît de despicat
Cînd iese lin din rochii
Pe-o margine de pat
Şi de ruşine-obrajii
Şi fesele-ţi se fac
Mai roşii decît floarea
Cea roşie de mac...
.....
.....

Sonet 8

Ieri sora ta mai mică
M-a luat uşor de mînă
Şi-a început să-mi spună
Cu glas de rîndunică:
„Eu ştiu să sug mai bine
Decît oricine-n lume,
Cu limba pot susţine
Pe vîrful roz dulci spume
Şi-n poponeaţa-mi albă,
A continuat în şoaptă,
E-o găurică dalbă
Care clipind te-aşteaptă
Să vezi cît e de-adîncă“.
Apoi porni să plîngă...

Sonet 9

Ţi-s bucile frumoase ca două fenomene
Cereşti ce se întîmplă o dată-ntr-un mileniu,
Pe hărţile stelare ţi le-a-nsemnat alene
Cu mîna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Şi sînii ţi-s cu piscul în nori cînd stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate,
Crăceşti, semeaţă nimfă, pînă la şapte leghi!
Şi-n pizda ta se-adună toţi fluturii din lume,
Bolnavi să-ţi soarbă-n trompe nectarul ce-l secreţi,
Ţi-o-mpotmoleşte roua, ţi-o bate-n groase brume
O toamnă-mbolnăvită de-albeaţă pe pereţi.
Ci eu, să te cutremur, îţi picur din ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

Sonet 10 (neterminat)

În asuprire blîndă o să te ţin de-acum.
Din pat tu nici o clipă n-ai voie să cobori!
O să-ţi aduc pahare de apă ca la flori
Şi de spălat calupuri chineze de parfum.
Şi pile cu zimţi trainici, şi forfecuţe reci
Cu care să-ţi faci unghii vestite la picioare,
Şi-o rază de lumină subţire ca să-ţi freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare.
Şi-adesea ţi-oi da-n braţe chiar bărbăţia mea
S-o mîngîi lin cu limba ta proaspătă şi aspră.
Şi uneori, cînd roua apasă-n geamuri, grea,
În zori spuziţi de ziuă, vei suferi pedeapsă...
.....
.....

Sonet 11

Tamariuşka, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi,
Cu sclifoseli de ţaţă, flocii bogheţi de zînă.
Cu limbuliţa-ţi roză tu sufletu-mi afînă.
Tristeţea îmi atîrnă în praf ca un ţărţăm
De catifea adusă prin zloată cu rădvanul
Din Ţarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în comerţ
Mai proaspeţi decît ţie îţi este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. Şi-atunci de ce mă cerţi
Că-l jinduiesc şi-l caut ca să-l sărut intim?
Jucîndu-ne de-a iadul cu draci şi cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane
Pîn' n-o să mai rămînă dintr-însul decît numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!

Sonet 12

Ţii mine cînd erai elevă
Şi îţi umpleam de dimineaţă
Vieaţa cu perlata-mi sevă?
Apoi plecai prin frig şi ceaţă
La şcoală, unde diriginta,
Simţind mirosul, te chema
În cancelarii şi plăcinta
Pizduţei blînd ţi-o dăscălea
Şi te lăsa pe urm-acasă
Ca să mă sugi. Ci tu-i spuneai
Că altfel nu poţi fi voioasă.
Oh, noi trăiam atunci în rai.
Şi totul nu era nimic
Faţă de sacrul tău lindic!

Sonet 13

Dac-ai avea, iubito, acelaşi cur bombat
Ce-ţi tremura acuma vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuţă, te-aş priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Şi-n iesle de Murano ţi-aş da doar chifle moi
Să ţi se facă buca mai plină şi mai dulce
Şi-o dată la trei zile şi-un kilogram de-oloi
Ca sînii dup-aceea în căni să ţi-i pot mulge,
Şi te-aş plimba pe preşuri numai în patru labe
Şi-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare
Să se-ntărească muşchii în locurile slabe,
Şi ţesălîndu-ţi părul din cap şi-ntre picioare
Ţi-aş da-ntr-o seară drumul prin casa încuiată
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată!

Sonet 14

În curul tău căcatul stă moale şi gălbui,
Beşica-ţi este plină de al urinei ud,
Dar ochii, nori în gene, sînt ca ai nimănui,
Urechile, sub bucle, muzici cereşti aud.
Ţi-e pizda puturoasă ca o scrumbie rea,
Lindicul ţi se zbate întruna, scurt şi gros,
Dar sufletul tău palid culcat e o lalea
În dup-amiaza blondă pe o mătasă roz.
Şi-n gură-ţi putrezeşte sperma ce-ai supt-o ieri
Şi între sîni de-asemeni de spermă eşti pătată,
Dar tu, cea mai moţată şi zînă-ntre muieri,
Păşeşti prin praful lumii ca de-un zefir purtată.
Şi-n degete ţii varga minunilor din rai
Deşi ţi-e gîndul numai la pulele de cai!

Sonet 15

Iubito, cîte pule-n viaţă
Ai supt, atîţia crini ţi-aduc
Plini de stamine ca de-o ceaţă.
Oh, spumele ce fac clăbuc
În gura ta cu buze groase
Cînd, în genunchi, coaie goleşti!
Oricît ai fi tu de pizdoasă,
Nu vreau să-ţi strîng lindicu-n cleşti,
Ci-ţi cer din nou, la geam proptită
În coate, bucile să-ţi caşti
Şi c-o plăcere infinită
Pînă la ouăle-mi de Paşti
Să mă înfuleci graţioasă
În curul tău de nimfă grasă!

Sonet 16

Iubito, deşi eşti pizdoasă
Cît patru iepe la un loc,
Încît chiloţii de mătase
Stau să-ţi plesnească de-atît floc;
Deşi lindicu-ţi bate-ntruna
Ca un ceasornic bine-ntors
Şi sfîrcul ţîţelor, cît pruna,
Zvîcneşte-n alfabetul Mors,
Eu vreau popoul, aplecată,
Încă o dată să-ţi despici
Şi pe portiţa-nmiresmată
A strîmtei tale găurici
Să intru pînă ce căcatul
Mă va opri, proptit de-a latul!

Sonet 17

Ţi-s bucile crescute frumos cum cozonacii
Lucraţi în drojdii bune; şi-s rumenite blînd.
Şi pizda ta miroase, cînd îţi desfaci lin cracii,
Cadelniţînd cu dînsa smirnele calde-n vînt,
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mîna sub poale la femei.
Saliva ţi se-ngroaşă ca o smîntînă-n gură
Căci ai, crestată-n simţuri, cerescul obicei,
Cu buzele răsfrînte, carîmb de cizmă moale,
Bărbaţilor de-a suge al treilea picior.
Chiloţi cu epolete de mareşal la şale
Porţi tu pe curu-n lupte atotbiruitor.
Şi-n văile adînce stă gros şi copt ca spicul
De grîu mănos în toamnă, cît vrabia, lindicul!

Sonet 18

Cît de adînc ţi se despică,
Iubito, carnea-n două buci
Avînd la mijloc găurică
Extatică prin care-mi sugi
Vlaga şi sufletul din mine
Şi cît de gingaş te apleci
Ca să-mi arăţi cum se cuvine
Portiţa tainicei poteci,
Cînd trupul cald, scos lin din rochii,
Ca într-un basm aliotman
Mi-l dărui. Oh, Alah, cu ochii,
Din cer, te-ar fute pe-un divan
Cu arcuri de oţel ce-ţi saltă
Curul în slava lui înaltă!

Sonet 19

Ce desfătare, iarăşi curul cu locuri dragi
Lin ridicîndu-ţi fusta şi sprijinită-n coate
Pe un pervaz, mi-l dărui ca pe o bunătate,
Uitîndu-te afară şi mestecînd posmagi.
Şi, fiindcă ţi-e ruşine un pic de ce îţi fac,
Vorbeşti cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte
Şi scrii chiar cu creionul reţete pentru turte
În timp ce eu cu mîna blînd bucile-ţi desfac.
Şi-atunci cînd plin de rouă, fără să ştiu nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci
Tu rîzi şi-i spui vecinei că-i gata mîncărica
De fiert şi din fereastră alene capu-ntorci
Băgîndu-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
Şi-ţi scoţi, înfierbîntată, piciorul din papuci.

Sonet 20

Gospodăria noastră are boboci de raţă
Şi porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap şi-n suflet cu-amor, de dimineaţă
Ne-om răsfăţa. Sărutu-ţi întîi, între picioare,
Lindicul mic şi gîngav şi bagu-ţi degeţelul,
Pentru-a-ţi aduce-aminte la ce-ai să-l foloseşti,
În curul alb şi mare, pe urmă, ah, tot felul
De dragi şi dulci poziţii vom lua-n adînci caleşti.
Şi-un surugiu cu biciul pe cele şase iepe
Ale simţirii sta-va pîn' om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfîrîie începe
Pe foi de obligeană şi se preface-n vin.
Şi ne-om întoarce iute căci ne aşteaptă treaba:
Tu să-ţi pliveşti ciorapii, eu să car floci cu roaba.

Sonet 21

Oh, nu te uita în oglindă
La curul tău gras ca un miel
Căci s-ar putea să se-ntîmple
Să vrei să-ţi bagi degetu-n el
Sau, şi mai adînc, melesteul
Cu care faci foi de aluat;
Oh, nu te uita în oglindă
Ci vino cu dînsul în pat,
Sub plapume sfinte, şi dă-mi-l
Rotund şi gustos ca pe-un caş,
Cu limba să-i simt găurica,
Strîngîndu-l la piept pătimaş,
Şi lasă-mi-l mie de-a pururi,
Cur veşnic slăvit între cururi!

Sonet 22

Adu-ţi prietena în casă,
Iubita mea, dezbrac-o blînd,
Culc-o pe perne de mătasă
Şi-n gura-i fragedă pompînd
Saliva ta, cu degeţelul
Lindicul freacă-i-l puţin
Şi o să steie precum mielul
Cînd eu în camer-o să vin,
Şi-o să se lase-ncet întoarsă,
Tu fesele o să-i desfaci
Ca-n găurica-i de dor arsă
Cu mîna scula mea să-i bagi.
Şi-apoi, de-a lungul şi de-a latul,
Vei linge de pe ea căcatul!

Sonet 23

Ţi-e curul alb ca o lumină
De dup-amiază pe pereţi
Şi-n goliciunea lui haină
Ce-atît de mîndră mi-o arăţi
Înfiptă-n găurica-ţi creaţă
Porţi floare de nu-mă-uita.
Cine ţi-o vede-o dată-n viaţă
Rămîne ca o catifea
De moale şi nu mai trăieşte
Dacă nu eşti a lui pe veci.
Oh, simt din suflet cum îmi creşte
Un vînăt crin cînd te apleci,
Trăgînd în sus rochia-ţi caldă.
Şi crinu-n curul tău se scaldă!

Sonet 24

Te tăvăleşti în spermă ca iepele în iarbă,
Ca ele ridici cracii la cer şi nechezînd
De fericire-n suflet laşi florile să-ţi fiarbă.
Crini aprigi rupi cu dinţii din fragedul pămînt.
Şi îţi despici, smintită, cu mîinile-ţi subţiri
Curul mănos ca locul iubirii să se vadă
Mai bine şi-n oglindă tu singură te-admiri
Ca pe-un nămete falnic şi proaspăt de zăpadă
Ce are-n mijloc focul unei gheene-adînci
În care numai dracul cu furca lui pătrunde.
Te tăvăleşti în iarbă şi sperma o mănînci
Îngenuncheată-n pulberi la coaiele-mi cărunte.
Şi-ţi tremură lindicul şi limba ţi se-ncleie
Cînd îmi desfaci prohabul, slăvita mea femeie!

Sonet 25

O, astăzi nu-ţi mai trage pe curul dalb chiloţii,
Vreau să ţi-l fut întruna, din zori şi pînă-n seară,
Şi, dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atît amor, ţi-oi unge-o cum osiile roţii
Se ung c-o pană moale de gîscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă
Şi-apoi şi mai amarnic, zglobii şi fără jenă,
Ne-om fute la fereastră ca lumea să privească.
Şi-ncet-încet, pe stradă, cu toţii se vor fute,
Dudui vor sta la casse cu bucile-n ghişeie
Şi blonde taxatoare prohabe-or să descheie
La domnii din tramvaie, sugîndu-i cît mai iute,
Pînă coboară-n staţii, şi şcoli întregi de fete
Îşi vor freca, la tablă, lindicele cu crete.

Tamaretă (26)

Oh, tu te-ai fute şi cu ochii,
Atît de alb şi-aliotman
Ţi-e trupul cald scos lin din rochii
Pe-al dup-amiezii blond divan.
Oh, tu te-ai fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă,-atît de-adînc
Doreşti să mă miroşi spre seară
În iarba moale-a unui crîng.
Oh, tu te-ai fute şi-n ureche,
Suav timpanele să-ţi uzi
C-un cîntec fără de pereche
Ce-atît de mult vrei să-l auzi.
Oh, tu te-ai fute şi la ceafă,
Prinzîndu-ţi părul buclucaş
În cea mai de safir agrafă...
Ci eu te fut în pizdă, laş...

Tamaretă – variantă (27)

Tamariuşka s-ar fute şi cu ochii
Cînd nu-i pot scoate trupul cald din rochii.

Tamariuşka s-ar fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă, mai ales spre seară.

Tamariuşka s-ar fute şi-n ureche
Spre a-mi simţi-n timpan cîntarea veche.

Tamariuşka s-ar fute şi-ntre ele,
Acele moi şi albe dulci mamele.

Tamariuşka s-ar fute şi la coate,
Lipindu-şi braţ de antebraţ cît poate.

Tamariuşka s-ar fute şi la ceafă,
Prinzîndu-şi părul tragic c-o agrafă.

Tamariuşka s-ar fute şi pe şira
Spinării, mlădiindu-se ca lira.

Şi la picioare şi la mîini, pe rupte
Tamariuşka-ntre degete s-ar fute.

Şi, dacă în genunchi c-un bici i-ai cere,
Tamariuşka s-ar fute şi-n viscere!

În inima-i cu patru cămări pline
De spermă clipocind în valuri line.

Tamariuşka s-ar fute, de-i desfaci,
Şi-n creierii dilii cu creţuri dragi.

Şi-n splină, şi-n rinichi, şi în ficat
Tamariuşka s-ar fute ne’ncetat!!!

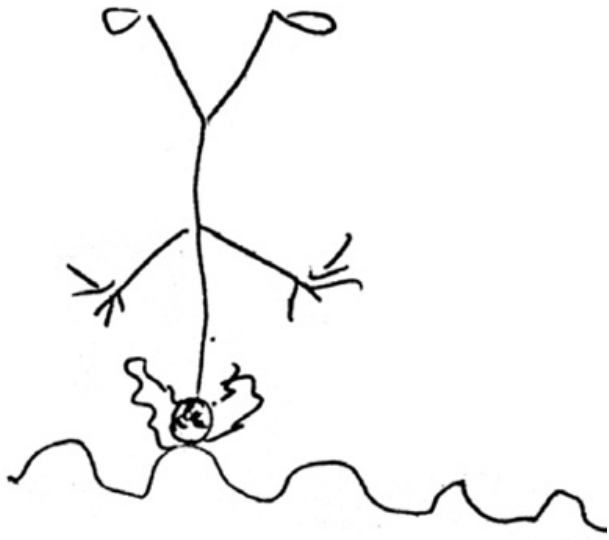

Sonet 28

Cînd doamna Mericeanu, soţie de-arhitect,
Se întîlneşte-n piaţă cu doamna Ivanov,
Ce este chelneriţă, secrete dulci de-alcov
Îşi spun fiindcă ele se înţeleg perfect.
„Oh, zice Mericeanca, as' noapte, pe la trei,
Mi s-a sculat lindicul; şi ce puteam să fac?
M-am dus pînă-n cămară şi cel mai lung ardei,
Ştii, cornul caprei, dragă, ce-i bun pentru stomac,
L-am luat şi-aproape-o oră cu dînsul m-am frecat."
„Vai, ce coincidenţă, răspunde Ivanova,
Căci şi la mine-as' noapte lindicul s-a sculat!
Şi ce să fac? Căţelul, ştii tu, cel Terra-Nova,
Ce-l am de la bunica, m-a lins pînă în zori."
O, Doamne!, dă-mi candoarea acestor Mari Putori!

Sonet 29

Dacă-mi împrejmui iarăşi cu vorbe neputinţa
E că-n popoul falnic al doamnei Ivanov,
Oh, lebăda cu care-s vecin cu locuinţa,
Doresc adînc să intru într-un crepuscul mov,
Cînd fiica ei, elevă, sosită de la şcoală,
Ar sta să ne privească şi-apoi s-ar dezbrăca
Şi dînsa, arătîndu-mi în poponeaţa-i goală
O mică găurică la fel ca la mama!
Şi poate că atuncea le-aş fute pe-amîndouă,
Pe rînd, ieşind din mamă şi-n fiica ei intrînd,
Încît pînă la urmă nici pic de spermă-n ouă
N-aş mai avea, ci ele tot ar mai vrea, rîzînd.
Şi, fiindcă nici o clipă nu aş mai fi în stare,
Surpat de-amor, le-aş linge, umil, între picioare.

Sonet 30

Să stai pe pat, închis în casă,
Şi să visezi la dulci femei
Ce-obrajii bucilor îşi lasă,
Rumeni de-amor, rotunzi şi grei,
Blînd sărutaţi de gura-ţi moale,
Ziua să treacă neştiut,
Să bei cafele virginale,
Un vechi roman să ai drept scut
Pe sufletul tău trist şi singur:
Eroi şi eroine dragi,
Să-ţi sorbi trecutul, lin, din linguri,
Ca pe o spumă bleu de fragi
Şi să adormi la ora şapte:
Vierme-n dulceaţa prunei coapte...

Sonet 31

Cînd doamna Ivanov,
Ce este chelneriţă,
Îşi scoate-a ei rochiţă
Şi chiloţeii mov,
Lăsînd popou-i mare
Şi alb ca un nămete
De nea strălucitoare
Pe-un pat să se desfete,
Noi îl privim ca-n poze
Cum bucile-şi despică
Extatice şi roze
Şi-n dalba-i găurică,
Ce s-o numesc nu preget,
Băgăm, naivi, un deget!

Sonet 32

Ca viermii de mătase în frunze dulci de dud
Vom foşgăi, iubito, în patul nostru drag.
La naiba calendare din care zile fug
Ca dracul de tămîie. Oh, curul tău e-un mag
Ce îmi opreşte viaţa în albe după-amiezi
Între-afînate fese. În cap cu plăpumioară
Vom sta căci ţi-e ruşine tu singură să-ţi vezi
Popoul luat în braţe de mine-a mia oară.
Şi-om suge acadeaua plăcerilor pe rînd:
Eu, brav lindic ce-şi saltă trufia-n coif de jar,
Tu, scula-mi preţioasă lucrată de-un fierar
Atît de fin, că simte cel mai uşor alint
Al limbuliţei roze ce-o joci în frîu. Şi-ncet
Va creşte-n noi aluatul amorului secret.

Sonet 33

Acum în calendarul lunii
Februarie e sărbătoare.
Spălînd podelele cu rîvnă,
Oh, îmi arăţi curul tău mare
Şi alb ce zace-ascuns sub rochii,
Tînjit minut după minut.
E timpul, cînd tu freci amarnic
Cu spălătorul, să ţi-l fut
Proptindu-ţi capul în ligheanul
Cu zoaie şi intrat adînc
Între aceste buci celebre
Ce ca-ntr-un cleşte pula-mi strîng,
Să-ţi scormon, cum atît îţi place,
Ordura delicioasei cloace.

Sonet 34

Azi nu-mi doreşti iubirea, la prietena ta grasă
Te duci, oh, o să faceţi o mie de figuri
Căci ea, cu buci crăpate, să o săruţi te lasă,
Virgină smiorcăită, sub chiloţei-i puri
Şi-o să mîncaţi tartine, şi-o să vorbiţi de pule,
Încolăcite dulce, şerpoaice moi pe-un pat
Scîrţîitor din arcuri de vis şi nesătule
O veţi chema pe mama ei cea cu cur bombat
S-o împletiţi în jocul de pizde şi popouri,
De subsuori, de ţîţe, de limbi şi de lindici
În timp ce patefonul duioasele-i tangouri
Le va-nvîrti-n odaia cu scăunele mici
Pîn' la leşin. Şi-n urmă veţi adormi tustrele
În gurile căscate cu ciucuri de perdele...

Sonet (neterminat) 35

Tamariuşka, ţi-e curul bogat ca un nămete
De nea strălucitoare căzută lin pe pat.
Să mă scufund într-însul pios şi pe-ndelete
De-atît amar de vreme, visînd, am aşteptat.
Ascunde-ţi capu-n perne şi lasă-mi-l în seamă.
Oh, nu-mi lua speranţa acestui fraged rai
Ce mintea mi-o orbeşte şi sufletul mi-l cheamă
Sprinţar cînd, majestuoasă, chiloţii-n jos ţi-i dai.
Căci zilele mărunte, în calendare vane,
Pătate gros de muşte verzui s-ar perinda
Fără amorul tainic al aprigei bulboane
Ce-mi suge viaţa-n pîlnii adînci de catifea.
.....
.....

Sonet 36

Ce bun e curul doamnei Ivanov
Cînd nu şi-l spală două săptămîni
Şi între floci rahaţii vechi rămîn
În ciucuri grei sub chiloţeii mov.
Şi cît de mult îi place ei atunci
Să şi-l arate la cîte-un vecin
Ce-i intră-n casă şi c-un lung suspin
Să se aşeze pe podele-n brînci,
Rugîndu-l dulce şi melodios,
Oh, nu cu pula, ci c-un melesteu,
Anume pregătit să fie gros,
Să i-l slujească şi de-acela-s eu,
În timp ce ea ca rîma se-ncovrigă,
Învîrt într-însul ca-ntr-o mămăligă.

Sonet 37

La prietena ta grasă astăzi te duci din nou.
Ea, cu lindicu-n flăcări, ţi-a dat un telefon
Să vii să-i stingi dorinţa ce-o mistuie-n popou,
Băgîndu-i melesteu-ndulcit cu bulion.
Căci o să-ţi deie rochii şi bluze şi chiloţi
Şi creme delicate de faţă pentru uns
Dac-ai să-i faci cu limba şi degetul ce poţi
Şi ştii atît de bine în locul ei ascuns.
Ci tu i-ai spus: O pulă ţi-ar trebui acuma,
Vîrîtă pîn' la coaie în cur şi alta-n gură,
S-o sugi, şi încă una, cu-asupra de măsură,
În pizda-ţi mlăştinoasă să-şi verse-n valuri spuma;
Şi poate cu trei pule în tine-o să-nţelegi
„Că vis al morţi-eterne e viaţa lumi-ntregi".

Sonet 38

Cu pula prăbuşită de-amor, iubita mea,
N-o să-ţi mai fut nici curul, nici pizda şi nici gura,
Ci-n dup-amiaza lungă doar limba-mi voi băga
În cele trei dragi găuri ce ţi le-a dat natura.
Cu curul voi începe, pe care-o să ţi-l ling
De blonda prăjitur-a căcatului tău dulce,
Apoi într-însul limba încet o să mi-o-mping
Ca gustul cel mai intim şi bun să mi-l divulge.
Pe urmă-n gura-ţi plină de dinţi frumoşi şi laţi
O să mă spăl, oh, limbă de limb-o să se frece
Şi buzele mustoase vor trage cu nesaţ
Pînă-n gîtlejuri roua salivelor zevzece.
Şi în sfîrşit în mlaştini de pizd-o să cobor
Spre-a-ţi suge lin lindicul în pace şi onor.

Sonet 39

Vom sta numai în casă, trîntiţi şi legendari,
Sub plăpumi afînate. Răscoapte fudulii
O să mîncăm, prăjite în sînge, la grătar,
Urini gălbui de iapă vom bea-n pahare gri.
Şi, trîndavi ca o rouă, n-om mai citi nimic,
Rotunzi între cearceafuri, cu sufletele-n sos
Liturgic, şi-ntre buze, eu, cu al tău lindic,
Tu, cu al pulei mele cap vînăt-mătăsos.
Şi-or trece dup-amieze clocite-n ore dulci
Şi-n frageda portiţă a raiului preadrag,
Cînd voi ajunge-n clipa în care fluturi rag,
Cu bucile-ţi, alene, vei prinde să mă mulgi.
Ci vom trăi ferice ca-n vechile scripturi
Vreo şase-şapte sute de ani, naivi şi puri.

Sonet (neterminat) 40

Stai cocoloş în casă pe-un pat cu franjuri vechi,
Portocalii. Genunchii, cu mîinile, la gură
Ţi-i duci, trîntit-alene pe una din urechi
Pe cînd cealaltă-ntr-însa vorbele-mi dulci le fură.
Căci nu mă vezi, cu faţa întoarsă la perete,
Ci doar m-auzi, iubito, cum îţi cerşesc suav
Curul semeţ şi aprig, cel despicat cu sete
În două buci mănoase de sufletu-mi bolnav,
Şi cel luat în braţe şi-atins ca o icoană
Cu degete smerite de-o rugăciune grea,
Oh, celuia ce-n clipa de-amurg îi pun coroană
De buze moi răsfrînte cu însăşi viaţa mea.
.....
.....

Sonet 41

Ciudată-i roua sufletului meu!
Nu piere. Deşi-i vînt şi e-n amiază
Ea se îngroaşă şi se-nsmîntînează
Ca-ntr-un ulcior preabunul Dumnezeu.
De-aceea, cînd tu-i simţi adînc în gură
Gustul sălciu, îţi pare că apuci
Un heruvim de aripi care-ndură
Cu vîrful limbii nimbul să-i distrugi.
Şi-aş vrea să ne-nălţăm din pat la raiul
Cu flori stufoase, fluturi gîlgîiţi
De şerpişori, spre a ne duce traiul
Şi-a ne mînca preapofticioşi mălaiul
Prin site strecurat de Sfinţi Părinţi...

Sonetul esenţial (elogiul iubitei ideale) 42

Ţi-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atît de parfumate pentru-a-ndulci-n somn sfinţii;
Ţi l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adînc puterea minţii;
Şi l-am mîncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorît asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pişatul ca dintr-un crin regesc
Sorbitu-l-am şi-n suflet potop e de lumină.
Sînt Geniu, văd Ideea, aud celeste lieduri
Şi toate-s datorită acelui straniu fast
De floci şi buci crăpate cînd, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
Şi-apoi, tot universul scoţînd din întuneric
C-un curcubeu în spume fierbinţi, te pişi feeric!

Sonet 43

Mi-am cheltuit talentul în lubrice sonete
Cum fluturii-şi dau praful aripelor pe mîini
Netrebnice. Ajunge! Sufletul meu, ţi-e sete
Din nou roua-n tăpşane de lobodă să-ngîni?
Îţi place iarăşi bruma topită-ncet pe case
Loiale-n care sînul femeilor e sfînt?
Hai să luăm o lungă vacanţă de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vînt,
Să ne încînte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Şi să-mbrăcăm poteca în crini căci o să vie
Sunînd din ceşti spre seară dulapul cel bălai
Îmbrobonat de-ardoarea de a-mi închide-ntr-însul
În mari bucăţi albastre de zahăr candel plînsul.

Cîntece de adolescent
(2007)

De-aici începe cîntecul

De-aici începe cîntecul. Sînt pur
Cristal înfipt în propria mea carne.
Degeaba mlaştini pîlpîie-mprejur
Făptura zvelt ţîşnită să-mi răstoarne.
Mă adîncesc în trudnicul murmur.

Mîinile-acestea moi de-adolescent,
Fermecător de lungi şi de stîngace,
Ca pe un fruct de rouă vor desface
Sinceritatea!

Încrezător, cu sufletul inform,
M-arunc din turnul unui ’nalt poem,
Fără să ştiu, fără să vreau să-mi chem
Imaginile care-n mine dorm,
De care uneori mă tem.

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci
Vreau, limpede şi crud ca tine, soare
Ce lancia subţire ţi-o arunci
În şoldul plantelor rumegătoare.

Copilăria mea zvîcneşte încă viu
Sub ascuţişul clipelor acide.

Orgolios, voi încerca să fiu
Cel care singur rana şi-o deschide
Neaşteptat de clar şi străveziu.

E-un ţipăt miezul prins sub coaja groasă
De pînde, de confuzii, de reţineri.
Voi sfîşia candoarea de mătasă
A faunilor viguroşi şi tineri
Căzuţi pe luciul ei ca într-o plasă...

Moartea adolescentului

Musteau fierbinţi, sub zare, dovlecii de mătase.
Păianjeni dulci şi putrezi zvîcneau în preajma lor.
Şi străveziu de crude şi de primejdioase
Ţîşneau florile-n aer din carnea morţilor.

Omizile în fructe mişcau sîmburii grei.
Se prelingea o rîmă pe ceafa lui bălană.
Greieri răscopţi de cîntec îi ţîrîiau în rană
Şi îl mînjeau copacii, blajini şi surzi, cu clei.

Ce-adînci îi erau ochii de-adolescent, deschişi...
Cu sînii prinşi în palme se aplecau să-l vadă
Căpşunele... şi-alături vîrtejuri de zăpadă
Rupeau din prospeţimea subţirilor narcişi.

Pe gură-i cădeau dude, uşor, să nu-l deştepte.
Ca-n nări de bou răcoarea pufoasă i-ar fi şters
Tîmplele tari. Şi-n urmă, cînd s-au oprit din mers,
Cărările, spre seară, tăcute-au fost şi drepte.
.....
Creşteau între patlagini grămezile de rouă.
Melci uriaşi şi galeşi alunecau domol,
Înăbuşit de plante şi fluturi, trupul gol
Trecea uimit şi fraged într-o lumină nouă...

Puck

Dă-mi mîna, Puck. Pădurile-s a' noastre
Pline eu zîne mici cît degetarul.
Pe prunduri fine scîrţîie cleştarul
Izvoarelor rotunde şi albastre.
Vezi, Puck, aci-s ştiubeiele cu miere
Din care puii urşilor, de-o şchioapă,
Cînd viespiile-s duse, se îndoapă,
Ca să mai crească-n minte şi putere.
Pe gresiile calde dorm şopîrle
Subţiri, strînse-n pieptare de mătasă.
Nu le trezi. De ce te sperii? Lasă
Vîntul în faţă fluturi să-ţi azvîrle.
Vom prinde libelule, buburuze,
Şi greieri în pahare, şi lăcuste...
Roua s-o bem din florile înguste
Şi să uităm poemele ursuze.
Hai, Puck. De-acum e seară şi-i departe
Pîn' la culcuşul moale dintre file.
Să sărutăm miresmele fragile
Şi să pătrundem, obosiţi, în carte.

Jurnal[1]

Trecerea mea prin lume era o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atîrna, albastră, în iarbă o aripă
Pe cînd celaltă-n soare se-nfăşura mai pură.
C-un măr zvîrlit în mine putea orice fecioară
Să mă doboare palid în fragedele plante
Şi să mă lege-n lanţuri subţiri de diamante
Ca să-mi sărute trupul dumnezeiesc de ceară.
O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur.
Şi mă mîhnea o gîză şi zile fără număr
Simţeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.
Iar uneori, din trestii, priveam cum lung îşi spală
Coapsele mari, mînjite cu zeamă de căpşune,
O nimfă... Şi la tîmple prindea uşor să-mi sune
Sîngele alb de spaima că o văzusem goală.

1 Prima variantă a poeziei a apărut în volumul *Cîntece naive*, Editura Cartea Românească, 1976 :

„Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atîrna albastră în iarbă o aripă
Pe cînd celaltă-n soare se-nfăşura mai pură.

O pînză de păianjen mi se părea pe umăr
Atît de grea, dar mîna n-o ridicam s-o scutur.
Şi mă mîhnea o gîză şi zile fără număr
Simţeam pe suflet umbra lăsată de un flutur”.

Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare

Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare
Deschide-ţi umerii. Răneşte-te. E timpul.
Zeii placizi au împuţit Olimpul.
E viaţa ta cea mai strălucitoare.

Să ne iubim, dar viguroşi, dar tineri.
Frînţi împreună, liberi împreună.
Adolescenţa lănciile-şi sună:
În lături pînde, laşităţi, reţineri.

Să rupem carnea. Bem acelaşi sînge,
Ne-nduplecaţi, cu trupurile-aproape.
Nelinişte acestor tulburi ape
În aştri grei şi fragezi se va strînge.

Simt toate rănile ascunse-n carne

Simt toate rănile ascunse-n carne.
Orgolios şi pur arunc spre soare
Lancia sufletului meu, biruitoare,
Ca-n jurul frunţii nimbul să-şi răstoarne.

Pe buze dimineţile îţi lasă

Pe buze dimineţile îţi lasă
Ciorchini de rouă proaspeţi şi rotunzi
Ca să le rupi pojghiţa de mătasă
Şi-n carnea străvezie să pătrunzi.

Adolescent cu ochii puri şi-adînci,
Sfîşii amiaza şi striveşti şopîrle.
Fagurii zilei coapte îi mănînci.
În faţă vîntul fluturii ţi-azvîrle.

Flori tinere te-opresc, cu sînii plini,
Să le săruţi neruşinat pe pulpe
Cînd pocăit şi moale, printre spini,
Amurgu-şi trage coada ca o vulpe.

Ţipătul tău înjunghie cald cerbii,
Prinde de şolduri ciutele, le-ndoaie.
Ţipătul tău le lasă ca o ploaie
Înzăpezite-n frăgezimea ierbii.

Tresar sub degetele tale străvezii pahare

Tresar sub degetele tale străvezii pahare
Cînd le atingi, cristalele murmură.
E-apropierea ta atît de pură,
Încît ţi-e frică parcă şi te doare.

Neliniştită, umbra, pe mătasă
Te caută şi te îmbie dulce.
O, n-o lăsa alături să se culce
Tremurătoare şi primejdioasă.

Ce limpezi dimineţile mă plouă

Ce limpezi dimineţile mă plouă,
Şi străvezii, şi proaspete pe frunte!
O, gălăgii, vrăjitorii mărunte,
Gropi pline cu cicoare şi cu rouă!

Sînt ca o rană fragedă ce doare.
Izvoarele-şi strîng ierburile ca să
Îmi oblojească dulce cu mătasă
Trupul subţire,-nsîngerat de soare.

Dar palmele ce-aşteaptă să dezmierde
Şi necrezut de-adînci să se deschidă?
Primejdios, pe firul crud şi verde,
Cîntecul urcă greu, ca o omidă.

Adolescent confuz, ce drag îmi sînt...

Adolescent confuz, ce drag îmi sînt!
Ca-ntr-o mantie sufletul mi-aş strînge,
Orgolios, în propriul meu cînt.

Cît de adînci mi-s ochii şi de puri.
Cu pieptul larg deschis, arunc spre soare
Lancia sufletului meu, biruitoare.
Tu, rană roşie şi fragedă, murmuri!

Cui să mă dărui blînd, cu pasul crud
În ierburile ude de lumină?
Sinceritate, unde se termină
Zborul rotund pe care ţi-l aud?

Tot mai aproape şerpii

Tot mai aproape şerpii, cu fluturi calzi în gură,
Alunecau pe pojghiţi de rouă translucide.
Privirea lor gălbuie simţeam că mă ucide,
Dar auzeam un cîntec, cum urcă, cum murmură.

Melci monstruoşi şi galeşi se legănau pe plante
Şi curcubeie joase se zvîrcoleau sub zare.
Şi se topeau în soare crispate diamante,
Primejdios de crude şi de tremurătoare.

Explozii de lumină împrăştiau în aer
Bucăţi de mure negre şi măduvi de căpşune.
Ţîşneau flori uriaşe. Şi-atît de-adînc un vaier
Plutea peste izvoare parcă-ncercînd a-mi spune...

Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept

Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept!

Pereţii de fluturi îi sprijin pe piept,
Plutind lîngă tine, să nu se răstoarne.
Oh, parcă un arbore trece prin noi,
Lăsîndu-ne fructele-n carne.

Cîntec de adolescent

Mă simt diform în faţa ta, cristal!

Cîntec de adolescent

După lungi şi dulci gîlceve,
M-am oprit lîngă un han.
Plîng izvoare diafan,
Cărăbuşii dorm în steve.

Blînd s-a aplecat o floare:
„Eu te ştiu ce singur eşti,
Bea-mi aromele din ceşti
Şi-o să uiţi tot ce te doare“.

Mi-a şoptit şi iarba: „Du-te,
Pentru ce-ai rămas bolnav?“.
Roua gîngurea suav:
„Vara trece pe tăcute...“.

Cîntec de adolescent

Mînile noastre s-au atins atît de pure
Şi-atît de clare umbrele-au rămas
Sub rămurişuri crude de pădure,
Încît mi-e frică parcă şi mă doare
Privirea ta de-acum, strălucitoare...

Idilă

Fără odihnă, de atîtea zile,
Furnicile ne scotocesc febrile

Prin buzunare, prin sandale, prin urechi.
După firimituri de zahăr vechi.
……
Vom colinda fecundele paragini
Pînă ce beţi de seve şi imagini
O s-adormim trîntiţi între pătalgini...

Idilă

Lovite lin de melci, printre mărar,
Leoarcă de rouă, orele tresar.

Şi se cristalizează-n buburuze
Secundele amiezilor confuze.

Căzute jos ca nişte fructe coapte,
Păienjeniţele mustesc de lapte...

Idilă

Aromele sălbatice şi bune
Din uriaşe miezuri de căpşune

Ne gîdilă şi-or să ne-mproaşte-un sînge
Răcoritor cînd măduva le-om frînge.

Şi, dacă vrem să le luăm în mînă,
Ciupercile ne umplu de smîntînă...

Pastel creştin

Mătasa ploii bîlbîie-n pătlagini.
Mireasma putredă a liniştii o scoţi
Din opinticii trişti şi idioţi
Şi ungi cu dînsa blîndele paragini.

În ciuboţica-cucului apasă
Călcîiul unui înger şi se zbate.
Oh, joaca fină şi capricioasă
Cu fluturi şi cu flori nenumărate!

Sub curcubeie rîmele sînt calde.
Unde-nverzeşte-n lintiţe izvorul,
Crist şi-a lăsat să-i lunece piciorul
Şi pe furiş încearcă să se scalde...

Se împlinesc poemele în mine

Se împlinesc poemele în mine
Ca nişte fructe dense şi rotunde.
Cînd trupul greu de sînge-o să se-ncline
Culegătorul va veni. De unde?

Ce mînă, printre crengi, primejdioasă,
Cu degetele răsfirate dulce
Va îmbia frunzişul să se culce
Ca să le frîngă miezul de mătasă?

Eu vă aduc pe braţe-adolescenţa
Bolnavă de lumină şi candoare.
Sufletul meu îşi suie ca o floare,
Necunoscută pentru voi, esenţa.

O brumă de paiete şi confetti
(2007)

Va fi o zi cu frig...

Va fi o zi cu frig. Vei sta în casă.
Eu voi veni la tine să discut.
Tu pe picioare o să-ţi pui mătasă
Şi peste sîni un flaneloi drept scut.

Va fi o dup-amiază cu lămîie
Tăiată fin în ceştile de ceai.
Vom auzi cum bat, trişti, din călcîie
Afară vizitii de la cai.

Vom strînge lemne multe, coji de nucă
Şi pe grătar un ziar pentru aprins
Focul viteaz. Vei lîncezi năucă,
Privind prin geam cum ninge... cum a nins...

Vom lenevi un timp cu vechi formule:
Cuvinte-tip ce-ascund dorinţe-tip.
O să te duci pîn' la dulapuri: „Nu le
Deschide căci din ele, cu cirip,

Vor năvăli armatele de îngeri
Cu-aripile muiate-n bulion".
Şi-o să primesc din partea ta iar plîngeri
Că te-au pupat şi nu ţi-au zis „pardon"!

Timpul va curge moale ca untura
Spre murături, ca raţele leşeşti
În bălţi cu tiv de aur. Din glazura
Mea voi privi cît de fragilă eşti…

Ne logodim
cu un inel de iarbă...
(2008)

În camere adînci, la asfinţit...

În camere adînci, la asfinţit,
Ţi se-atîrnau paianjeni răi de gît,
Şi din dulapuri mormăia ca ursul
Magiunul din borcane, pentru unsul
Feliilor de pîine din secară,
Oh, lămpile răscoapte, luau spre seară
Gaz, şi fitil, şi flacără gălbuie;
Şi mari motani doreau să te încuie
Cu dînşii, pe sub pat; să-ţi gheruiască
Trupul prea alb în carnea lui lumească,
Cu limbile lor aspre să-ţi mîngîie
Ţîţucile cu sfîrcuri de tămîie
Şi să-ţi alunece rotunzi mai către coapse,
Cînd mici picioare-n aer ţii întoarse,
A alintare, de dorinţe arse...

Iubirea n-are margini ca odaia...

Iubirea n-are margini ca odaia
Sau ca o vază-n care pui lin crinul,
Oglinzile nu-i străjuiesc văpaia
Şi nu-i încap parfumul greu şi chinul
Ce-i pîlpîie deasupra. Creşte-n zare,
Se-ncarcă de amurguri şi de îngeri,
Se limpezeşte-n proaspete izvoare
Şi-n scorburi se înfundă-n calde strîngeri.
Mai poposeşte noaptea pe la hanuri,
Se-ascunde în cearceafuri rău boţite
Şi-apoi porneşte iar hai-hui sub ramuri
Şi pe cărări de rouă-abia zbicite
Şi nu ajunge nicăieri, ci tot se-ndeamnă
Să-şi rotunjească-n cer fructul mustos de-o toamnă...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete
Meşteşugite ca şi de mîncare,
Ba chiar şi de veşminte,-n vînt uşoare,
Ca sufletele vii să ne desfete,
Din zori de zi, abia spălate-n roua
Căzută deasă-n flori ce rîd şi plîng,
Şi să ne bucure cînd îngeri veseli plou-a
Raiuri iscate iarăşi pe pămînt,
Doar pentru noi, în dulcile tăpşane
Cu şerpi bălani şi mere coapte-n rolă
De-un Dumnezeu ce viaţa ne-o consolă
Şi ne amînă-n frăgezime anii,
De nu mai ştim, sîntem copii sau máturi,
Privind, cam ruşinaţi, puţin în laturi...

Cum căutam să-ţi scotocesc sub plăpumi...

Cum căutam să-ţi scotocesc sub plăpumi
Trupul viu, cald, blînd cotropit de ele:
Un milion sprinţar de alunele;
Hărţi să însemn, oh! cum m-o duce capu-mi,
Să nu mai rătăcească-n darn vechi neamuri
În pribegii de biblie de carne,
Tăind cu un toiag mările roşii
În ziduri drepte şi sărate-n geamuri
De val încremenit. Ţipau cocoşii,
Trezindu-te; mai dulce cum e mierea
Se prelingea din noi, groasă, puterea,
Ne scuturam de-amor ca nişte ramuri
Prinse-n furtuni, frînte-n plăceri de-a pururi...
Ci tu-mi găseai, rîzînd, mereu strîmbe cusururi!

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele
Răscoapte-n aţe colorate tandru,
Clipa mi-o-nmoi în puf de bidinele
Prelinse pe pereţi de-un copilandru
Cu dulci ţîţuci şi coapse-n rotocoale
Ce, dacă-i întrebat, zice:-s femeie!
Şi îmi arată fesele ei goale
Şi locu-acela-n care se încleie
Miezul mustos al unei portocale,
Şi-mi dăruie buricu-adînc în joacă
Şi zeci de alunele să îi număr,
Chiar începînd cu cele de pe umăr
Pînă acolo unde-ncep să-i placă
Gîdiliturile. Oh, rîde ca nebuna
Şi-şi clipoceşte-nspăimîntată spuma...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget,
Iscat aşa, la o nimica toată:
Să stau s-aştept? O clipă să nu preget
Să-ţi prind în pumn chica cîrlionţată?
Mă nărui în dorinţe şi prepusuri,
Nu ştiu ghici-n sprîncenele-nălţate:
Îngădui un sărut? Roua se poate
Rostogoli pe sîni cînd parcă-mi susuri
Un vechi îndemn? Şi chem îngeri de taină
Să-mi desluşească proaspăta dorinţă
De gingăşie, fără de cuviinţă
Să te dezbrac de-aoreolă şi de haină,
Iubita mea ce şuguieşti întruna,
Dînd alunele una cîte una...

Ne logodeam cu un inel din iarbă...

Ne logodeam cu un inel din iarbă,
Făcut pe-ascuns, doar Îngerul să ştie,
Şi fluturi în ciorchini, din flori ce-mbie,
În aer clocoteau, roua să fiarbă
Prin şanţuri sfîrîia de-atîtea pofte
Unse ca untedelemnul pe patlagini,
Apa fîntînilor din vis, cărată-n cofe
Scotea aburi de-argint, muind paragini
Numai de noi hălăduite-n taină;
Căci amîndoi eram în pielea goală
Şi bîiguiam cuvinte-abia iscate,
Cu sufletele într-o dulce halandală
Şi pipăindu-ne aripile din spate
Înfăşurate-atunci, semeţe,-n soare,
Ca nici o vidmă să nu ne doboare...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Roua o sug din firele de iarbă,
Mai trag cîte-un pitic ghebos de barbă,
Spre fundul tău mă furişez tiptil
Doar să-l ating, strîns în capotul verde,
Mîna să-mi pun cînd dulce se despică
Şi-n văi adînci coboară o furnică
Ce pentru miezul cald viaţa şi-o pierde;
Suflu baloane-n mosorele goale,
Sfere-albăstrii, lin călărite-n aer,
De diavoli roşii care se încaier,
Geloşi, chiar şi cu izurile tale,
Şi-ngenunchez ca-n faţă de icoană
La cea mai nebunatic-a ta toană...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Intru-n dulap şi-ţi scotocesc prin rochii
Şi prin chiloţi... şi-i duc la nas, umil;
De milaneza lor îmi lăcrimează ochii,
Iar gustu-n cerul gurii mă îmbată,
Şi nu mai ştiu ce rugăciuni să-ngaim
De-i, mai ales, pe dînşii şi o pată
Rămasă de la marele bairam;
Şi născocesc capcane-n care cazi
În fund şi ţipi din gură ca de şarpe,
Să-ţi scot din fese acele de brazi
Şi să-l feresc de oameni în eşarfe,
Căci prea e cald şi plin de necuviinţe
Cînd se încinge-n tainice dorinţe...

Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc...

Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc
Şi veveriţe prin copaci ne suie
Iubirea zbînţuită, nori ne şterg,
Îmbujoraţi, păcate amăruie
Şi dulci, iscate-n forfota amiezii,
Printre izvoare, scorburi de gutuie,
Cînd carnea fructului leapădă sîmburi
Şi-arome-nvîrt în ierburi titirezii,
De ne simţim deodată goi şi singuri,
Ca la-nceput, cu vina încă-n floare,
Nepricepînd ce-anume miez ne doare:
Al sufletului? cel dintre picioare?
Şi ne sfiim s-o luăm din rai la fugă,
Căci parcă nici un înger nu ne-alungă...

În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale...

În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale
Mi-e sufletul, fiţi amîndoi blînzi gazdnici,
Nu-mi ştergeţi, leneş, fluturii obraznici
De prafuri, c-or să cadă, moi paftale,
În ierburi, mai îngăduiţi-mi roua
Coaptă în zori, nu-i daţi cu bobîrnacul
În rîs şi-n nepăsări, precum la fleacul
Unei omizi, unui gîndac, dînsa mi-e leacul
Ce-l sorb... şi nu-mi călcaţi vraişti de-arome
Ce pentru voi le-am ars ca-ntr-o căţuie
În dup-amiaza-mi vieţii amăruie,
Plină de spaime-n colţuri cu fantome.
Acopere-mă, Doamne,-n curcubeul
Tău cald... Iubito,-ajută-mi să-mi duc greul...

Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea...

Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea
Lui Dumnezeu ce se apleac-adînc
Pîn' la pămînt şi mîngîie spinarea,
Şi-a mea, şi-a florilor ce-n rouă plîng,
Şi îţi strecor prin litere miresme
De înger tolonit, să ne ferească,
Păcatele din creştete şi glesne,
Buclucurile să le miruiască,
Să n-o luăm anapoda prin mirişti
Răscoapte-n maci înflăcăraţi de fluturi
Sau să zdrobim în cumpeni clare linişti
De moi fîntîni, cu ciuturi însetate
Doar de izvorul odihnind pe prunduri
Lin vălurindu-ne vieaţa din străfunduri...

Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei...
(2008)

Îţi scriu sonet după sonet

Îţi scriu sonet după sonet. E drogul
Ce-mi apără secunda de gîndaci,
Închipuirea-mi ţii, lin, între craci
Pe care, vai! nicicînd n-o să-i desfaci
Celui ce-ţi este, totuşi, Inorogul!

Mi-e teamă să nu-ţi chinui gîndu-n van.
Caut ţărţămuri, iscodesc, scot izuri
Din muştele strivite sub brizbrizuri,
Cînd iau cuţitu-n mînă, am dulci visuri
Cu tine pe-un alchimic, vechi, divan.

Dar cît voi fi în stare să rezist?
Mereu e prima clipă după-o clipă.
Motanul toarce-a crimă. Ceaşca-mi ţipă,
Golită de destin. Termin în pripă
Iubirea-mi răstignită ca un Crist...

Nu vreau decît să-ţi mîngîi o unghie la mînă

Nu vreau decît să-ţi mîngîi o unghie la mînă
Şi una (pe cea mare) de la piciorul cald
Ce ţi-l prelingi, anume să-mi fie la-ndemînă,
Din pat: glezna-n brăţare şi, scump ciupic, smarald!
Mai tremură-ntre coapse miresmele-n şiroaie
Ce-ţi răcoresc dorinţa nepotolită-altfel.
Afară rage-un flutur, se baleg-un viţel,
Şi-aud marfare, strigă cocoşul, ţipă-o oaie.
O, zgomote celeste, mă-nduioşaţi şi-ajung
Să stau iar la Dolhasca. Regine-i sînt bufon;
Ea-mprăştie grăunţe la raţe, de pe tron,
Promulgă legi precum că la car melcii se-njug',
Drept care obligatu-s să zac sub fusta ei,
Audiind guiţul robuştilor purcei...

Borş de tărîţe, ăsta-i secretul, scump copil

Borş de tărîţe, ăsta-i secretul, scump copil,
Apollinaire îmi zise în visul galanton.
Ea sta, lebădă-n lună, pe un borcan umil
Ce fesele-l făcuse tron sfînt de bulion.
Avea coroana-n ţurţuri şi-n pînze de paing.
Medalionul sînii i-i despărţea, oval.
Acum, gîndii în somnu-mi, ar trebui să-i ning
Pe lampa cu surîsuri, să-i bat în geam c-un voal;
Să ne trezim, de carne, chiar într-un pat de lemn.
Ce fragedă-i felia de pîine înmuiată-n
Şerbeturi reci de brusturi! Şi-al ştevei untdelemn
Cît de adînc ne-mbibă vieaţa-adevărată!
Deci să mîncăm pe rupte mustoasele legume
Pînă vom face-n suflet clăbuci, la cuget spume!!!

Zdrobit de roua covăsită-n zori

Zdrobit de roua covăsită-n zori
Pe ghizduri de fîntîni, buze de ceaşcă,
Cu nasu-n muci şi ochiul în urdori,
Sufletu-n zemuri de caisă fleaşcă,
Crieri umflaţi de-un sînge murdărit
De sifilisul Idealei mele,
Azi gura-i ling, saliva i-o înghit
Şi-i bag un deget grabnic între şele
Şi-ncerc să-i plămădesc plăceri mai noi
Decît azurul, pîn' ce-i este greaţă,
Îmi strînge-n dinţi, oh, fiecare coi
Ca să-mi ţîşnească frageda dulceaţă,
Umplîndu-i sînii bucălaţi şi-obrajii
Cu sfîrcuri şi buboaie verzi ca prajii!

Sînt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini

Sînt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini
De moi parfume. Clocotesc sudori
De Doamne ce aşteaptă să le clatini
Limba lindicului. Clopotul lor
De carne pizdulă-o să răsune
Mai sfînt decît cel al Mitropoliei.
Iubitei Ideale poftă vie-i
Crierii minţii-n pulă să-şi înspume,
Să-mi cace dulce clipa-nfiptă-n geniu,
Să-mi pişe cu clăbuci mîna creeaţă,
Salive picurîndu-şi, dîndu-mi viaţă,
Cu o pipetă. Darul ei supremu-i!
De-aceea cînt, supt de cuvinte-n pîlnii.
Fără de Ea, sufletu-n carne mîl mi-i!!!

Supremul dîmb de aur al gîtlanei

Supremul dîmb de aur al gîtlanei,
Cărnos şi tare,-n zori, iar l-am suit.
Inimii mele vechi de-a pururi foame-i
De razele lin stoarse-n infinit.
Şi în extaz, pizda-i pe faţa-mi grasă
Cu mîinile-o apăs ca pe o mască.
Nici Dumnezeu n-o să-mi mai recunoască
Figura dup-aceea. Dar nu-mi pasă!
Prea ascuţită-i bucuria-n suflet.
Fiert chiar şi-n smoala iadului cu draci,
Şi-n furci întors, de mii de ori mă-ncumet,
Soarele-i diavolesc sorb dintre craci,
Blînd blestemat să i-l adulmec reavăn
Şi-apoi, pios, minunile să-i deapăn.

Cîntec naiv

Erai nesimţit de frumoasă!

Aveai căptuşeli de mătasă
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decît la nevoie

Cu mîinile, ba chiar cu gura,
În clipele date de-a dura
De îngeri ce-şi lasă scriptura

Şi-o iau halandala prin lume,
Cu nimbul şi-aripile-n spume,
Cînd muşti dintr-o pară zemoasă.

Erai nesimţit de frumoasă...

Cristal sfărmat mărunt ca o făină

Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Şi-apoi cernut mi-e sufletul, de tine.
Îmbobocesc iar versuri şi-n răşină
Prelins mă las pe fragede tulpine.
Văruie-mi viaţa, pune-n bidineaua
De păducel fire din păr de pizdă,
Paingii storşi în colţuri rele beau a
Speranţă roz, tristeţe ametistă.
Bate-mi în cuget cuie dulci de-omide.
Încolăciri de craci ce nepermise-s
În biblii dă-mi; surpări de limbi, salive
Ţicnite, arpacaşuri arse, clise
De spaimă în plăcerile obscure
Ce le încearcă-un vierme între mure...

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet.
Sînt mai curat, mai pur, miros ca-n rai
Miezul de-oloi al Îngerului Umed.
Arhanghelii n-au mai străluce strai!
Căcatul blond îmi dăruie-o cunună,
Capul pleşuv de rege-mi abureşte,
În biblii iar dorinţa mea cloceşte
Să te sărut pe-a curului tău lună.
Şi-ţi ling şi-ţi sug picioarele-n călcîie
Şi degetele mici cu unghii dalbe.
Tu vrei cîştiguri din plăceri. Eu, rîie
De scărpinat în vicii. Şi-ţi duc jalbe
Prin tîrguri, mă stîlcesc în temenele
Să-mi spurci destinu-n murdării fidele!

Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine

Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine.
Armonios ţi-e-ncolăcit maţul subţire.
Voi sta-n căcatul fraged de-amintire.
Oh, toată viaţa-mi de poet de-un fir e
Trist atîrnată-n flocii de la curul
Ce-alintă porţelanul oalei calde
Cînd îţi desfaci portiţa creaţă-n purul
Aer smintit de raze. Suie-un val de
Miresme pîn' la cer, sar curcubeie
Din dulci ţîţîni, pe astre bruma frige
Încît arhangheli trec pe catalige,
Se naşte din legende iar o Zee
Ca s-o înveţi, cicălitoare, harul
Spre-a-şi folosi şi ea mărgăritarul
Feselor, dur, c-un pîrţ, umplînd paharul!

Îmi fac strîns nodul la şiretul ghetei (Proiect)

Îmi fac strîns nodul la şiretul ghetei
C-o floare-n vîrf şi-un melc lipit de tocul
Ce sfarmă-n rouă, ierbii tulburi, smocul
Şi zînei adormite părul pletei.
Nu-mi căuta-n tufişuri scunde frica.
E-anapoda. Sînt în fotoliul veşnic
Cu arcuri frînte, tîmpla lîngă sfeşnic,
Creionu-n rugăciuni. Un alambic a
Stors picături de-amor, cafea umilă.
Lui i-e menit să-şi lase, fără silă,
Aceste bulioane de prăsilă
Şi-n suflet să-ţi rostogolească-o bilă
De biliard. Se va trînti în ceruri
Sufletul meu ce-n curcubeie-l dărui!

Doi telegari am înhămat la trupu-ţi

Doi telegari am înhămat la trupu-ţi.
Unul de cap, altul de cur îţi trage
Carnea frumoasă-n mîl, printre vîzdoage,
Cu pizda ce zefirii lin astupu-ţi.
Ci, rupt de lene, nu mai ştiu pe turte
Să-ntind plăcerea şi-n salive tandre
S-o moi. Atîrnă sperma-n policandre
Feerice deasupra vieţii scurte.
N-o părăsi. Mai dăruie-ne-n sosuri,
Răzoare de mărar, tufe de chimen,
Trupul bălţat c-o mie de mirosuri.
Astfel n-o să-ţi mai cînte-n harfă nimeni!
Pianu-i scos anume dintre stele
Spre-a te slăvi în versurile-mi grele...

Temeinicia rugii mele-s sînii

Temeinicia rugii mele-s sînii
Ce-i clatini peste viaţa-mi piuită
De măcăleandri, toarsă-n flocul lînii
Din caiere de vis, fiartă pe plită.
Ca la ciuperci picioru-mi este umed
De dragoste înfiptă-n clisa groasă.
Sînt şoldurilor tale prins în plasă
Cum musca în dulceaţa ce mă-ncumet
S-o gust chiar unde nimeni nu cutează.
Dă-mi farfurii adînci, linguri de umbră,
Să-ţi sorb sufletu-n pripă şi-ntr-o rază
Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă
Ce nu se vindecă decît cu vrafuri
De magazii pustii, grele de prafuri...

Voi ciopîrţi miresmele cu nara... (Proiect)

Voi ciopîrţi miresmele cu nara.
Las, grea, lumina să atîrne-n ciucuri.
Gust grele mîluri, baligi coapte, sarea.
Ascult lin praful zgîriind vechi lucruri.
Şi-i pipăi sufletul, cu degetu,-n buricul
Iubitei Ideale. Groasă-i spuma
La colţul buzelor din faţă şi din coapse.
Ea-ntemeiaz-un vast popou. Eu stricu-l!
În violon plesneşte, gravă, struna
De-atîtea cîntece de-a moaca şi-n van stoarse.
Şi huiduit de tonţi, stropesc în simţuri
Pieptul dulapului, piciorul mesei,
Ceasornicele cu rotiţe-n zimţuri
Ce-au limbi lingînd sîni mari şi dalbe fese.
Fructele-atîrnă moi chiar din spătarul
Fotoliului în care-mi trîndăveşte harul!

Îţi bag în cur un flaut şi o pulă

Îţi bag în cur un flaut şi o pulă.
Tu cînţi din el (din ea!), mare artistă.
Dar dimineaţa zmulge tabla tristă,
Clipa-i murdară ca o barabulă
Scoasă din cleiuri de pămînt amarnic.
La ce-aş dori să-mi cumpăr cărţi, mîncare,
Cînd trupul tău domnesc e-atît de darnic:
Gura-i o cloacă-n vis, pizda-i o floare
Cît de dovleac deschisă,-n vrej avîndu-l
Pe Marele Lindic! Deget şi limbă
Îl mîngîie, şi-l corcoleşte vîntul,
Pe dînsul raza soarelui se plimbă,
Încît mă simt bogat, şi sfînt, şi rege
Peste imperii dulci, paturi întrege...

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Cîinele lui preacredincios, la stînă,
Coaiele fierte-n sosuri de-asfodel,
Căcatul să ţi-l ţin pios în mînă
Şi ca pe-un crin, prin nări, să-l sorb în crieri
Şi în plămîni, să-mi dărui din cleştar
Cu lung picior pişatul tău, de grieri
Cîntat pe cîmpuri, dealuri şi-n hambar,
Acolo unde-i Moll, curva-nţeleaptă,
Avînd atît de multe-a-ţi povesti,
Oh, lasă-mă să-ţi muşc pizda răscoaptă
De cracii lungi ce-n soare raze-or fi.
Şi să-ţi deschid cu limba, între fese,
Portiţa tainicelor plăceri dese...

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin.
La ce salcîm în floare, la care tei, pe urmă,
Brusc înfloriţi, în ganguri umbroase să mă-nchin,
Căzînd chiar în genunche, mugit cumplit de-o turmă
De gujbelini, prostanii acestui tîrg de-amurg,
Ce ştiu doar a mîncare, a bere şi-a fututе.
Simt prin şira spinării cum crierii îmi curg
Dacă mai stau pe-aceste melaguri revolute.
Vreau capitala ţării, doresc-o pe Manon,
Să-mi pîlpîi vîrsta-n preajma trupului ei de Doamnă
Scăldată-n cititură precum în bulion,
S-o irosesc cu mintea, să-i beau tot ce îngaimă
În clipele nescrise în nici un vechi ceaslov.
Apollinaire, dă-mi drumul la Ea sub malacov!!!

Fluturi asasini

Cine ar fi crezut! În verdele înspăimîntător de albastru, întins blînd, lînced, indecent, pe pajiştea jilavă, lunecoasă în jumările slăjite (resturile balurilor de binefacere ale adolescenţei!)... în spaţiul translucid din faţa conacului dilatat la colţuri de burlanele ridate (simulînd burdufuri borţoase de acordeon cu jde mii de başi), sub bolta vînătă, de o roşeaţă aproape neagră, acolo, bărbatul acela era prins cu străşnicie, pentru totdeauna, în ghearele lungi, finuţe ale *Fluturelui uriaş*, elefantin, cu aripile vîlvoi, strigătoare la cer, nervurate maliţios, pudrate cu nemiluita... afurisite voaluri opace, clătinîndu-se rar, nemilos, zguduind trupul omenesc, legiferînd drastic, mişcărilor, o ordine nouă, ritmică, sfidătoare şi deocheată. Trompa impudică, erectilă, puloasă, formată din inele inoxidabile de platină, se înfipsese lacomă, lubric-nesăţioasă, veselă totuşi, în ţeasta de os, perforîndu-i, parcă în joacă, cutia craniană, cam aşa cum ai băga zglobiu un deget (cînd se gîmfu-ngîmfu zefirii zdreliţi în pubisurile ascuţite ale zînelor beţive, oh! cele cîntate în versuri de însuşi hobbitul Bilbo!), da, aşa cum ai găuri globul de păpădie uscată, părăsit deasupra unei cărări. Şi-i sorbea creierii, într-un futai celestial... materia cenuşie, păpa polenul marmeladificat al crinilor minţii osîndite la moarte, pusă la copt în rola anotimpului glorios. Locul ales nu îngăduia mai mulţi privitori. Posibil, cine ştie? mă meniseră martor unic. Buimac de întîmplare, obligat de onoare să-mi duc pînă la capăt meseria de detectiv particular (scrisesem demult *Detectivul Arthur*!), cu lupa agăţată de bretelele pantalonilor cadrilaţi şi cu memoria ciuruită de mărarul înmiresmat al ipotezelor, vrui să mă subtilizez, depăşit de vraja rea a clipei: lasă-mă să te las în mătasa misterului! Dacă el, *Lepidopterul vorace*, mă depista în preajma-i irizată? Poate că-şi aştepta firoscos următoarea victimă: curioşi de-alde mine, slobozi prin lobodă, topiţi de gratuitatea (de-o nebunie delicioasă!) a voiajelor cu trotineta în jurul glumei finale!!!

Tamaretă (1)

Aşa scheletică cum eşti,
Cu trupul meu te potriveşti.
Te zbaţi în pulă, ca-n poveşti
În plase fabuloşii peşti
De aur ce pescari-i lasă
Din nou în marea mătăsoasă...

Tamaretă (2)

Mi-e sufletul cleios ca o salivă
De două limbi amestecată-n guri
Ce îşi pompează pofta deopotrivă.
Eşti sfînta vicioasă din scripturi
Ce bărbăţia-mi aspră o înduri
Şi în gîtlej şi-n cur ca pe-o colivă.
Aghiazmă bei şi clefăi murături!

Tamaretă (3)

Ţii minte cînd băgăm în tine
Feliile de mandarine,
Să-ţi satur trupul nesătul
În gură,-n pizdă şi în cur?
Erai elevă şi sugeai
Din zori de zi pule de cai.
Doar sînii tari ţi-i mai fereai
Să nu se fleşcăie-a mălai;
Ca-n troacă-n rest mă bălăceai...

Tamaretă (4)

Mi-e sufletul topit de clipa
În care curul mi-ai lăsat
Să ţi-l sfinţesc, prin găurica
Clipind de-atîta aşteptat,
Cu scula-mi grea, ruptă din rai.
Cu capu-n perne lin borai
Ţuicile fierte-n carnea-ţi albă.
Gemeai precum o zînă dalbă
Prinsă-n văzduh şi desfăcută
De-o rază, soarele s-o fută!

Tamaretă (5)

Cît de frumos vomiţi tu, beată cleşte,
Cînd pula-n curul tău călătoreşte,
Lindicu-ţi-l frecînd dumnezeieşte
C-un deget, de tot trupul se topeşte:
Baltă de carne albă, mîl de peşte...

Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara...

Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara.
Beată-mi adoarme-n pat cu pula-n gură.
Nici picurată pe lindic cu ceară
Să nu se fută-n cur nu se îndură,
Ci vrea mereu să-i umplu-n sperme maţul
Ce-i străjuit de-o găurică strîmtă.
Vomit pe sînii ei, să-i sting nesaţul,
Trupul i-l piş şi fericită cîntă;
Şi mă aşază peste gura-i largă
Să-mi prindă-n dinţi căcatul cînd cald iese.
Slăveşte prin futaiuri triple, dese,
Carnea-i flămîndă, pîn' ce-o duc pe targă
La vreun spital de-urgenţe, cu servicii,
Să-i oblojească relele-orificii,
Ci ea prosteşte doctorii-n noi vicii...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura,
Ci-ntre picioare sau chiar în popoul
Dat ca prin unt, în pat, pe preş, de-a dura
Scos pe-un prichici de lut. Ţi-s Poetboul!
O, lasă-mă să-ţi ling lindicul falnic,
Mov, descălţat, precum o pulă mică,
Din floacele-ncleiate-atît de darnic
De sucurile groase ce-n praf pică,
Încît faci bălţi cu franj de malachie
Sub tine dacă stai pe-asfalt şi-n iarbă,
Netrebnica, faimoasa mea soţie,
Doamnă de tîrg ce-n clocot dă să-şi fiarbă
O urbe-ntreagă. Dar sentimentală,
Tamariuşka cea-n veci în pielea goală!!!

Nouăsprezece ani aveai, eu treize’ş’cinci...

Nouăsprezece ani aveai, eu treize’ş’cinci.
Sfinţi lubrici îţi dădeau, sfrijiţi, tîrcoale,
Te pipăiau, ţi se uitau sub poale,
Doreau aoreola să le-o lingi.
Acum eşti profesoară-n limba burţii,
Iar eu deja poet municipal.
Plăcerile ţi-s mari. Abisul puţei
Înghite pîn’ şi pulele de cal.
Ci curul nu ţi-l dai decît drept premiu
Elevilor buboşi. Dezvirginezi
Clase întregi. Nu pridideşti cu-ndemnu’
În pauze, grămezi după grămezi,
Să-ţi bălăcească-n vaste cancelarii
Mlaştina trupului toţi căcănarii...

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată
Şi-şi ard amoru-n flăcări, afumînd
Sticle subţiri în încăperea lată
A sufletului meu. Penele,-a gînd,
Din perne prin urechi îmi intră-n crier,
Fac cuiburi, clocesc ouă mari de struţ.
Sfărm între degete burtosul grier
Cu zeama-i fiartă pofta să-ţi asmut
Şi să ne bălăcim, lingure-n ciorbe,
Pudrate cu piper de-a pururea,
Spre-a ne sorbi, cum vorbele pre vorbe
Le cheam-alături. Frazele vor sta
Lungite-n simţul limbii dezmăţate,
Amăgitor de pure: soră cu-al său frate!

Un trandafir pentru Tamara

Un trandafir cu o elevă-ntre petale
Care îţi face semne-adînci din şale
Şi-şi freacă, în recreaţii, c-o stamină
Lindicul gros cît degetul la mînă,
Şi-apoi, cu braţele-i subţiri, pistilul
Îmbrăţişînd, se moaie ca fitilul
Şi-nghite-ncet în gura ei umidă
De-amor omidă bleu după omidă...

Trece Tamy...

Trece Tamy, boreală;
Nu se uită nici cu curul
La mine, ce-i dau bonjourul,
Gras şi în suspin de gală
Şi-i sărut ca un tehui,
Şi cînd e, şi cînd nici nu-i,
Pantoful pe tocul-cui.
Fiindcă drept îmbrăcăminte
Are doar încălţăminte
De-ţi pocneşe visu-n minte.
Şi-azvîrle c-o sfîrl-a genii
Preoţimea şi mirenii
În mătăsur'le gheenii
Şi cu ţîţele-i de-un funt
Ne de-a pururi şi profund
Sufletul împurpură
În zona cea tulbură...

Prima scrisoare a marchizului către contesă

Pizdanca ta e o delicatesă
Ce-i bună de futut, de lins, de supt
Din vîrful lindicard neîntrerupt,
Prea scumpă şi zburdalnică contesă.
Bem mied, mîncăm fazani răscopţi în spuză,
Mai gîtuim şi cîte-un porumbiel,
Tu iei în pat poziţii fel de fel
Şi micile cruzimi ne şi amuză.
Rîzînd spui: Şi prinţesele se cacă!!!
Şi pe-un platou rotund de alabastru
Mi-aşezi deliciul tău cel mai măiastru,
Înmieresmat şi blond ca să îmi placă.
Şi astfel ne mai trece-o săptămînă
De timp prins în borcane cu răşină...

Prea scumpă contesă
Te pupă pe-o fesă
Marchizul c-o tresă-
Rire cam vulgară
La vreme de seară
Şi de dimineaţă
Muiată-n dulceaţă
De-amor pîn' la greaţă

Castelul Pulelor din Vis

A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă

Arată-mi curul mare-n ganguri sumbre
Şi lasă-mă, priviţi de cîini, să-l fut
În găurica ce-ţi clipeşte-ocult
A dor smintit printre lumini şi umbre.

În preajmă-ne arhanghelii fac tumbe,
Se-aude-n cer marfaru-n veci pierdut,
Şi-n beciuri vechi pereţii umezi put,
Şi pompierii-n flăcări scot tulumbe...

Vino cu cracii moi cînd cade-amurgul
Şi o să-ţi bag o pulă de-ntreg burgul
Se va cutremura-n odăi şi-n tandre străzi

Prelinse lin în pante şi-n scăriţe
Cînd tu schelălăieşti, pierdută-n fiţe,
Mişcînd adînc din buci ca la parăzi!!!

Marchizul ce-ţi linge izul
Pizdei împroşcînd parbrizul!

Rondelul pulelor de cal

Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brînci,

Le-nghit în pizdele lor grase
Ca pe fitile-n lămpi adînci.
Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?

Şi-apoi în văzu-ntregii clase
La tablă ies, primesc porunci
Lin să le sugă, abia scoase
Din cur, şi-s întrebate-atunci:
Sînt pulele de cal prea groase?

Rondelul pulelor de cal (Variantă)

Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brînci,

Le-arată pizdele din şase
Poziţii cît pot fi de-adînci.
Sînt pulele de cal prea groase?
Sînt pulele de cal prea lungi?

Apoi, spre pofta-ntregii clase
Îşi bagă-n cur cîrnaţi şi şunci,
Sticle de whisky şi melasă
Şi le întreabă iarăşi, dulci,
Sînt pulele de cal prea groase?

Sonet misogin (1)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Tîmpenia ta pură îmbrac-o azi frumos.
Veşmintele să-ţi fie de-mpărătească rece
Ce trambalîndu-şi trupul, printre supuşi, pe jos,
Ucide din prostie şi din plictis, cînd trece,
Cu o privire-opacă sub prea îngusta-i frunte.
Dă-ţi răutatea-n gesturi şi-n vorbe aurii,
Fă-mi ora o grămadă de firmituri mărunte,
Gîndacilor din baligi stăpînă să le fii.
Şi-mproaşcă izuri false, candori putregăite,
Din mlaştini roş de menstre oprite în chiloţi
Cu sufletul meu, vată-mpărţită pentru toţi
Cei ce-mi socot vieaţa un grajd murdar de vite.
Şi-njugă-mă penibil, cu cracii, ca să capăt
Din nou pofta de-a lua-o, voios bou, de la capăt!

Sonet misogin (2)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Astăzi o faci pe Doamna, veşmintele te-mbracă
Penibil, ca pe-o iapă-o pereche de chiloţi.
Surîzi: rînjeşte-o vacă; vorbeşti, mai rage-o vacă.
Ţi-s ochii moi sub tîmple doi îngeri idioţi
Ce, îmbătaţi de slava de altădat-a zării,
Clocesc ninsori topite sub luciul fin bombat.
Dă-ţi drumul la prostie, la marginea căldării,
De-a dreptul, din picioare, ca la un gros pişat,
Şi bagă-mi viaţa-n scorburi de gînduri muiereşti,
Minciuni crescute-alene, ca ploşniţele mari,
Cu bale menstruale în care-ţi clipoceşti
Cracii grăsani şi curul dospit de militari.
Căci eu sînt vinovatul de-a fi-ndrăgit o scroafă
Ce are-n păr, la ceafă, un strugur drept agrafă.

Sonet misogin (3)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Mă chinui cu palpituri de flutur ifosard
Ce-şi leapădă, ca gîsca, un găinaţ albastru
Oh, nu pe roua-n rugă a crinului din gard,
Crescut lîngă chilie spre-a se-nchina sihastrul
Tămăduit în taină de Maica Preacurată,
Ci pe podeaua rece a clipei imbecile.
Din tine ies limbricii prostiei dintr-odată
Ca să-mi mînjească slava cu smîrcul marei sile.
Şi botniţele ţîţei muşcă aerul tandru.
Vai, unde-i fericirea mea căptuşită-n pluş
Pe care-aleargă bila acelui copilandru
Ce-a fost orbit de carnea ta calpă pîn-acuş?
Şi unde-i şi răzorul prea afînat din suflet
Pe care gura-ţi lasă rîme cu miros putred?

Sonet misogin (4)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Ţi-am cumpărat o sfeclă s-o rumegi, ca la vaci,
Ci tu o pui în vază şi-amor cleios visezi,
Lindicu-ţi arde-n flăcări, a dragoste,-ntre craci,
În cer se fierb pilafuri de tandre dup-amiezi.
Plătcuţele-n sutienul tău sar ca la salut!
O pacoste ţi-e fundul de mămăligă-n flori,
Americile clipei, de nord, de sud, îţi put,
Ţi-e inimioara plină de fleacuri ce le-adori.
Şi un popor de nasturi şi naţii lungi de aţe
Vor să-ţi închidă trupu-n veşmintele de soi
În care visul face un mare tărăboi
Iar realitatea-i pusă pe frele boroboaţe;
Ca de o pildă coapsa să ţi se lin dizolve
În timp ce eu scriu versuri cu vorbe, vorbe, vorbe...

Întru amintirea lui Apollinaire

În faţa ta mă simt ca un copil.
Îmi place să mă joc cu tot ce ai.
Ţi-aş dărui, rîzînd, pule de cai,
Coaie de taur, lapţi de crocodil.
De curul tău m-aş ţine ca un scai;
La rîma mizerabilă ce eşti,
Un peşte împuţit, cu solzi regeşti,
Sare din rîul lin prelins din rai.
Crăceşte-te semeţ, iubita mea
Ce-mi birui zilnic sufletul şi mintea,
Să-ţi sorb, îngenunchiat, din ferfenea,
Zeama lăsată-n zori cu tot cu lintea
Băltită dulce-ntr-însa. Şi mă-ncleie
În sosul tău futurgic de femeie!!!

Sonet şcolăresc

Elevele se duc la şcoală,
Îşi pun chiloţii în penar
Şi-apoi pe săli pizduţa goală
Şi-o plimbă-n recreaţii mari.
Şi cad cînd trece-un diriginte,
Ca el să le miroase-n cur
Şi să le fută fără minte,
Dacă nu-i nimeni primprejur.
Sau măcar dînsele să-l sugă
Îngenuncheate pe ciment
În cea mai delicioasă rugă,
Pe capul pulei plimbînd lent
Buzele groase, limba-n floare,
Pînă cînd sună de intrare...

Sonet nostalgic

Oh, curul doamnei Mericeanu!
Oh, curul doamnei Bombonov!
Sub fuste verzi ca leuşteanul,
Sub fuste ca amurgul mov.
Primul, lipsit voios de minte,
Purtat pe străzi fără chiloţi,
Încît zefirii, din veşminte,
Îl scot să-l vadă, rumen, toţi.
Al doilea, cu buci obeze,
Ţinut ascuns, la proaspăt preţ,
De fragedele milaneze
Ale chiloţilor măreţi.
Unde sînt, Doamne, veşnicile cururi
Întru slăvirea Dulcilor Putori de-a pururi?

Sonetul poetului înşurubat

Sînt delicat, dar pot fi şi obraznic:
Rouă ce-şi scuipă puritatea-n smîrcuri,
Parfum de crin trimis la dracu-n praznic,
Melc şchiop lingîndu-ţi mierea de pe sfîrcuri.

Motanu-mi vine-n zori, tiptil, cu liftul
La uşă. Toarce-n pripă. Linguşeşte
Piciorul mesei. Miorlăie conflictul:
Vrea trup gras de găină, cap de peşte!

Ci eu mă-nvîrt în tine ca şurubul,
Căci te-am prins goală în capotul luciu
Şi minţile în creier mi se tulbur

Cînd te apleci, c-o cîrpă, să freci tuciul
Plitei pe cercurile puse-anume
Să-mi dea fiori. Şi-ţi las bucile-n spume...

Îmi stai pe creieri...

Îmi stai pe creieri în genunchi şi-n coate.
Cît crezi, iubito, că mai pot răbda?
Mi-s simţurile trase la rindea,
Şira spinării zbîrnîie în spate,
Zmulsă din trup şi-umplută cu smîntînă,
Ca tulnicul ciobanului mişel,
Care, tot sihăstrind în dos de stînă,
Şi-o freacă-n blana fragedului miel.
Ci n-aştepta să-mi deie-n clocot pula,
Nervoasă şi-mbibată-n sînge mov.
Coboară lin. Dezbracă-te-n Cehov
Sau în Baudelaire. Să-mi treacă taranatula
Dorinţei peste trup şi să-mi ucidă,
Păroasă, dragostea, ca pe-o omidă...

Sonet pentru Tamara

Vai, Doamne, pentru cine îmi păstrez
Roua din coaie, dragostea din suflet?
Trec zile-n învîrteli de titirez,
Iubitei nu-i mai mîngîi miezul umed

De-a pururi, dintre cracii durdulii;
N-am mai sfinţit-o, lin, de ani de zile;
Altora gura-şi dă. Roiesc gagii
La stupul ei cu mierea de zambile.

Va trebui să-mi caut o micuţă
Zăludă, vreo madamocikă-n călduri,
Vreo lebădă murdară-n minţi şi-n puţă;

Poate chiar tu, Tamara, o s'te-nduri
Să-mi răsplăteşti osînda grea cu trupul
Pe care-n toate locurile-astupu-l!

Sonet pentru Porcuţa Satannici

Toulouse-Lautrec picta într-un bordel.
Verlaine avea iubită-o tîrfă dulce,
Cînd cu bărbaţi n-a mai putut să-şi culce
Trupul bolnav, zoios stîrv infidel...
Cresc strugurii ciorchini umflaţi cu sperme,
Ţăruşii stau ca pulele în gard
De leaţuri. Scîndurelele-s eterne,
Bătute-n floarea cuielor ce ard.
Zorele-n franj, să nu le doară lemnul
Mortificat de-un pacinic hospodar
De-al lui Apollinaire, adus de-ndemnul
Marchizului, îţi pun, duios, drept dar,
Perdele de amor la cercevele
Şi la pantofi extatice pingele,
Să-ţi plimbi curul frumos printre belele.

Sonet pentru Porcuţa Satannici (2)

Încrederea oarbă pe care ţi-o cer
Nu poţi să mi-o dărui. Ai ochii prea verzi!
O clipă doar cumpătul dacă ţi-l pierzi
Şi-ţi duci iar ferfana, la văz, în paner
De coapse durdule, prin pieţele dulci,
S-o drămuie blegii, scuipînd-o-n sudălmi;
Şi ţîţele mici cîntărite-s cu pălmi
De tîmpi bîlbîindu-şi dorinţi să te culci,
Muiată-n cerceafuri, minunea mea albă.
O, Doamne, amurgul puieşte gîndacii
Ce-ţi caţără roua cleioasă pe cracii
Tăi, Pururi Fecioară şi Pupeşă Nalbă
Ascunsă în sufletul meu de-un destin
Jertfit să-ţi adore popoul sublim!

Nostalgii şi leacuri

N-ajung nici cu prăjina-n sfîrcul ţîţei
Iubitei Ideale,-atît de lungi
I-s cracii. Beau licorile tărîţei,
Borcan după borcan, coaiele,-n pungi
De rouă bărbătească, să îmi umplu.
Trag prafuri chinezeşti zilnic pe nări,
Mă ung cu alifii de baligi, umblu
C-un săculeţ de spini la subsuori.
M-acopăr doar cu plapume şi pufuri,
De păpădii, de lebădă şi ibis,
Încerc terciuri de melci, cleiuri. Nădufuri
Tari de catîr prinse-n flacoane lin mi-s
Aduse. Oblojesc orice papilă
Cu miere de mărar uscat. Aibi milă,
Nu mă lăsa să-ncep să sug pastilă,
Dă-mi chiar din coapsa ta pizda de-o kilă,
Înzdrăvenindu-mă! Nu vezi că nu mai pot
Să-ţi cînt, trist, curul, la flageolot?

Sonet de stînga scris cu dreapta

Burtalbăstrimea muştelor de-acum,
Pîrţanii clipei, tulburii ca-n putini
Moarea de varză, şunci mucede-n fum,
Mazagazdronii ce ne spun fin: „Du-te-n...“
Ne iau cu hapca viaţa-n hîrtii verzi,
Cu capete şi mănăstiri pe ele.
O, suflete,-n adînci puroaie-ţi pierzi
Iubita Ideală din dantele
Ce-şi scaldă trupu-n balele lor dulci.
Mai speri s-o ai trăsnită-n largi crivate,
Curul să-i lingi, ţîţele moi să-i mulgi
În oale pentru prins smîntîni din lapte
Sfînt de femeie şi să-i sorbi nectarul
Pizdei-chivót, înzdrăvenindu-ţi harul?

Sonet

Ţi-s atît de hapsîni nurii
Cînd stai goală-n pat, iubito,
Că se-mbujorează murii
Casei care-ai locuit-o.

Şi cad clanţele din uşe,
Moi, răscoapte de ruşine,
Plite-adună-n nări cenuşe
Vechi şi calde pentru tine.

Şi găleţile au apă
Dulce, să se bălăcească
Raza-ntr-însa pîn' ce crapă.

Iar prin fleaura de îngeri
Trece-o patimă porcească
De-a se tăvăli-n răsfrîngeri.

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin,
Nu te-ncurca cu fluturi răi în izuri;
Iubitei Ideale, dulce-n crizuri
De şolduri prăbuşite-n patul plin
Cu perini şi cearceafuri fin boţite,
Nu-i da răgaz. Fă-o să geamă scurt
Şi-apoi luată-n biciuşc-o vei trimite
Să rupă, pentru borş, mărar adult,
Lobodă mov, morcovi cu ţeapă dură
Şi pătrunjei ce măduva-ţi înmoaie.
Cu un prosop curat şterge-o de zoaie,
Pe muchia plitei pune-o. Ea îndură!
Şi chiar îi place sosul să-şi unească
Cu cel ce fierbe-n cratiţa cerească...

Variantă

Satannici cu cinci lindici,
Vin' sufletul să-mi ridici,
Cu cracii, pînă la cer,
Să-mi dai vrajă şi mister,
Cu miros de giuvaer,
Din pizda ta cea cleioasă,
Şi botoasă, şi mustoasă,
Păzită de două buci
Albe, de rămîn năuci
Îngerii printre butuci
Bogaţi de viţă-de-vie
În raiul ce ne îmbie
Sub o blîndă bălărie,
Cînd destinul se înmoaie,
S-o punem de-o fleşcăraie...

SATANA
CE-ŢI LINGE RANA
ŞI-ŢI DĂ SĂ MĂNÎNCI BANANA,
CÎND EŞTI VULVERABILĂ

Cîntec de zvîc şi alean
În cinstea lui Anton Pann

Eu ce-am fost odată june
Iar acuma-s bou prăjit
La crieri de boliciune
Stau şi-ţi scriu cracii vrăjit
Unul e o libelulă
Care-n aer trece-n zbor
Celălalt e o pendulă
Ce mişcă prin dormitor
Însă amîndoi mă-mbată
Căci în viaţa tristă grea
Mi s-a pus pe ei o pată
Ce n-o şterge nimenea
Între ei aş vrea să-mi deie
Moartea capătul la aţ
Eu bărbat şi tu femeie
Sub cearceaf îmbrăţoşaţi
Fincă nu este pe lume
Miracol minune vis
Decît să iubeşti în spume
Locu-acela fix precis!!!

Marchizul va intra la ora cinci

Întru amintirea marchizului de Sade

Iubito, divin,
La tine mă-nchin
În genunchi.
Hai,
Fă-mi hatîrul:
Pune-ţi sînii pe-un trunchi
Să ţi-i tai
Cu satîrul!

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Dă-mi acul din păr,
Ochii să-ţi scot
Cu nervii oftalmici cu tot:
Zbîrrrn!
Să am de ce să-i atîrn.

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
În piscină
Sînt as:
Pancreas,
Splină,
Glande suprarenale
Şterpelesc printr-un mic orificiu
Aflat între şale,
Fără să las
Nici un indiciu.
Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Luminile să nu le stingi
„În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine“
Şi nu ieşi
Precum marchiza lui Paul Valéry,

La ora cinci,
Căci te aşteaptă,
Pe ultima treaptă,
În mîna dreaptă
Cu izul
Şi parul,
Marchizul
Emil de Brumaru!

Rumbă leneşă

Ifo-ifo-torontof,
Cînd treci leneşă-n pantof,
Măduvile ne înţapi
Şi picioarele-n ciorapi,
Sub pojghiţele mătăsii,
Îs băgate-n pizda mă-sii!

Parcă-ai merge cu caleaşca,
Legănată: fleaşca-fleaşca!

Ţîţa-mpunge în chilim
Rîtişorul ei infim
De ne brusc zaharisim,
Împuţito!

Vino sîmbătă la bal
Să te pipăi personal!

Blestem

Crăpa-ţi-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ţi-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguţă de mătase
Cu roţile-nmuiate în oloi.

Şi fi-ţi-ar mutra-n puşcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca nişte raze lungi ce vor să-şi culce
Blînd amintirea soarelui pe-un pat.

Căci mi se rupe-n paişpe de plăcere
Şi mi se umflă sufletul de sos,
Cînd pielea ta, prelinsă ca o miere,
Din creştet pînă-n tălpi ţi-o ling pios.

Terţine pentru Tamara

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stai trîntită-n pat
Ca într-un rai adînc şi afînat.

Veşmintele pe trupul tău boghet
Nu ţi le pui, ci numai în sipet
Le ţii, pe pizdă mîngîiată-ncet.

Papucii de-i încalţi, cu chiu, cu vai,
Faci doar doi paşi şi te opreşte-un pai,
Căci iar în pat vii curul să mi-l dai.

Răzbunare

Nu perne moi, ci două cărămizi
O să-ţi aşez, cu grijă, azi sub fese.
Şi nu pe cea mai groasă dintre-omizi
Ţi-oi da cînd cracii falnici ţi-i deschizi,
Ci-un straşnic ciocălău cu boabe dese.

Şi nu ţi-oi săruta ca de-obicei
Sînii umflaţi, cu vinişoare-albastre,
Ci cu un brici, pe fiecare-n trei,
Voi despica şi porţii la căţei
Voi face-n cinstea despărţirii noastre.

Iar ochii ţi-i voi scoate la sfîrşit.
Şi unu-n cur, cel'lalt în pizda tristă
Ţi-i voi băga, să poţi să vezi, cumplit,
Acele părţi ce-atît m-au fericit.
Lindicul o să-ţi gîtui c-o batistă!

Şi gura ţi-o voi umple cu căcat
De urs nedus la umblătoare-o iarnă.
Şi-n cap ţi-oi pune oala de sub pat
Şi-o să privesc cum peste hoitu-ţi lat
Tot universul troaca şi-o răstoarnă.

Preascumpă Satannici

Te-aşteaptă bucurii
Pe care nu le ştii
Decît din cărţi sau vise,
Cînd coapsele-ţi deschise
Îmi vor lipi pe gură
Mustoasa lor căldură
Ce-n rai doar o îndură
Arhanghelii, de vii
Arşi pe un rug de rouă...
Închinare:
O, Doamne, dă-ne nouă...

Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu

Povestea boiernaşului de ţară
Şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiţă de ţigară,
Trîntit în praf, c-o de păianjen gheară,
Muiată-n sînge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un tîrguşor cu coropîşniţi
Prinse-n ţîţîni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin rîşniţi
Tristeţea şi-şi punea pe suflet prîşniţi
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de biblice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice,
La păpădii zdrobind şi la furnice,
Pînă-n amurg umbla c-un zîmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceţi de miere roz.
Cu briciul boiernaşul cel sihastru
Îl despică şi-al vieţii lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ţinut cu iz aliotman,
Rugîndu-l iute-n orice are roată
Să vină cît mai este încă fată
La vîrsta ei de treisprezece ani.

Şi boiernaşul, luînd bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav

Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele îşi desfăcu, sprinţară,
Ca să-i arate himenul suav.

Şi, Doamne! iartă-mi gingaşele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cîrlionţime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.

Ci dînsu-ngenuncheat smerit în faţa
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceaşcă-ntîi adînc dulceaţa
Şi bărbăţia lui trecu ca raţa
Pe apă printre buzele-i apoi.
…….....
Şi fericiţi jucatu-s-au, departe
De lumea rea, rostogoliţi pe pat,
Lin desfătîndu-şi fiecare parte,
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieliţă de zmeură legat

Voi scrie, clătinînd condeie grele,
Şi-atunci, o, cetitorule, vei şti
Acele lucruri durdulii şi frele
Ce se întîmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiţii serafii.

Nevasta tinerică

Motto: *Nevestica tinerică*
Trebuie să nu ţi-o cruţi,
Ci s-o fuţi şi s-o răsfuţi,
Pe margine de pătuţ,
Pînă pizda-n cur i-o muţi.

Nevasta tinerică
Îţi face baclavale
Şi repede-şi ridică
În cap ale ei poale

Ca să-i miroşi pizduţa
Însiropată toată
Şi-apoi pe pat, drăguţa,
Vrea plată şi răsplată

C-o mie de răsfăţuri
Şi-o pulă pînă-n rînză.
Şi-abia ţinută-n hăţuri
Nechează ca o mînză

Şi buze moi desface
La gură şi-ntre şale
Şi-atît de mult îi place,
Lin, picioruşe goale,

Deşi îi este frică,
Pe umere a-ţi pune.
Căci, Doamne, ce minune-i
Să-ţi fuţi mereu în spume
Nevasta tinerică!

Nu mă mai interesează...

Nu mă mai interesează
Ce tristeţe am la bază
Cînd sorb lung în vechea-mi urbe
Un borş de fasole curve.
Căci dacă o fi să pier
Am la tine cazier
Cu chimicul pe chiloţi
Scris ca să priceapă toţi
Hăndrălăii
Şi debilii
(Pupa-ţi-aş sub fînul clăii
Petala zambilii
Şi...)
Că-s Poet, scumpi!!!

Scumpi, io sînt tip galant...

Scumpi, io sînt tip galant,
Am în suflet diamant
Din vremea lui Ipsilant
Şi nervii alcoolizaţi
Permanent cu mult nesaţ.
De aceea, uite ce-i,
Ţi-o fi dat mă-ta cercei
Şi chiloţi să-ţi porţi în ei,
Umblînd dulce creanga,
Ca-ntr-un plic
De borangic
Cloş,
Pe-Alexandru Moghioroş,
Fofoleanca.
Căci, dacă mă enervez,
Te învîrt de nu te vezi
Precum ca pe-un titirez
De din zori pînă-n amiezi.
Fiindcă prea eşti bestie,
Pupa-te-aş pe trestie
Şi mînca-ţi-ar pitpalacii
Gura, ţîţele şi cracii
Ce îi ai
Şi nu mi-i dai,
Intra-ţi-ar în cur un pai
Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!!!

Poem liric

Iubito, hai să facem peturi
Unul în nasul celuilalt
Şi fără multe marafeturi
Să mirosim care-i mai cald,

Mai bun, mai iute, mai ferice,
Mai delicat, mai tricolor.
La tine-i tril de pitulice,
La mine-i urs ce zice: morrr!

Poem liric (2)

Iubita mea, ce ai, ce am,
De-am pus o pătură în geam
Şi ne uităm fix la divan?

Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atît de-adînc chiloţi-ţi tragi
În jos spre-a-mi da bucile dragi?

Fragedul cufăr

Cam la două-trei săptămîni, mama mă băga cu tandreţe într-un cufăr uriaş. Îmi amintesc zîmbetul ei umed, victorios, însalivat la colţurile vinovate ale gurii, zîmbet ce-i lingea parcă întreaga-i faţă cînd mă anunţa dulce că astfel îmi voi desăvîrşi educaţia de adevărat cavaler. Auzeam scrîşnetul fin al zăvoarelor de argint vechi, muzica cheilor în lacătele de aur. Interiorul era de mărimea obişnuită a odăilor mele strîmte, joase. Lîngă un perete aveam culcuşul alcătuit din perne umplute cu pufuleţ de gîscă, şaluri de lînă afumată, perdele rupte, rufării intime, feminine, mototolite delicat, încleiate nimicitor în sucul acela de nedescris al vulvelor palpitînd sub crinoline. Alături, în farfurii de cleştar, cu margini rujate, bucate preparate lasciv de Empampa, camerista durdulie a mamei. Mai găseam lumînări de ceară roşie, parfumate, cărţi cu vieţile Sfinţilor Părinţi, albume de heraldică, un atlas de anatomie umană cu planşe detaliind pînă la dementă configurarea celestă a sexelor. Mîncam, citeam, dormeam, priveam îndelung blazoanele feerice, mă masturbam. Nevoile fireşti le confisca un recipient de porţelan trandafiriu. Nu ştiam niciodată cît voi sta închis. Prezenţa mea în castel, în anumite perioade, devenea, se pare, indezirabilă. Cînd mi se da drumul, mama, întotdeauna obosită, şovăitoare în mişcări, cu glasul abia şoptit, îngîna rugăciuni interminabile de iertare. Pete vinete îi împodobeau obrajii surpaţi, gîtul alb, braţele rotunde. Mă obişnuisem. Sufletul meu căpătă, încetul cu încetul, crini, flamuri, coifuri, turnuri, îngeri, lumină. Îndeosebi o nesfîrşită lumină răbdătoare; mănunchi de raze subţiri bănuind, căutînd, pipăind, posedînd puritatea grea, candoarea misterioasă a unei copilării perlate echivoc de lacrima uterină.

Poem epic (1)

Vine trenul. Impiegatul
Părăseşte-n grabă patul,

Ia chipiul, ia paleta
Şi o lasă-n pat pe Veta

Leneşă şi-n pizda goală
Şi-n gură c-o portocală.

Ce greşeală, ce greşeală!

Ceasului-i iese limbuţa
Din cadran şi-i linge puţa!!!

Poem epic (2)

Lîngă Fra Fiilipo Lippi
Reparata făcea pipi.

Dintr-o tufă de sparanghel
Se înalţă un arhanghel.

Cu privirea pătimaşă
Dînsul bate din cravaşă:

„Reparata, pentru ce
Nu faci pipi la WC?

Tu eşti fată, el băiat,
Lucru e neruşinat!“

Şi-atunci Fra Fiilipo Lippi
O fute-n extazul clipei!!!

Poem epic (3)

Reparata ia maşina
Şi se plimbă ca felina.

Iată-o vede Adrian
Care este căpitan.

Ea, simţind că e privită,
Dintr-o dată se excită

Şi se-opreşte. El se-nclină.
Lin pocneşte o băşină...

Cîntă muzica-n grădină...

Tamariuşka cu şalele ei plate...

Tamariuşka cu şalele ei plate
Şi găurica curului rotundă,
Cînd o aşez, blînd, în genunchi şi-n coate,
Capu-şi întoarce, limba-i să-mi pătrundă
În gură ca să-mi sugă şi salivă,
Nu numai sperma-n fundul alb şi harnic.
Îmi e hazna, îi sînt suav paharnic
Şi-aşa ne-ndestulăm, răi deopotrivă,
Legenda-ne murdară, dar voioasă.
Popou-mi dă, căci pizda e prea largă!
Şi-ar vrea şi subsuorile să-şi spargă
Şi ţîţele, cînd între ele-o fut cu-aleasă
Grijă să îi ţîşnească, grea dulceaţă,
Roua coaielor mele drept în faţă!

Jurămînt

Depun, cu mîna pe lindic, azi, jurămîntul:
Lin să ţi-l sug, de-a pururi să-l dezmierd,
Cracilor tăi umflaţi să le port jugul,
Curul să-ţi fut pînă ce viaţa-mi pierd.
Pizda să-ţi fie veşnic, prin floci, plină
De pule de bărbaţi, coaie să ai
Cîte albine-n roiuri de lumine,
Spre-a le sorbi, sparte-n pahar, c-un pai.
Gura cu buze zăpăcite-n colţuri
De zăbăluţe să-ţi cuprindă-n dinţi
Rîntaşuri parfumate, roua-n boţuri,
Ciorbe de spermă de catîr, fierbinţi.
Şi să pluteşti ca lebăda pe ape
Pînă ce pofta-n suflet o să-ţi crape!

Petrarca n-a futut-o pe Laura...

Petrarca n-a futut-o pe Laura. Nici eu
Pe tine. Dă-mi talentul, orice nici cînd vom face,
Să-ţi povestesc în vorbe. Mă simt un semizeu
Cîntîndu-ţi, în neştire, teribilele-ţi floace.
Ai gura despicată de buze care vor,
Nări absorbind miresme ce numai tu pricepi,
Oh, de cartofi albaştri, violacee cepi,
Ridichi îmbujorate, napi atotzdrobitori.
Iar ochii – Doamne!-n ceruri Apollinaire chiar turbă,
Uită de Lou, războiul îi pare-un dulce fleac
Şi dintre nori şi îngeri, Guillaume, grav, se masturbă,
Cu sperma lui el umple, evlavios caimac,
Două gamele, găuri de-obuze, Turnul Londrei.
Te-ai mulţumit? Nu mie, ci Dînsului răsponde-i!

Pastel

Motanii n-au nevoie de flanele,
Locomotivele fac pif-paf-puf pe linii
Ferate şi iubesc macazuri grele,
Lumina fute dulce-n aer crinii,
Momite-s de dulăi zînele-n stoguri,
La croitorese preaslăvit e tivul
Şi cheutorile-n bluziţe. Saci cu droguri
Cară-n spinare fluturi prin tot tîrgul
Luînd alibi izuri de tei în floace,
Oh, fetele ascund bile de fildeş
Ce li s-au dăruit ca să se joace-n
Ceasuri de-amor cînd singurele linge-ş
Sfîrcuri de ţîţe mici. Ele-ntre coapse
Păstrează vechi scaieţi, chibrituri arse,
Sperme uscate în batiste stoarse...

Jurămînt (2)

Jur pe lindicul tău să fiu destoinic
Consiler municipal al coapsei goale.
Cu polonicul sperma s-o dau spornic
Fecioarelor din deal şi de din vale.
Pe stema razelor lăţite-n baltă,
Jur să-ţi ridic voios cracii pe umeri,
Iubită Ideală, Pizdă-Naltă.
Intrările, ieşirile să-mi numeri
Cînd pragul ţi-l tocesc în munci de fraier,
Bou înjugat la simţurile-n ţîfne.
Jur să-ţi dedic fîntîni. Găleţi cu aer,
Băgate, să le scot cu apă-n rîvne
De om ce-şi dă şi sufletul pe-un sfanţ
Ţinut de tine, în buric, la danţ.

Matinală pentru contesă

Satannici cu cinci lindici,
Mi-ar mai trebui şi-un bici
Cu sfîrcurile plumbuite,
Să te ardă la copite,
Să-ţi rupă din sînii mici
Carnea albă
Cu miros de miez de nalbă
În viaţa de-acum şi-aici...

Marchizul ce-ţi linge izul.

Viaţa la ţară

Putrede cînepi mi-aduceau mireasma
Nevestei, mi-o băgau adînc în nară
Pînă la creieri, de-mi sărea fantasma
Futaiurilor dintr-o altă vară,
Cînd îi scoteam între strujeni chiloţii
Şi o propteam de-un muşuroi de cîrtiţi.
Deasupra-ne doar norii dalbi ai bălţii
Ne ocroteau plăcerea marei tîrtiţi
Îndestulate-ntîi în cur, apoi în pizdă
Şi-abia la urmă-n gura-i cu dinţi laţi
Şi limba aspră. Ne ştergeam cu izmă
Creaţă şi foi de brusturi, delicaţi,
Şi ne duceam, sfioşi şi puri, în casă,
Să bem vin roş, păpînd picior de broască…

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată,
Cheag cald de carne-amestecat cu suflet.
De-aceea să-ţi scriu limpede mă-ncumet,
Femeie grea de sîni, turlă perlată
În roua dimineţii, clipă lentă
Ce mă atinge-n treacăt, ca pe-un stîlp,
Cu şoldurile, drogul meu de mentă
Şi cimbrişor. În jur melcii tac mîlc.
E vremea fluturilor fără haine,
Doar în amiezi de raze îmbrăcaţi.
Vin să-ţi strecor, prin somn, crudele taine
Ce nu se spun decît între bărbaţi.
Ci tu, isteaţă foc, o să-nţelegi
Din creştet pînă-n cracii tăi pribegi...

Sonetul întocmit cu socoteală

Voi întocmi sonetul cu multă dichiseală.
Chiloţi, sutien, furouri, o mie de veşminte
Cărăbăneşti. Mai dulce exişti în pielea goală,
Fiindcă mătasa-nşală, taftaua-n falduri minte.
Primeşte-mă-mbrăcată, aşa cum sînt, cu bube
Pe piept şi pe picioare, oh, linge-le chiar, tristă,
Stoarce-mi cu limba moale puroaiele heruve,
Strînge-mi din coate coaje, păstrează-le-n batistă.
Şi-abia apoi aruncă-ţi cîrpele de pe tine,
Freacă-ţi sînii şi curul de carnea-mi putrezind.
E-n mine şi un diavol, iubito, şi un sfînt.
De-aceea, în amurguri, ţi-e-atît de drag şi bine
Să-ntingi ca-ntr-o tigaie murdară pofta-ţi rea
De-a-mi fi Marea Putoare şi Maica Precista!

Eşti coaptă pentru pulă
ca mărul pentr-omidă...

Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă.
Să-ţi mişc sîmburii-n maţul cel gros de-abia aştept.
Dă-mi, Doamne, fericirea: un trup ce-o să-şi dividă
Carnea în două fese şi-n mijloc c-un drug drept,
Băgat pînă la suflet (şi dincolo de dînsul!).
Albinele au roiuri ce-şi strîng mierea în faguri,
Eu, spermă albă, groasă, în clipa-n care mulsul
Mi-l face-n curu-i tandru, Tamariuşka. Pe praguri
De paradis, proptită-n genunchi şi-n coate-n preş,
Nu mă mai satur, tulbur cu dragostea mea urbea,
Oh, chiar de voi ajunge de-atît futut un leş,
Vieaţa-mi curge-într-însa numai şi numai cum vrea
Flocoasa-i Ideală, Mlaştina-n Ceaşca Dulce.
Căci Ea, de la picioare,-n final, degetu-mi suge...

Sfaturi

Lasă să-ţi intre-n Ţara Basmelor popoul
Fin despicat în două calde fese
Albe şi mari. Stoarce uleiuri dese
Din rouă. Solidifică lingoul
Clipei: ciuperca, fluturele, melcul.
Opreşte c-o vergea zefirii-n iarbă,
Izvoru-nvîrte-l şi-apoi dulce trecu-l
Zînelor, pizda-n unde să şi-o şteargă.
Zdrobeşte-n muşuroi ou de furnice
Coapte-n amurg. Topeşte-ţi în omidă
Ce ai mai rău. Sudorile să-ţi pice
Din subsuori pe pietrele de cridă.
Şi nu uita, cînd ieşi din Basm, să-ţi iei
Cu tine cracii lungi şi sînii grei
Ce-ar da la toţi paingenii cîrcei
Şi le-ar distruge plasele cu clei,
Iar muştele-ar turba pe bun temei
De-aşa bălăngăneală de cercei...

Credinţa mea-i iubita pe care mi-o fut alţii

Credinţa mea-i iubita pe care mi-o fut alţii!
Voi da cu flit prin casă să moară toţi gîndacii,
Iar dînsa-şi va desface şi mai cleioasă cracii
Cînd, cîrd de tonţi bezmetici, la curu-i stau berbanţii.
Nu-n focuri de pistoale sau zdrăngăneli de spade
Mă voi lovi eroic, ci îi voi lăuda.
Ei mă cinstesc! Putoarea în orice găuri vrea!
Le-o dărui să-i topească în gemete gîngave.
Mecanici de maşină-i repară tăblăria,
Căci ea îi suge-n grabă, c-o mînă pe volan.
Oh, Doamne, dă-mi odată şi-odată bucuria
De-a fi sodomizată de-ntregul mediu-urban.
Atunci tot municipiul, poetul lui fiind,
O să-l împroşc în sperma ce-aşteptă de-atît timp!

Tamaretă

Ţii minte cum treceai pe lîngă mine
Cu fesele aprinse de ruşine
Şi genele lăsate dese-n jos,
A taină, sub rimelul mocirlos?

O, lujer lacom, muguri dulci dai minţii
Cînd îmi apari din razele oglinzii
Ca să-mi înclei şi sufletul, şi gura,
Şi floarea vieţii lin să-mi dai de-a dura
La mine-n casă, unde fierbe apa
Paharului ce-şi zbate-alene pleoapa...

Răzbunare (2)

François Villon, François Rabelais
Nu ştiu în curul tău ce e,
Decît doar Îngerul Emil Brumaru,
Cînd o să-ţi bage-ntr-însul parul
Precum Vlad Ţepeş şi în vîrf
Îţi va slăvi frumosu-ţi stîrv!

Acum, cînd mi s-au scos c-un cleşte dinţii...

Acum, cînd mi s-au scos c-un cleşte dinţii
Şi nu mai pot ţipa la cioflingari,
De-ajuns mi-e luminişul cald al minţii
Unde plutesc alene fluturi mari.
Nu meriţi nici un rînd, de-aceea-ţi scriu:
Tu meriţi pula unui bidiviu
La tine înhămat ca la şaretă,
Iubita mea gingaş dezblehuietă!
Şi nici prăjiturele pe carton,
Ci-o laudă à la François Villon,
Oh, curul să ţi se descrie bine,
Ca unei piţipoance pîrţoştine;
Ce fel de drugi îţi trebuie-ntre craci,
Dacă există-n el atîţia draci?

Mărturisire de credinţă

Eu nu mă şterg la cur precum Rabelais
Cu un boboc de puf, ci chiar cu-azurul
Africii-n care o Sahară e
Şi s-au bătut Englezul şi cu Burul.
Căci sînt deştept de pic! Ştiu geografie,
Istorie, ştiinţe naturale.
Eu nu mă şterg la cur c-o păpădie,
Nici cu o bidinea, nici cu pîrjoale,
Ci cu melancolie-mi cern abisul
Şi-mi văd de treaba mea, adică scrisul.
În rest: Paştele mă-sii şi vascrisul
Celor ce-mi scurmă, ca-n căcat, cu botul, VISUL!!!

La o zarnacadea din Berezlogi

O, scoate-ţi rochia un pic,
Să te descriu exact cum eşti:
Cu ţîţele căzute-n ceşti
Şi cearcăne pîn' la buric.

Cu părul negru, plin de lindeni,
Ajuns la noada de zăpadă;
Umerii lasă pretutindeni
Îngeri tîmpiţi de somn să cadă.

Gura ce are dinţi şi limbă
Şi buze gata-i de masacre,
Purici fanţi pe corp se plimbă
Înfăşuraţi în mantii acre.

Şi atîrnînd de canapele,
Cînd copţi de-amor timpul ne papă,
Parfumurile tale rele
Dau din picioare ca o iapă!

Camera dreptunghiulară

În camera mare, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se-n zidul gros, cele două femei uriaşe s-au aşezat faţă în faţă, pe vine. Picioarele zdravene (carne umplută cu lemn de mesteacăn) sînt depărtate destul de mult pentru a-şi putea privi cu atenţie vulvele umflate şi negre. În spate, fustele-s ridicate victorios, lăsîndu-le fesele strălucitoare în plină lumină. Sub ele au două platouri ovale de porţelan. Cu zîmbete largi, proptindu-şi mîinile de genunchii rotunzi, se cacă silenţios. Fecalele lor sînt blonde, aburesc îmbietor, au consistenţa vîrtoasă a unui aluat de cozonac bine crescut. Neştergîndu-şi orificiile anale, se scoală, nesăţioase, febrile, îşi schimbă locurile şi iată-le acum mîncînd, aşezate în patru labe, mereu faţă în faţă, fiecare excrementele celeilalte (o, ce simetrie!), fără să se ajute de degete. Apoi, după ce au terminat acest prînz straniu şi fermecător prin impudoare şi sinceritate, se ridică şi cu buzele îngălbenite de rămăşiţe, se sărută prelung pe gură, pipăindu-şi una alteia fesele prin stamba fustelor decolorate...

Iubita ideală se cacă (1)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fusta în cap,
Surîzi precum blîndele zîne
Cînd bucile-ţi dalbe se crap'

Adînc, bîzîite de-o muscă
Ca-n vechile, grele scripturi.
Oh, scîndura moale se uscă
Şi lasă prin dragi crăpături

Un soare topit ca o miere
Să curgă-n băltoace pe jos.
Din curul tău viu de muiere
Pogoară-se Duhul Vîrtos!

Ci nici nu ţi-l ştergi cu hîrtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ţi ling locul sfînt dintre craci.

Iubita ideală se cacă (2)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fustele-n cap,
Surîzi de pe-un mic tron de zîne
Cînd bucile dalbe se crap'

Adînc, bîzîite de-un înger
Ca-n vechile, grele scripturi.
O, scînduri topind în răsfrîngeri
Subţirile lor crăpături

C-un soare prelins pîn' ce piere-n
Băltoace de aur pios.
Din curul tău sfînt de muiere
Pogoară-se Duhul Vîrtos!

Ci nici nu ţi-l ştergi cu hîrtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ţi trec, devotaţi, printre craci.

Ferfană

Tuto ce-ai putut să-mi faci
Mi-ai luat inima-ntre craci
Şi nu vrei să-i mai desfaci

Mi-ai luat sufletu-ntre şale
Albe să mi-l plimbi agale
Sub fustane siderale

Mi-ai luat minţile-ntre ţîţe
Mi-e capul plin de tărîţe
Viaţa mea-ntreagă un pîrţ e

Şi mi-ai luat mi-ai luat mi-ai luat
În covată cu aluat
Să-mi frămînţi trupul spurcat

Şi mi-ai pus mi-ai pus mi-ai pus
Drojdioara lui Isus
De m-am ridicat în sus

Să-ţi privesc curul din cer
Durduliu pe-un lăicer
Şi nimic să nu-ţi mai cer...

Fată-naltă, crin de baltă

Nu trebuie să-ţi umileşti făptura
Dacă în suflet ai gîndac de preţ.
Şi nici prin rouă să te dai de-a dura
Spre şanţu-adînc al crudei dimineţi.
Şi nici să-ntingi cu sfîrcuri tari de ţîţe
În vechi tigăi unturile slăjite.
Acelaş vis în spuma lui ne-nghite;
Iubirea noastră,-n MARI GRĂDINI, un pîrţ e!
Întruna vom tînji unul la altul
Ca doi serafi ce-aripile-şi ating,
Spurcaţi de-a pururi, priveghind înaltul,
Cînd tălpile lui Dumnezeu le ling.
Ce groaznic îţi poţi bate joc de tine,
Rostogolindu-ţi trupul alb prin tine...

P.C. (post-coitum) „tine“ din ultimul rînd, în sens de „pămînt“.

Voroava sufletului meu

Ia-ţi Iubita, pup-o-n cur
Ca pe-un fagure de miere
Ca să-i faci ei o plăcere
De fecioară şi muiere
Cînd nu-i nimeni împrejur...

Preascumpa mea contesă de bucluc

Eşti dulce ca un paj.
Şi-n albii tăi obraji
Şi-n fesele rotunde
Un dor adînc se-ascunde:
Din raze, ca din drugi,
Lumina să mi-o sugi
Încet, pînă la greaţă;
S-o mesteci cu dulceaţă
Şi s-o înghiţi pierdută
În pofta ta de ciută
De-a fi de-un cerb futută...

Eram ascet, beam oranjadă...

Eram ascet, beam oranjadă
Şi lapte crud de bibilică.
Oh, între lenjuri de zăpadă
Aveam o puţă mică, mică,

Deşi femei cu coapse grele,
În deşucheată stratagemă,
Îmi fin brodaseră-n perdele
Pizda lor mov ca pe-o emblemă!

Şi-mi fluturau pe casă steaguri
Cu sîni pictaţi pe pajişti dese,
Iar servitoarele, din praguri,
Îmi arătau mănoase fese...

Elogiu

O, sîni de geniu!
Globuri de smirnă tare-au fost purtate
De corăbierii dintr-un alt mileniu
Spre-a le putea abia acum din bluză scoate...

O, cur împărătesc!
Ligheanul de cleştar îl înconjoară
C-o rouă bleu în care ţi-l clătesc
Doi îngeri orbi ca ochii să nu-i doară...

Discurs pentru deschiderea anului şcolar

Elevi cu unghiile murdare
Şi cu dezordini grave-n inemi,
Ce desenaţi pe garduri pule
Şi pizde, ne'nţeleşi de nimeni,

Voi, fumătorii din closete,
Veşnic căzuţi la matematici,
Cu visurile-n debandadă
Pe globii ochilor extatici,

Înzăpeziţi de vreo femeie
În sîni rotunzi ca Polul Nord,
Sarcastic raşi în cap cu briciul,
Cu absolut nimic de-acord,

Ieşiţi din datele fixate
Pentru examene şi teze,
Şi plini de cretă şi cerneală,
Fără ca nota să conteze,

Intransigenţi, în timpul orei
De Puritate şi Candoare,
Ucideţi-vă profesorii
Cu rechizitele şcolare!!!

Întru amintirea lui Costache Conachi

Coniţă dulce, cînd te caci,
Ai vrea şi-o pulă-n gît să-ţi bagi;
De-aceea stau în faţa ta
De-a pururi spre-a mă descheia
Blînd la prohab ca să mă sugi
Pînă ce măduva-mi usuci.
Apoi, după ce-ai terminat
De supt, din propriul tău păcat
Prinzi a gusta şi-a savura:
Căcatul tău cu sperma mea.
Şi nu te-oi şterge între buci
Căci pula-n cur ai vrea să-mbuci,
Lin clefăind în buze roz
Ce amîndoi din noi am scos:
Eu pe din faţă, tu prin dos,
Cînd nu e nimeni împrejur:
Eu din trei coaie, tu din CUR!!!

Fusta patriotică

(Auzită)

Roşu, galben, azur:
O fustă
Pe cur
Lunecă!

Distih extatic

(Auzit)

Dumnezeule, ce cur!
Şi ce linişte-mprejur!

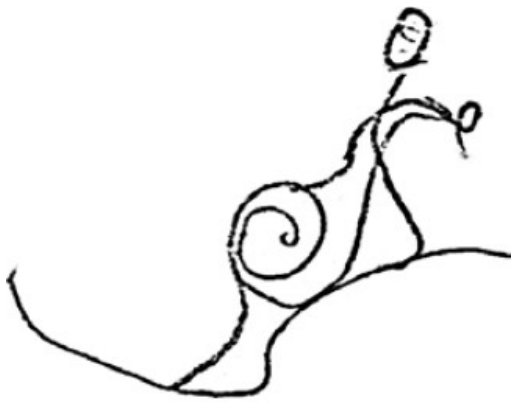

Cîntec pentru Satannici

Eşti ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt
Rouă mustoasă ce mi-adoarme
Îngerul trist de-atît futut.

Şi-mi piere sufletu-n plăcerea
Hranei ce-mi dai, femeia mea
Prelinsă fragedă ca mierea
Peste-un destin de catifea.

Şi-s ocrotit moale de-alarme
De trupul tău în coapse rupt.
Eşti ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă,
Dar nu cu cîlţi şi păcuri, ci-n dantele.
Astup dragi crăpături, borţi infidele,
Eşarfe bag în găurica-ţi bravă.
Am grijă, sub mătăsuri, de catargul
Minuscul al bărcuţei de salvare.
Treaz, vînăt, zvîcnitor, mai mare dragul
Mi-e să ţi-l pup ca să înfrunte largul
Feselor, valuri moi de carne albă,
Cu-acel vîrtej feeric ce-mi absoarbe
Sufletu-n vrăji. Vai, clipa mi-ar fi calpă
Fără duiosul mîl ce-mi dă dezmăţul
Călătoriilor în zări ce-abia acum le-nvăţu...

Cînd roua o mîncam cu furculiţa...

Cînd roua o mîncam cu furculiţa
Din loboda porcească-n farfuria
Zorilor, zurgălăi cînta oiţa,
Flageolot sufla fin păpădia.
Dar instrumentele iubirii erau: sîrma
De telegraf întinsă între stîlpii
Căii ferate, şanţul suind rîma
Spre pîntecele tău pe carnea pulpei.
Plus stogul de strujeni călcat pe clape
De raza lată a după amiezii.
Zăceam sătui: case c-obloane trase.
Nuci de cristal în ele-şi mişcau miejii
Şi-nmiresmate se duceau de-a dura,
Lăsîndu-ne trişti, limba să ne-mpută gura...

Scrisoare pentru Tamara (1)

Tamy, sînt mîhnit profund:
Pîn' şi fluturii se tund!
Înţeleptu-i, înţeleptu-i
Să razi fulgii de pe pieptul
Îngerilor cu o lamă?
Pubis, pizde dulci de damă-s
Făcute precum velina
Hîrtie de Jap sau China!
Lasă-ţi laţele să crească!
Dintre craci ne cotropească
Flocii tăi cleioşi în valuri,
Izbindu-ne-n idealuri
Sufletele noastre-amare.
Zulufii şi cîrlionţii
Vrem să-i ronţăim cu toţii.
Chica de la subsuoare
Are-un iz de sfîntă boare,
Lin cădelniţînd mărare,
Cînd te dai pe îndelete,
Sprijinită de perete,
Genele-ţi curgînd în plete...

Scrisoare pentru Tamara (2)

Zînele, de săptămîni,
Din rouă freacă smîntîni
Între coapse şi-ntre sîni.
De aceea nu abdic
La lindic pentru nimic,
Deşi mă cuprinde frica;
Trece, trece trăsurica,
Flacăra-şi fute surcica,
Cade clipa, ziua, anul,
Loboda-nfundă burlanul,
Mi se fîlfîie-n amurg
Îngerii care-mi parcurg
Creierii şi-ncet se scurg
Ca sîngele, prin urechi
Şi prin nări pe ziduri vechi.
Iată, noaptea-n iad s-a dus,
Stelele-s cu cracii-n sus,
Cărămida, cărămida
O pipăie-n zori omida...

Caut să-mi scot din suflet murdăria...

Caut să-mi scot din suflet murdăria,
Mlaştina creierilor s-o usuc.
Muşte-necate-n aer, lepra, rîia:
Din mine curg ca apa prin uluc.
Burlanele la colţ de gînd rău, muced
Bolborosesc leşii în puţuri vechi.
Ca floarea de pe-un borş stricat, din cuget
Poftele-mi rele le arunc. Din strechi
Trag fluturii, momesc epilepsia
Melcilor graşi, le-o scot cu ierburi tari.
Crinii lăţiţi de-amor cît farfuria
Îi gîtui şi-i dau pradă la ţînţari
Să-i sugă-n trompe; de polenul putred
Îi scutur... Iarăşi să fiu pur mă-ncumet!

Cîntec naiv

Îmi este-un somn de zile mari
Lăţite peste calendar

În franjurile de duminici.
Cu vise, suflete,-ţi cumineci

Pofta de-a ţine-n braţe strîns
Curul nevestei, pentru lins,

Şi să te-mpotmoleşti în rouă
Oh, într-un veşnic şaizeşnouă!

Mi-s vorbele vrăjite să creeze...

Mi-s vorbele vrăjite să creeze
Vîrtejuri în jumări, jandarmerii
De ciuboţica-cucului, teci dese
Iubind boaba fasolelor tîrzii,
Fîntîni fututе fin de cumpeni, raze
Întortocheate într-un soare cub,
Craci adormiţi pe margini de pervaze
Ce sufletul şi cugetul ni-l sug
Cînd se trezesc, obida pălămidei
De-a nu fi laur pentru geniul Dante,
Crăiţe-n coji de nuci, vechi diamante
Topindu-ne de vii pe cît de-avidă-i
Pofta lor rea. Şi-n pajiştea rotundă,
Ceaşca-havuz ţîşnind ROUA BURGUNDĂ!

Ce mi-a spus prin somn iubita

Iubitule, mi-ai spus, dă-mi mădărînga
Să ţi-o preling prin degetele-mi fine
Ca pe un flaut unde îngeri plîng a
Sosuri de poftă, faguri de ruşine.
Soarele-i putred, razele scot triluri,
Fluturii rag în tufe, ruguri frig
Mure de carne, nuferii trag mîluri
Din iazuri şi le fac suav covrig
Cu marmeladă, fierb zacuşti paingii
Şi, legănîndu-le-n hamac, adeveresc
Zîne ce-ţi rod cu dinţii creţi în gingii
Sufletul crud. Poet dumnezeiesc,
Tu-mi dărui *Aerul*, frageda *Apă*,
Pîlnii de *Foc*, *Pămînt* ce pizda-mi crapă!

Sumarul celor zece poveşti nescrise

l. Povestea tîrfuliţei ordinare
Care purta înfiptă-n cur o floare

2. Povestea tristului marchiz
Cu buze negre, ochi umizi
Scrisă cu rîme pe oglinzi

3. Povestea firului de aţă
Şi a lindicului de ţaţă
Sculat de dis-de-dimineaţă

4. Povestea pulelor de cal
Cărate-n spate de-un hamal

5. Povestea unor disperaţi
Ce fut căţeii din Galaţi

6. Povestea searbădului fus
Şi a soţiei lui Dreyfus
Ce sta-n amurg cu cracii-n sus

7. Povestea fetelor sfioase
Şi-a cifrei nouăzeci şi şase

8. Povestea jucătoarelor de poker
Ce-au fost fututе-n cur de-un cîine cocker

9. Povestea celor trei lindici
Care-au jucat c-o pulă bridge
Într-o tavernă din Cambridge

l0. Povestea bravului lindic
Ce-a-nvins balena Moby Dick

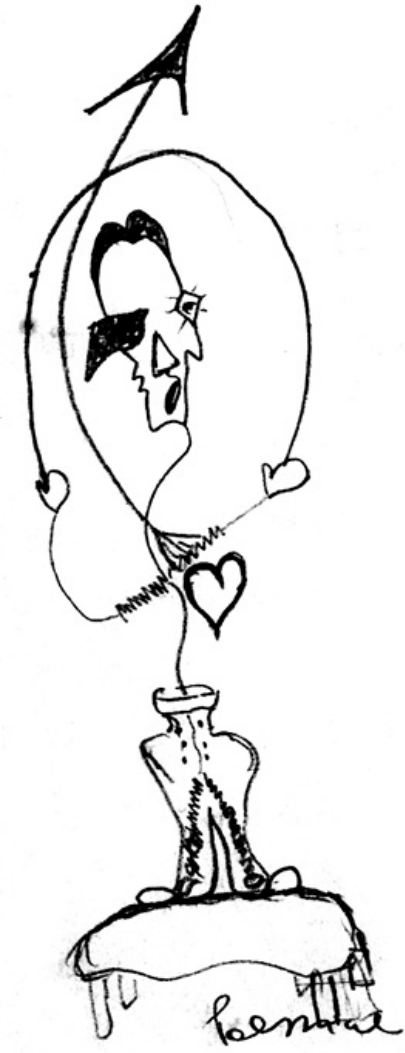

Aud că împotrivă-mi sînt iar plîngeri

Aud că împotrivă-mi sînt iar plîngeri.
Şi ce-i dacă-mi dospesc în tăvi aluaturi
Vîrtoase-n cur ca pofta să mi-o satur
Şi-n străchinile mele-i borş de înger?
Doar chiflicită-n vis steaua îmi place
Pe cerul gurii-n chip de murătură.
Arhangheli transpiraţi sarea-mi procură,
Pe-aripi cristalizînd-o. Poloboace
De-amor am ce din draci vii se extrage.
Bolnav şi gras, în seamă nici vă bag.
Voi arbora, trîntit între vîzdoage,
Al nevinovăţiei mele steag.
Şi-n ceas oprit, voi lăuda cum doarme
Cracul tău alb, greu minutar de carne.

Din periodice

Cîntecel
(1970)

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Vieaţa noastră-n muchii
Nostalgice de cruce

Degeaba cade roua
Degeaba prin closete
Elevele de-a noua
Nu vor să fie fete

Degeaba trandafirul
Şi fluturii rîd galeş
Pierdut pe veci e firul
Sînt trist ca Petru Rareş

Ce n-are nici condiţii
Şi nici dovleci de seamă
Şi tremurul codiţei
De mîţă nu-l mai cheamă

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Vieaţa noastră-n muchii
Nostalgice de cruce...

Madrigal
(1970)

În preajma ta pluteşte o aromă
De strugur bun motani amabili torc
Pe umerii tăi leneşi de stăpînă
Luminile vin line şi se-ntorc

O ceaşcă ce-o ridici e mai adîncă
Şi perna de sub cap mai moale e
Şi geamul ce-l deschizi după amiaza
Curge-n perete cald şi limpede

Iar uşile trîntite au miresme
Rămase de la tine pe alămi
O rochia ta galbenă arunc-o
Şi c-un surîs cheiţele predă-mi...

Scrisoare
(1977)

La ce Şerban, la care Foarţă
Să-mi mai descriu tristeţea mea?
Mi-e sufletul precum o scoarţă
De op tratînd despre lalea,

Lalea cu ceapa otrăvită
Ca inima unui baron
Ce părăsit de-a sa iubită
Pleacă spre Africa-n balon

Şi-acolo, într-o oază pură,
C-o carabină tip Flobert
Împuşc-un palmier în gură,
Se-ntoarce şi-l mănîncă fiert

În vechiul său castel cu stafii
Subţiri prin aerul vîscos,
Înconjurat de blînde mafii
De fluturi ce îi cad în sos...

Scaiete mov

Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?
Frunzele dospesc în plop,
Crinii veştejesc în stog,

Melcii cară ziduri vechi
De case topite-n aer,
Fluturii, rele perechi,
În lumină se încaier,

Nu a dragoste. Şi-s rob
Clipei ce ne face zob.
Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?

Cîntec naiv

Povara unei mari căpşune
O vom căra în roaba tristă.
O, te-am muşcat atît de tare,
Pune-ţi pe sfîrcuri o batistă

Ca să se piardă-n umezeală
Urma cît numai o petală
Căci s-ar putea să te observe,
Cînd o s-apari în pielea goală,

Pisicile ce dorm la umbra
Dovlecilor cu nasu-n blană.
Pe linia ferată trece
Un vagonet prin ziua vană,

Se-aud găleţile-n fîntînă
Cum se lovesc de broaşte verzi.
O, Reparata, vino iarăşi
Sutienu-n infinit să-ţi pierzi!!!

Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii

Îţi ştiu trupul pe de rost
Ca şi cum prin el am fost
În zilele fără post

Eu exist tu mai exişti
Printre bolovanii ficşi

Ţi-am dat sufletul întreg
Rochia să ţi-o dezleg
Din nasturi şi cingători
Ca să poţi şi tu să zbori
Goală-puşcă printre nori
Să-ţi sară din subsuori
Miresmele ca din flori

Dumnezeu viaţa ne-o scaldă
În lumina lui smaraldă
Nu-ţi mai ţine curu-n ladă
Cînd ţi-e ferfeneaua baltă…

Rugăciune laică

Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumină
Al soarelui şi ţi-oi fi
Rază îndulcind răşină

Pe trunchi moale de femeie
Lin topindu-i-o în suflet
Ramurile să se-ncleie
Între ele-n cuibul umed

Şi s-o bată frunza-n carne
Pînă o să-i cînte sînii
Fluturii să se răstoarne-n
Luciul unghiilor mîinii

Cîtu-i roua preţ de-o zi
Dată-n clocot şi-n suspine
Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumine

Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmuliţe franţuzeşti

Cecilia, o-ntreagă Franţă
E-n cizmuliţa ta de lux.

De-aş fi ministru de finanţă,
Ţi-aş dărui castele brusc
Şi ţi-aş împodobi caleaşca
La spiţe-n trandafiri feroci,
Însă mi-e sufletul ca fleaşca,
Viaţa mă arde la bojoci
Şi-mi piere, Cici, piere, piere
Destinul pe un drum îngust,
Nici mirosul de la muiere
Nu ştiu cu nara să-l mai gust,
Roua-i plesnită, crinul zace,
Hai să mîncăm batog, somon,
Amurgurile prind caimace,
Bărbaţii zic bonjour-pardon...
Dar asta n-are importanţă,
Sub fusta-n flux şi în reflux,

Cecilia, o-ntreagă Franţă
E-n cizmuliţa ta de lux!

Groaznică este crima mea

Groaznică este crima mea de astăzi
Te-am sărutat fără să ştii
Nu te mişca nu te mişca
Eşti prinsă în lanţuri de păpădii

Fluturii sînt priponiţi de-o ciupercă
Degeaba încearcă să zboare spre tine
Nu te mişca nu te mişca
Eşti ţintuită-n rubine

Ca un ceasornic de carne pe iarbă
Minutar secundar picioarele tale
Nu le mişca nu le mişca
Înţepeneşte-mi viaţa în şoldul tău moale

De-aici începe...

Piatra pe care o arunc spre tine se preface în fluturi
Fluturii care năvălesc spre tine dispar în lumină
Lumina care trece prin tine se transformă în îngeri
Îngerii ce să facă şi ei li-e teamă să se prefacă
Rămîn fără aripi îşi scapă-n bălţi nimbul cald
Vine un şoarece plin de făină şi-i îmbrînceşte
Se trezesc iar adorm se trezesc iar adorm
Tu le pari o fîntînă despicată de-un crin enorm
De-aici începe poezia scrisă anume ca s-o citeşti
Pentru-a putea să străbaţi c-o vergea de cleştar
În mînă printre ciuperci otrăvite nesfîrşite poveşti...

Cîntecel de gară dulce

Dacă vrei să mă iubeşti,
Vino-n gară la Belceşti
Căci te-aştept cu trei caleşti.

Prima o să-ţi poarte trupul
Pe care la noapte rupu-l
Fără nici un pic de scrupul.

A doua, cea mai uşure,
C-un cal pag şi roata-n mure,
Rochia o să ţi-o fure.

Iar în ultima caleaşcă
Voi sta eu, suav şi fleaşcă,
Bîndu-ţi sufletul din ceaşcă.

Cîntec naiv

Dulcea mea prietenă din rouă
Lasă-mă să-ţi fiu prieten lin
În lumina caldă care plouă
Sufletul tău moale ca un crin

Faţa să ţi-o mîngîi trist cu faţa
Mîinile cu mîinile să-ţi prind
Cînd sporeşte-n ceruri dimineaţa
Rana grea căzută pe pămînt

Cu sărutul carnea mi-o-mblînzeşte
Lepădat am fost şi m-ai găsit
Prietena mea blîndă din miresme
În povestea fără de sfîrşit...

Azi e senin şi este nouă

Azi e senin şi este nouă
Ieri a plouat şi a fost opt
O Doamne-Doamne dă-ne nouă
Un ou de porumbiel răscopt
Să-l ducem fără nici un moft
Drept dar kaştoacei noastre-n rouă
Azi e senin şi este nouă
Ieri a plouat şi a fost opt

De ce Duminicile-mi scapă
Cînd bate toaca printre sfinţi
Îngerii mei se uită-n apă
Şi-apoi aripile-şi adapă
Pînă ce nimbu-n cap le crapă
Tu ai craci lungi şi sîni fierbinţi
De ce Duminicile-mi scapă
Cînd bate toaca printre sfinţi

Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur zăpăcit
Iubirea-n pat o să te-ajungă
Într-un amurg cu raza lungă
Şi sufletul o să-ţi împungă
Chiar dacă-n perne l-ai ferit
Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur fericit

Căci melcii au pornit spre tine
În marş forţat prin bălării
Poţi să te-ascunzi tu cît de bine
Coarnelor moi nu li-e ruşine
Trupul să-ţi pipăie-n rubine
Spuma să-ţi scoată din suspine
Ei o să-ţi intre-n pălării
Căci au pornit şirag spre tine

Un marş cleios prin bălării

Şi-acum se cade să se-nchidă
Acest flămînd poezioi
Din vînt se-ncheag-o cărămidă
Crinii clocesc groasa omidă
Tîrîtă pe pereţi de cridă
Umflată-n sticle cu oloi
Ci-acum se cade să se-nchidă
Acest gingaş poezioi
Pe care-l vei citi avidă
Din nou în marmelada vidă
A clipelor stoarse-n puroi
Şi a furnicii-n muşuroi...

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe.
Nu-ţi fie teamă, nu-s cu fulgi de înger,
Ci numai, vai! dorinţele-mi prea slabe
Ce-n altfel chip nu pot să se arate-n
Lumina crudă: ne-mpliniri şi plîngeri
De-adult ajuns la capăt de odaie.
De-acolo nimeni roua nu-mi mai scoate
Din ruginitele găleţi cu zoaie,
În oblojeli cu foi moi de patlagini.
Ci dă doar pagini de cărţi vechi, doar pagini…

Calda mea prietenă cu îngeri

Calda mea prietenă cu îngeri
De o parte şi-alta a iubirii
Lasă-mă s-aduc azi multe plîngeri
Cum că tu te porţi mai crunt ca zbirii

Sufletu-mi ucizi ca pe furnica
Şi-mi împleticeşti între moi plete
Cîtu-i de-ndelungă ziulica
Vorbele-mi sfioase şi încete

Dulcele mi l-ai tăiat cu-amarul
Nu mai pot ţigarea cu amnarul
Să-ţi aprind fiindcă mă iei cu parul

Şi-mi arunci în cap cu plăpumi grele
Ca şi cum iubitu-ne-am sub ele
Apoi mă pictezi cu bidinele...

Pacoste

Au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie şi dragoste

Să-ţi laude mîinile ochii şi pletele
Am trimis către tine îngeri cu cetele

Mi-am rînduit pe-ndelete toţi melcii în şiruri
Războinicii fluturi îţi vor lua grele biruri

Ciupercilor chiar le-am umflat pălăriile
Să te salute-n păduri cînd treci mîndră cu miile

Şi din muşuroaie în muşuroaie furnicile
Vor mişuna aranjîndu-ţi spre forfotă clicile

Căci au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie şi dragoste...

Tot despre îngeri nătăfleţi

Îngerii nu ne-nţeleg pe deplin.
Acesta li-e dulcele, veşnicul chin.

Ei simt cum se mişcă pe trupul tău razele
Deşi stai cuminte. Ţi-adulmecă frazele,

Ba chiar le şi pipăie ca pe mari fructe
Ce-atîrnă în aer, din gura ta rupte.

Veşmîntul lăsat li se pare Izvorul.
El pîlpîie străluminîndu-ţi covorul.

Şi vin să-şi adape plăcerea dintr-însul.
Dar brusc îi opreşte-o uimire: e *Plînsul*.

Şi vor să-şi împace c-un fluture prînzul;
Din nou îi loveşte ceva: este *Rîsul*.

Şi-atunci se îndeamnă blînd unul pe altul
Să plece de-aici… Iar s-ocupe Înaltul…

Tulburul domn

Tulbure domn al zilei marţi,
Vrei orele-ntre noi să-mparţi?

Doar trei îţi cer. Cele mai largi.
În prima plimbu-mi melcii dragi.

A doua – roua-n cheaguri strîng.
Şi-n ultima adorm adînc.

Iar douăzeci şi una, blînd,
Tu să le umpli pe pămînt
Cu crini căscaţi spre fluturi grei.

Tulbure domn al zilei, vrei?

Tu ai nevoie de cuvinte calde

Tu ai nevoie de cuvinte calde,
De fluturi uzi de rouă, să-şi usuce
În soare-aripile. Ţi-e dor de-un mal de
Rîu plin cu flori, şi lintiţi, şi lăptuce,
De popîndăi ce umblă-n zori cu şoalde,
Rostogolind prin iarbă moi smaralde,
Şi seara de paingi cu pînza dulce
În care sufletul să ţi se culce,
Sătul de mormoloci, umflat cu bulce,
Blînd ocrotit sub baldachin cu falde
Ce-acopăr tainic poftele năuce
Tot încercînd coapsele vii să-ţi scalde.
De-aceea Puck în plic alb îţi aduce,
Pe-o filă galbenă, cuvinte calde...

Sonet laic

Doamne, părăseşte-mă cu grijă.
Lasă-mi fragezi fluturii în aer
Să-i privesc, stufoşi, cum se încaier
Pentr-un crin căscat de-o junǎ tijă.
Şi mai poartă-mi sufletul în cană,
Moale-amestecat cu apa rece,
Către-amurgul mare cît o rană
De după amiază grea ce trece.
Şi-ţi voi fi, şi-n iad, şi-n rai, blînd oaspăt
Ce nici o dorinţă nu-ţi înfrînă,
Lăudîndu-ţi vecinic trupul proaspăt
Şi-adormit, în norii calzi, pe-o rînă.
Căci te-aş cam strivi, trist, într-o doară:
Omiduţă-omidă-omijoară...

Rugăciune

Doamne, poate e-o greşeală
Că-ţi mai rup lumina albă
Cu trupul murdar de boală
În după amiaza calpă,

Amînat moale prin uliţi
De-o mireasmă de femeie.
Roura, Doamne, îndură-ţi
Sufletul să mi-l încleie

Într-un miez rotund de nalbă
Ce petala-n rai şi-o duce
Fără chin şi fără grabă,
Să-ţi rupă lumina dulce...

Cîntec naiv

Mergeau pe-o cărare subţire
Cu tine mari fluturi în jug
Lăsaţi ca un fel de-amintire
A soarelui stins îndelung

Şi strîmte şopîrle-n corsete
Verzui cu fireturi de-argint
Şi îngeri voioşi printre plete
Mereu încîlcindu-se blînd

Şi-un crin cu peruca albastră
Trimis din Castelul de Franj
Să-ţi spună timid: Dumneavoastră
Doriţi fix pupată-n obraji?

Rugăciune laică

Doamne, părăseşte-mă!
Roua-n jgheaburi mi se strică
Fără îngerul de-amiază;
Lasă-mă să-mi fie frică

Dac-aud, des, tropăitul
Viermilor pe-o scîndurică.
Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă să-mi fie frică...

Micul testament
(Opt strofe deteriorate)
(1989)

l. În una mie nouă sute optze'ş'nouă,
De-ntîi februarie,-ntr-o zi de miercuri,
Iubita, dîndu-mi cincisprezece ouă,
Mi-a zis rîzînd: Ai grijă cum te strecuri
Prin viaţă, oare n-a sosit momentul
La cei cincizeci de ani bine-ndesaţi
Să-ţi întocmeşti în tihnă testamentul
Aşa cum fac bărbaţii ce-s bărbaţi?

2. Deci m-am pornit a scrie trist şi tandru
Cu pixul, cu creionul, cu stiloul,
Ba chiar cu creta ca şi copilandrul
Ce desenează pe un gard cum boul
Se suie delicat pe a sa vacă
În lunca verde ce străluce-albastră
Şi-i rage în ureche, ca să-i placă,
Cîntece dulci de-mpreunare vastă...

3. Las ciobul de sifon sfînt în pantoful
Lalelei Cucurlat, pe-Alecsandri,
În demisolul unde cade oful
Perdelelor de-amor portocalii,
Şi-obiectul douăjdoi, şi-o furculiţă,
Şi-o lingură de lemn pentru mîncat,
Şi un motan de cea mai veche spiţă
Ce-i va sări, pe geam, direct în pat.
4. Tot ei îi las şi dintele din faţă
Ce în curînd în ceaşcă o să-mi cadă
Cînd ceaiu-l sorb bolnav disdimineaţă.
Nu-i alb ca o bucată de zăpadă
Dar nici gălbui ca-n oal-un pipi straşnic
Făcut de dînsa după ce-a băut
Şampanie şi-apoi sloboade paşnic,
Ştergîndu-se cu fusta la minut.

5. Şi mai adaug sfecla cumpărată
În hală, într-o sîmbătă de vis.
Era atît de sobru îmbrăcată,
Încît nici s-o sărut nu mi-a permis,
Ci am vorbit despre copilărie
Şi, cînd am vrut să-i pun mîna pe nas,
Chiar a fugit... ori mi se pare mie
Că aştepta pe un gagiu mai gras.

6. Şi-n zi de luni, solemn, în crîşma Scala
Gablonţul de-amor tainic (un rulment
Din RDG!) i-l dărui cu sfiala
Celui ce moare şi surîde lent,
Şi-n străzi dilii, sub cer bombat în stele,
De ziduri, de copaci şi de statui
Proptită,-i pun pecetea gurii mele
Şi îi închid trecutul amărui

7. Ca într-un cufăr. Pot să plec, tot fragă
Şi forfota-n tăpşane lipăind
Femeia mea va ţine o vîzdoagă
La tîmplă-i c-o plăcuţă de argint,
Semn că-mi aşteaptă roua spermantină
De dincolo de scînduri de coşciug.
Căci n-o să fie, cred, nimeni de vină
Din cînd în cînd la ea dac-o să fug.

8. Şi îi va place, sînt atît de sigur,
Să călărească, plină, un schelet!
Destin, ai grijă ceara să ţi-o picuri
Din sfeşnice pe sînii ei încet.
Şi n-o uita, adu-i în gîndul serii
Muzica-n valuri frînte-n plescării
Atunci cînd la smîntîna dezmierdării
Se-mproaşcă-n suflet lapţii argintii...

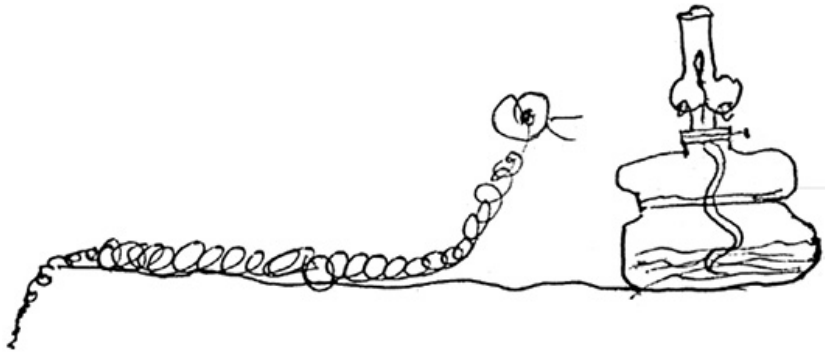

Mă temeam să-ţi fiu înger de pază...

Mă temeam să-ţi fiu înger de pază
Aveai coapse şi sîni orbitori
Cînd ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg pînă-n zori

Te izbeai plutitoare de lucruri
Pete vinete-n carne-ţi creşteau
Flori ciudate anume să-mi bucuri
Pofta-n care cuvintele-mi stau

Mă temeam să-ţi fiu înger de pază
Aveai coapse şi sîni orbitori
Cînd ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg pînă-n zori...

Mă-ngrozeam să-ţi fiu înger de pază

Mă-ngrozeam să-ţi fiu înger de pază
Cine ştie-n ce iad mai cobori
Cu subţirele vînt de amiază
Prins în părul de la subsuori

Şi-ncercam să-ţi leg umbra de iarbă
Măcar dînsa să-mi fie iubită
Pe pămînt cînd începe s-o fiarbă
Roua-n cercuri albastre de plită

Şi lumina s-o pipăi la rază
Şi s-o şterg cu dulci miezuri de flori
Mă-ngrozeam să-ţi fiu înger de pază
Cine ştie-n ce iad mai cobori...

Lunganco cu rochia-n vînt

Lunganco cu rochia-n vînt
Piciorul rupt în genunchi
Cît mai eşti şi cît mai sînt
Vin' sufletul să-ţi încînt
C-o scrisoare din rărunchi

Lunganco cu rochia-n scai
Piciorul rupt la rotulă
Cît mai dau şi cît mai dai
Din mînă iarbă la cai
Inima mi-e nesătulă

Lunganco cu rochia-n zări
Piciorul cu julitură
Cît mai sper şi cît mai speri
Scoate-mă din disperări
Dă-mi ochi verzi şi creaţă gură
Sub un stog sau pe-arătură
Că-s şi eu om cu răbdări
Prăjite în saramură

Lunganco cu rochia-n draci
Genunchi ştampilat de mure
Cît mai zac şi cît mai zaci
Haide să muiem posmagi
Dumnezeu ne mai îndure
Ca pe două prăjiture
Făcute de îngeri dragi

Lunganco cu rochia roz

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu faţa-n jos
Prin pământul gloduros
Să te uiţi la rădăcini
De ierburi cu ai tăi sîni
Şi la rădăcini de crini
Să scurmi dulce cu-ai tăi sîni
Cu rît mic dar foarte gros

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu faţa-n sus
Ca să-l vezi iar pe Isus
Cel frumos şi uleios
Veşnic tînăr şi duios
Scurgîndu-se din nori jos
Să ne fie de folos
Cu-ntîmplări cu mult prinos

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci moale pe-o parte
Să citeşti în cer ca-n carte
Litera lui Dumnezeu
Din care şi tu şi eu
Facem vorbe mîngîiate
Pentru vieţi neterminate
Ci s-or termina şi ele
Şi-om rămîne-n clipe grele
Unul de cel'lalt să fim
Legaţi printr-un ţintirim

Laudă de tine şi de mine

Motto: *Cînd mişti şoldul*
Faci un pas
De-mi stă boldul
De la ceas!

Ştii ce-aş fi putut fi eu
Dacă îmi punea în cap
Mîna Dumnezeu?

Colier de diamante,
Tante!

Să-ţi atîrn de gît o viaţă,
Înşirat piatră cu piatră
De moară, pe aţă...

În dorul lelii

Durerea mea dulce
Pădure roşcată
Cine o să-şi culce
Fruntea lui bombată
Între-un crac de carne
Şi alt crac frumos
Viaţa să-şi răstoarne
Cu sufletu-n jos
Unde sînt izvoare
Şi vin cerbi cu coarne
Prinse-n pietre rare
Ce-n sclipiri ne-adoarme
Şi-i desiş de fluturi
Tînguiţi şi galbeni
De-i treabă să-i scuturi
Şi duios să-i scarpeni
Şi-s ciuperci boţite
Rîme moi în zemuri
De tandre copite
Făcute ţărţămuri...
.....
Durerea mea dulce
Pădure roşcată
Cine o să-şi culce
Fruntea lui bombată?

Izvoraşul ăsta latră

Izvoraşul ăsta latră
Crinii dau din iz în vînt
Sufletu-mi greu ca o piatră
Se izbeşte de pămînt

Mîna mi-e o păpădie
Suflată din sîn în sîn
Melcu-acela mă îmbie
Între îngeri să rămîn

Să-i îndemn roua să-şi verse
Cu găleata-n carnea ta
Trecută peste traverse
Ca trenul dumineca

Buburuza asta latră
Fluturii se freacă-n vînt
Ieşi frenetică la poartă
Să auzi boii cum plîng

Vacile cum se intrigă
Cotoii cum zic miarlau
Pune-o fin de-o mămăligă
Din inimă dă-mi să-ţi beau

Viaţa ta cu tot cu mîluri
De sînge-nchegat în ea
Pînă-mi stă pofta-n gîlgîluri
Pupa-ţi-aş lin pacostea...

Isuse, tu eşti om cum sînt şi eu

Isuse, tu eşti om cum sînt şi eu,
Şi-ţi plac femeile şi ţie,
Cruci de tămîie între sîni să ţie
În cinstea ta. Şi-s aplecate greu
De trupul alb spre-o veşnică ruşine
Ce uneori te năruie-n mînie
Care se urcă pîn' la Dumnezeu.

Isuse, tu eşti om cum sînt şi eu
Şi-ţi plac coapsele lor cum iscusit te-mbie...

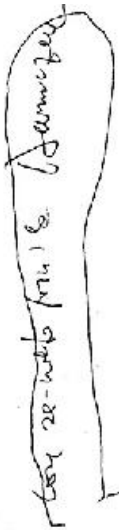

Septembrije

mrtvi Septembrine
cistee ~~tee~~ leće 2008
ništee

Isuse, tu ostajem sama sutra,
Si-ti ploć' ženske ništije
'ranjiv da hodaš ništee sinoć tije
ki a'nxteo to. Si-o oplenuti plen
~~Dtee~~ kupus alli hypnic lampic pusing
a onemi te ~~prisutni~~ osmrtnica un mrtvi.

Isuse, tu ostajem sama sutra,
Si-ti ploć ~~ženske ništije~~ ništije
Coopsely lop~~ije~~ ia
signot

Si-ti ploć coopselej lop sama
isusitete ništije...
isusitete-mlume

A onemi te hišnie-i mrtvi
Coe se-vrtlo pri le Dlemuyen
vrtlo

Epigramă

Doamne, născoceşte-mi rostul.
Am umblat destul ca prostul
După coapse de femeie
Ce se-ncleie şi descleie
Fără nici un fel de cheie.
Şi mi-am străduit dorinţa
Prăbuşit lin sub catrinţa
Lelei ce-şi rînjea fiinţa.
Şi ne-am dus, Doamne, ne-am dus,
Călători precum Iisus,
Tot pe apele din sus:
Eu poet cu raniţa
Tristeţii în spate,
Ea cu sîni cît baniţa
Sub buzele late!

Doamne, născoceşte-mi rostul

Doamne, născoceşte-mi rostul,
Fă-mă să fiu iarăşi fluturi,
Rouă, deal, izvor, fîntînă,
În apa de la-nceputuri

Să-şi clătească-n pofte setea
Fecioare rupîndu-şi boiul
Între sînii mari şi coapse
Cînd se-ncing crini de tot soiul

Şi s-aprind ca rana-n suflet,
Şi le-ntind goale pe luturi.
Doamne, născoceşte-mi rostul,
Fă-mă iarăşi să fiu fluturi...

Doamne, încălzeşte-mi locul

Doamne, încălzeşte-mi locul
Pe pământul tău cel negru,
Pune-ţi boii blînzi, cu botul
Să răsufle pe de-a-ntregul

Peste ieslea-ntămîiată,
Unde voi tînji o vreme
Firav şi ferit de gloată,
Îngerii prind să mă cheme,

Să mă tragă-ncet din haine,
Trupul alb să mi-l desprindă
Ca să poat-ajunge-n nouri,
Gol şi proaspăt, ca-ntr-o tindă,

Mai pur decît dobitocul
Adăpat sub grinzi de cedru.
Doamne, încălzeşte-mi locul
În pământul tău integru...

Pinguinii sînt burtoşi

Pinguinii sînt burtoşi
Şi păşesc tealeap-tealeap
Şi-i păcat să le descoşi
Minţile dilii din cap

Dînşii se gîndesc la gheaţă
Că de aia-s pinguini
Dis-de-dimineaţă-nvaţă
Lecţia despre rechini

(Chiar de nu-i la Polul Nord
Nici măcar la Polul Sud
Trebuie să fim de-acord
Crocodilul este crud)

Şi-i poate păpa pe toţi
Dacă-şi pun mintea puţin
Pinguinii n-au chiloţi
Şi sînt puri ca nişte crini...

Cînticel din păhărel

Motto: *Iubito, nu deceda*
Căci nu am ce mai pupa!

Fir de iarbă groasă
Clipa-i puturoasă
Puterea mă lasă
Umblu bleg prin casă
Pe covoare groasă
Că eu plec şi tu rămîi
Pupa-ţi-aş ochii verzui
Dragostea mea de pe urmă
Mă duc dracului de-acumă
Să-mi scurme mormînt-o turmă
De porci în rît cu parfumă
Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
Mă făcu mama făcu
Bărbat ce ferfa-i plăcu
Cu picioare lungi-prelungi
Şi ţîţele-n două pungi
Ruptă-n suflet şi-n genunchi
Rochii large peste trunchi
Roz ca florile-n mănunchi
Copilă cu ochii verzi
Ori o baţi ori o dezmierzi
Cu dînsa tristeţea-ţi pierzi
Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
Ce plăcere începu?
Iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
Ce durere se sfîrşi?

Cîntecul lui Robinson Crusoe

Oh, unde-i insula pustie
Cu papagali, capre şi fluturi
Ca viaţa mea din nou să fie
Topită-n dulcile-nceputuri!

Căci vreau să naufragiez!!
Daţi-mi corabia cu vele
Şi-un ţărm stîncos, ca s-o pisez
În zece mii de bucăţele

Ci numai eu rămas întreg,
Să-mi fac un ţarc de pari şi-ntr-însul
Hamacul moale să mi-l leg
Şi-ntins la umbră să-mi iau prînzu-

Ncropit din ouă de ţestoase
Prăjite în ulei cu-amor.
Şi-apoi să-mpuşc, suit pe-o casă
De melc, cu carabina, nori!!!

Cîntecel de zi-n scădere

Pupofilis, Chiromantis,
Toate Doamnele galante-s!
Din rouă freacă smîntîni
Între coapse şi-ntre sîni
Şi-n burice-adînci clocesc
La melci oul boieresc.
De aceea nu abdic,
Pupofil, de la nimic,
Deşi mă apucă frica,
Trece, trece trăsurica
Muşuroiu-şi bea furnica,
Loboda-nfundă burlanul,
Cade clipa, scade anul,
Drumurile numai plante-s,
Pupofilis, Chiromantis...

Cîntecel de spus degeaba

Florile mov
Se deschid pe degeaba
Zadarnic le rog
Să-mi mîntuie graba

De-a fi şi-a iubi
Pe-oricine mă cheamă-n
Odăi de-oglinzi vii
Pe paturi de-alamă

Ca-n dulce istov
Să mîngîi podoaba
Florile mov
Se deschid pe degeaba

Cîntec

Am trecut în altă parte.
Cuţit luciu îmi desparte
Viaţa rea de buna moarte.

Focurile-n muşuroaie
De furnici suie văpaie
Către picurul de ploaie.

Şi-s veşmînt curat pe trup
Putred. Roua n-o mai rup,
Albina o duc la stup,
Fagurii pe gură-i pup
Şi-ncerc frica să-mi astup...

Cîntec trist

Ca un înger galben de tristeţe
Am trecut pe lîngă ziduri vechi…
Obosise roua să mă-nveţe
Cum să-i mai privesc. Perechi-perechi

Dînşii se fereau grăbiţi de mine
Să-şi dezbrace hainele şi goi
Petreceau în proaspăta ruşine,
Fără judecăţile de-apoi.

Şi-şi făceau din carnea lor altare
Pentru-ngenunchiat în rugăciuni
Moi, şoptite-n suflet, fiecare
Blînd îngăduindu-se-n minciuni.

Le ţipau în jur flori mari şi creţe
Năpădite de-nspumate strechi.
Ca un înger galben de tristeţe
Am trecut pe lîngă ziduri vechi...

Cîntec naiv

Cum e-ntr-un fluture în gîtul unei sticle
Pline cu apă pîn' la jumătate
În după-amiaza-n care orişice se poate

Şi cum furnica bîjbîie pe ziduri
De casă veche fără s-o dărîme
Încolăcită străveziu de rîme

Şi cum se frînge-n rugăciuni o rază
Alături de aripa unui înger
Scurgîndu-se-n şiroaie dulci de plîngeri...

Cîntec naiv

Aş vrea să fiu prinţ
Şi să dărui medalii
Agăţate de sîni
Atîrnate de talii

Şi la urmă pios
Chiar şi globul de aur
Pentru mîndrul tău dos
Luat în coarne de-un taur

Cînd tribunele mug
Şi amurgul agale-i
Aş vrea să fiu prinţ
Şi să-ţi dărui medalii…

Cîntec de toamnă-n mahala

Didina, Didina, Didina,
Priveşte cum cade lumina

Cînd trece, cînd trece, cînd trece
Amiaza prin aerul rece

Şi intră, şi intră, şi intră
Un înger cu aripa frîntă

Să-ţi lase, să-ţi lase, să-ţi lase
În noi hoitul cald de mătase...

Ce caznă dulce încercam spre seară...

Ce caznă dulce încercam spre seară
Purtam în spate soarele care coboară

Şi însoţit cu îngerii dam drumul
Cuvintelor frumoase cu duiumul

Să-ţi laude şi sufletul şi trupul
Mirositor şi-mbelşugat ca stupul

Şi să-ţi ridice mintea-mpărătească
Unde lumina ştie doar să crească...

Caligrafie

Erai atît de subţire!
Pluteai printre îngerii berci
Din iad se-nălţau să te-admire
Popoare întregi de ciuperci

Cu mîna luai cîte-un flutur
De áripe şi-l scuturai
Cădeau prafuri moi peste ciuturi
Adînci sub pojghiţe de ceai

Erai atît de-adormită!
Cu sufletul te îndoiam
Rîzînd peste margini de zare
Făcîndu-i pe sfinţi să se mire
De-asemenea izuri bizare
De rouă prăjită pe plită
În dulcea-ne destrăbălare...

Bucurie dulce

Bucurie dulce
Pădure roşcată
Umbra roua-şi smulge
Dintre sînii-n roată
Caldă peste lume
Şi mi-o dă în spume
S-o mănînc anume
Pîn'o să-mi zugrume
Vrejul de om reavăn...

Coaja de mesteacăn
Ia-mă dă-mă-n leagăn
Suie-mă în soare
Să-i pun întrebare
De ce-mi eşti tu dragă
Cînd anii-mi dezleagă
Bruma lor întreagă
Din strîmta desagă
De ce-mi eşti tu scumpă
Cînd vin hoţi să-mi rumpă
Haina grea de plumbă
Cămaşa-mi dezbumbă
Mîinile-n piepţi bagă
Inima să-mi tragă
Şi s-o ducă, ducă-n
Rîşniţa năucă
Să devin nălucă...

Boul şi vaca

(Fabulă letală)

Un bou oarecare
Trecînd pe cărare
O vacă-ntîlni
Şi astfel vorbi
(Căci boul vorbeşte
Ca orice peşte!):
O, vaco, ce mugeri
Ai tu şi ce ugeri
Prin roura deasă
Ce ochi de mătasă
Ce-ntr-înşii îndeasă
Tristeţea verzuie
De vacă-duduie
Şi ce bîz la coadă
De muscă neroadă
Cînd baligi grămadă
Trînteşti drept dovadă
Că eşti delicată
Şi bei ceai de mentă

Ci vaca deodată
Răspunse dementă:
Eu nu'ş' ce vrei spune
Cu astfel de glume
Cînd viaţa mi-e-n spume
Şi maţul mi-l arde
Pasiuni miliarde
Cu fluturi de aur
Şi-n mijloc c-un taur
Măreţ cît o casă
Lui fi-voi mireasă
Tu du-te mă lasă

Şi-atunci pe cărare

Un bou oarecare
Căzu ca trăsnit

Oştiri de furnice-i
Intrară propice-n
Urechi şi în gît...

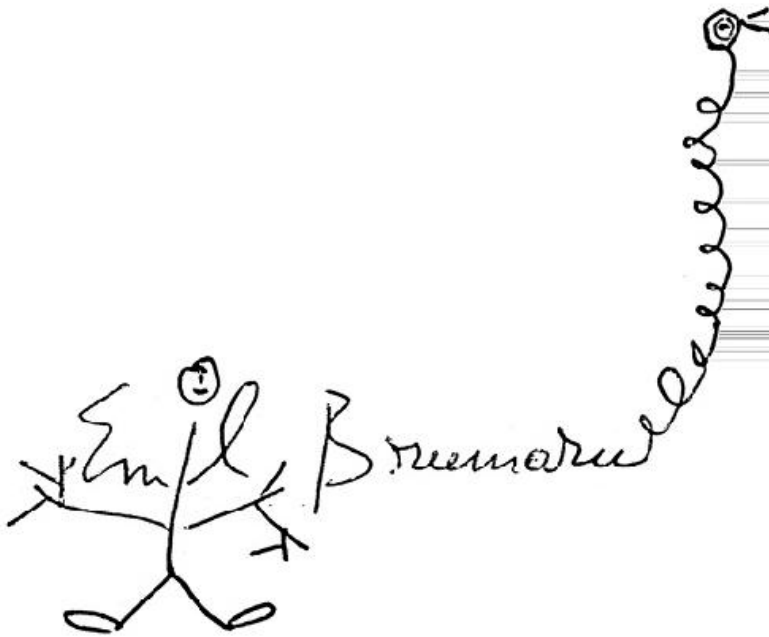

Bocet de adult

Clar că tu flanai
Prin rai
Pe cînd eu,
Schingiuit de Dumnezeu,
Clocoteam
Într-un cazan
Plin cu seu
Fad,
La o margine de iad,
Şi-ţi şopteam:
„Lasă-mă să vin măcar
La distanţă de-un arşin
De şoldul tău de cleştar
Şi la dînsul să mă-nchin
Trist şi rar,
Adînc şi-amar,
Fiindcă e divin...“.

Blues

Nu te grăbi, mi-ai spus.
Nu m-am grăbit.
.....
Şi-acum stau singur
Şi îţi scriu un blues

Pe masa udă de cafea,
Cu un chibrit...

Bat fluturii monetă calpă-n aer

Bat fluturii monetă calpă-n aer:
Acuma-i pe tejghea, acuma nu e
În dup-amiaza asta amăruie
În care sînt din ce în ce mai fraier.

Căci s-au coclit, de-atîta ceaţă-n suflet,
Prieteniile, la cataramă,
Boii mi-s duşi de-acasă, fără muget,
Nu-mi pupă gura, bună, nici o poamă.

Şi-mi scîrţîie portiţa a uitare
În gardul putrezit, cu leaţuri lipsă,
Şi, cînd mă plimb printre scaieţii-n floare,
Mă ia din spate cu apocalipsă...

Cîntec naiv pentru Săndel

Bătrîne Al, trec harabale,
La prăvălie se vînd şunci,
Femei cu patru ţîţe goale
Ne fac alene semn din buci.
Tu eşti Şoferul-Fără-Frică,
Eu sînt un înger trist şi gras
În mînă c-o măslină mică;
Din noi, te-ntreb, ce-a mai rămas
După acele dragi pahare
Băute-n Morile de Vînt?
Bătrîne Al, toţi, în finale,
Ne dăm cu fundul de pămînt
Şi nu mai vrem să ştim nimica.
O, scandalosul Pîrţ din Zori
Cînd vinului îi sîntem sticla
Spartă-ntr-o mie de fiori
Şi din ungher libarca vană
A vechiului plictis învie.
Bătrîne Al, e-n mine-o rană
Pe care n-o mai pot descrie.
Căci unde ni-i copilăria
Cu iz răscopt de dovlecei?
……..
Oh, du-mă cu maşinăria
La Farmacica lui Scurei!!

Sfîşiat de umbra unui înger

Sfîşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atît de blînd
Că de-abia mai pot să văd cum iese
Roua dimineţii din pămînt,
M-amintesc alene mîrşăvia
Ce-am momit-o ca să-ţi mîngîi sînii,
Către-amurg, cînd ţi-ai prelins duioasă
Spermanţetul degetelor mîinii.
Şi tînjesc, la pieptul meu, de plete,
Să te legeni, dulce spînzurată;
Sufletu-mi ferfana să-ţi desfete
În cărniţa-i moale, aromată,
O, femeie rătăcită-n plîngeri
Ca-ntr-un crîng de stînjenei sedus.
Sfîşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atît de sus...

Erai atît de tăcută...

Erai atît de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou
De carne-ntărită-n popou,
Dar moale-n cărarea pierdută

Sub fusta-n creţi ţanţoşi. Cafeaua
Făcea să se mişte perdeaua;
Băteam fluturi mopşi cu nuiaua
Pe care nicicînd nu aş da-o.

Cu ea prefăceam, blînd, un bou
În rouă, sau mură, sau ciută!
Erai atît de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou...

Erai atît de frumoasă...

Erai atît de frumoasă!
Mă gîndeam c-o să pleci, o să pleci...
Se zbăteau ca o caldă mătasă
Peste trupul tău alb raze reci.

Purtai umerii plini de-ndrăzneală
Şi rotunzi şi doar îngeri puteau
Să-i atingă c-o gravă sfială
Ce trişti dînşii de-o vreme o au.

Mă priveai cu ochi verzi de femeie,
Neştiind că eşti poate-un copil
Care-n joacă mari fluturi descheie
Peste sufletu-mi blînd şi umil.

Şi rîdeai chiar de pletele tale
Că sînt lungi şi te gîdilă-n ceafă.
Le prindeai să nu-ţi cadă spre şale
Cu o galbenă, veche agrafă.

Şi-aşteptai să fii iarăşi aleasă,
Pe pămînt lin prelinsă din rai.
Erai ’naltă şi-atît de frumoasă!
Mă gîndeam c-o să stai, o să stai...

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuţi în cuie.
Lasă-mi-i să se mai zbată
În lumina amăruie,

Să mai dea năvală-n aer,
Ciuturile să le umple
Coborîndu-le spre apa
Fîntînilor celor simple

Ca-ntr-o dulce rugăciune
Ce doar ei ştiu să ţi-o spuie.
Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuţi în cuie...

Rugăciune laică

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lîncedă perdea.

Mă-nconjoară larma
Coapselor şi-n strîmt
Loc întindu-mi palma
Lumina să-ţi strîng.

Năpăditu-s, Doamne,
De griji şi ruşini,
Lasă-mi măcar roua
Sfîrîind pe crini.

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lîncedă perdea...

Viaţa mea nu e în mine...

Viaţa mea nu e în mine,
Viaţa mea e pe hîrtie.
Inima nu-mi bate, scrie
Sufletu-n litere fine

Sau groase şi colţuroase,
Încîlcite, neciteţe.
Ochiul, ca să le răsfeţe,
Se uită lin prin mătase

La ele şi nu pricepe,
Pricepe, nu-i vine-a crede
C-a strivit un flutur verde
Cînd încet pleoapa îşi lasă.

Viţa mea nu e în mine,
Ci în roua grea şi moale
A minunii ce începe,
În păduri mari de răşine,
Sub rochia largă-n poale,
De la coapsele matale
Îmbrăcate cu aţică
Umedă, la o adică...

Ţiuie tristeţea-n mine

Ţiuie tristeţea-n mine,
Scormoneşte în ureche
Ca un ac ce cu venin e,
Minţile îmi dau în streche.

Se rup buzele la cană.
Roua-i numai smîrc şi-n stuful
Răvăşit de-amiaza vană
Pîlpîie-a scaieţi văzduhul.

Fluturii fierb, rîma zbiară,
Cărămidă-n cărămidă
Casa-mi fu, căzu spre seară
Sub picioare de omidă.

Ţiuie tristeţea-n mine,
Scormoneşte în ureche
Ca un ac ce cu venin e.
Minţile îmi dau în streche...

Tocmai sosit din cruciadă...

O să-ţi atîrn la uşi paing cu aţă
Strălucitoare, dîndu-i fin balans,
Pentru pisica ta cea nătăfleaţă
Din flaut voi cînta muzici de dans.

Şi trandafiri erotici, de Provenţa,
Tăind cu foarfeci harnici un hectar,
O să-ţi aduc spre-a linguşi clemenţa
Sînilor nobil. Voi tocmi tîmplar,

Din lemn sfinţit de la Ierusalimuri,
Să-ţi facă pat virgin, cu porumbiel
Deşteptător. În ritme şi în rimuri
Sufletul trist ţi-l voi sluji fidel.

Şi uneori, cînd mîna va desprinde
Roua din geamuri, voi îngenunchia
Stînd zile-ntregi în praf şi-avînd merinde
Doar bulci de vis şi cepe de lalea.

Tamaretă

Ne vom iubi atît de mult
Vom fi atît de trişti şi singuri
Tu portocală eu adult
Poftim un crin bolnav de friguri

Şi-o trăsurică-ţi va purta
Trupul bătut mărunt cu flori
De păducel o sora mea
Deasupra căreia trec nori

Cînd păpădii se sparg şi cad
De ce de ce vrei să mă-nvingi
La tine între sîni e cald
Adio bate ora cinci

Mai lasă-mă puţin s-ascult
Lumina picurînd din scînduri
Ne vom iubi atît de mult
Vom fi atît de trişti şi singuri

Să facem schimb de-amurguri şi gutui...

Să facem schimb de-amurguri şi gutui,
Oh, ca într-o medievală Franţă,
Eu rumen, tu în turnuri amărui,
De-a pururi despărţiţi de uşi cu clanţă!

Şi să-ţi trimit un fluture tocit
De roze cu mireasma mea de barbă
Înrourată trist cînd trag la fit
De la atacuri, lenevind în iarbă.

Şi s-adormim în inimi cu fiori
Şi faţa-mbujorată la perete,
Visîndu-ne îmbrăţişaţi pe flori
În cabinetul cu plăceri secrete.

Şi-apoi să-ţi cer, murind cu eleganţă
Sub oriflamă-n vîntul nimănui,
Oh, ca într-o medievală Franţă,
Un ultim schimb de-amurguri şi gutui.

Rugăciune laică

Nu-mi arunca cercelul tău în suflet
(M-aş prăbuşi sub greutatea lui!),
Ci dulci frînghii cu noduri parfumate,
Din rochii împletite, să mă sui,

Preacredincios, la gura ta de carne
În care fructul moale-i omorît,
La părul ce-ţi atîrnă ca paingii
Din turnuri de cetate peste gît,

La sînii albi întemeind religii
Ce-n nici un pergament descrise nu-s,
Cu fragede minuni de rotunjime
Şi Înălţări la cer, precum Isus!

Riscul îngerilor

Riscul îngerilor de-a coborî pe pământ este mare
Ei pot să-şi distrugă nimbul de genunchii lungilor tale picioare
Să-şi agăţe aripile-n părul roşcat ca-n perdele
Să cadă-n hăţişuri cu spumele grele
Să-ţi descopere vajnici sub cruce buricul voios
Îndopat cu miresme murdare şi sos
Privirile să şi le-mpiedice
În cerceii ţinuţi în urechi în inelele înşurubate în degete
Şi în toate privinţele
Să-i apuce alături de fundul tău alb şi rotund dorinţele
Şi-apoi nestăvilite căinţele...

Riscul îngerilor de-a poposi pe pământ este mare
Vor fi puşi cu forţa să-ţi strîngă plînsul cu lacrimi uriaşe-n ulcioare

Vor trebui să ţină piept rîsului tău complicat
De plăceri prăbuşite cu poftă-n duiosul păcat
Şi oftatului cald din străfundul rărunchilor tăi
Mai adînci decît iadul cu smoală-n cazane şi cu vîlvătăi
De aceea ei stau liniştiţi pe un nour şi cîntă
Cum iubita aluatul şi sufletul în coveţi mi-l frămîntă
Şi-ntre ei uneori se iau leneşi la trîntă
Pe urmă ne binecuvîntă
Şi ne bineîmplîntă
Un cuţit
Infinit
De lumină în inimi
Căci dînşii sînt maximi iar noi sîntem minimi...

Povestea corăbierului galant

Pe-un vas cu pînze-nflăcărate
Mă întorceam voios din Indii.
Aveam în cală dulci granate
Şi butoiaşe moi cu stridii.

Îmi învăţasem echipajul,
Format din vechi motani de mare,
Să cînte, cînd creştea tangajul,
Tangouri de îmbărbătare.

Dar, cînd a fost să facem cotul
La Capul Bunelor Speranţe,
La pror-a izbucnit complotul
Şi am primit în cap trei gloanţe.

Şi-atunci, ’nainte de-a mă coase
În sac spre-a fi zvîrlit în valuri,
Pe-o filă ruptă din atlase
Am scris, murind, cinci madrigaluri…

Pluteam prin camera noastră...

Pluteam prin camera noastră
Făcută cu grijă şi-anume
Departe de gureşa lume.
Crini mari se iţeau la fereastră

Să-ţi vadă şi sînii şi fundul
Cărnos şi rotund, orbitor
Cum numai un fruct sparge-n prundul
Luminii lungi raze ce dor,

Cînd îngerii trupu-ţi adastă
Topiţi de ruşine sub brume.
Pluteam vii prin camera noastră
Cu grijă făcută şi-anume...

O să-ţi dăruiesc...

O să-ţi dăruiesc o piatră albastră
Ea o să facă minuni un secol întreg
Prima: n-o să-mi mai zici „dumneavoastră“
Ci simplu: băi, eb!

A doua va fi cu un fluture transformat în trăsură
După ce s-a dat de trei ori peste cap şi-a pocnit din aripi
domol
În timp ce mi se apropie galeş de gură
Trupul tău vesel şi gol

A treia nici nu se mai spune
Atîta doar că frunzele roşii de-arţar
Foşneau a surîs şi a grea rugăciune
Amintindu-ne fraged şi-amar

Că ne întîlneam de o mie de ori pe zi
Cît ai clipi!

Doamna Tigru
Domnul Tigru

(Fabulă)

Doamna Tigru dă din labă
Domnul Tigru n-are treabă

Doamna Tigru dă din coadă
Domnul Tigru vrea s-o vadă

Doamna Tigru rage-n spume
Domnul Tigru o supune

Doamna Tigru leneş zace
Domnul Tigru leneş zace

Morala

Ce-au făcut ei noi vom face!

P.S. Ca atîtea dobitoace
Hobbitul s-a născut Poet!

Cînticel cu-nvăţăminte

Iubito prietenoasă şi prelungă
Vin iarăşi boii mei să te împungă
Căci
Vai de bietul om cu cîlţii
Îndesaţi în zona minţii
Fincă
Pribeagă-i ziua pribeagă
Nime-n seamă nu o bagă
Duce-ne viaţa-n desagă
Şi-n mormînturi o dezleagă
Însă
Îngerii se joacă încă
Fluturii flori dulci mănîncă
Izvorele fierb sub stîncă
De aceea
Bărbatu-şi pupă femeia
Dumnezeul Dumnezeia
Dar
Totul este în zadar...

Scrisoare

În dup-amiezi penibil de confuze
Poeţii autentici bat din buze
Că nu sînt publicaţi în metropolă,
Dar beau un vermut alb şi se consolă
Lipind la chelneriţe pe popou
Vechi mărci poştale, apoi scriu din nou
Pe şerveţele de hîrtie mov
Scrisori lui Ţepeneag şi lui Dimov
Sau invers, lui Dimov şi Ţepeneag
În timp ce printre vacile ce rag
O fată-n praf stă fără precauţii
Dezvăluindu-şi tot misterul Puţei!!

Nu trebuie de toamnă să te sperii...
(1989)

Pentru Valeria Seciu

Nu trebuie de toamnă să te sperii
Cînd brumele cad blînd peste Valerii,

Ci scoate-ţi sînii mari, caldele şale
Dintr-un veşmînt cu zmeură la poale

Şi-aproape adormită între pături,
Topeşte-le, însă cu mine-alături,

Ca să-ţi şoptesc, dîndu-ţi de-o parte părul
Cu gura, de pe ceafă, adevărul

Că n-are nici o noimă să te sperii
Cînd brumele cad blînd peste Valerii...

Nu sînt poet

Nu sînt poet. Doar îmi însemn cuvinte,
Să nu le uit. Cu saţ, apă şi pîine
Mănînc. Departe, tapiţerii ţinte
Bat în mătasa dup-amiezii sfinte.
Aud table-azvîrlite la gunoaie.
Lumina-mi cade în carnetul strîmt.
N-am pic de stăruinţă. Chiar nu sînt.
Trec razele prin geamuri şi-mi înmoaie
Sufletul – crin teşit într-o odaie,
Şi-s colorat frumos pe piept de-o droaie
De pete. Doamne, dă-mi un înger blînd
Să mă păzească pe acest pămînt,
Căci liniştea mea numai a ta este.
O, cîntec, rugăciune şi poveste!

Ne ţineam de mînă mergeam...

Ne ţineam de mînă mergeam
Prin locuri atît de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe

Acum e doar cîmpul şi-n zori
Verzui şi subţiri ierburi nalte
Rîzînd le certai uneori
Şi blînd pîn' la sîni să nu-ţi salte

Ci numai lin palma-mi primeai
Să-i mîngîie fără sfială
Mergeam şi mergeam tu erai
Alături de mine şi goală

Căci orice veşmînt e-un păcat
Greoi cînd iubeşti şi-o ruşine
Şi îngeri cu nimbul lor lat
Tăcuţi te-nveleau în lumine

Să fim mai aproape de cer
Treceam prin păduri cu izvoare
Prin vechi văgăuni cu mister
Din tufe rupeai cîte-o floare

Sau cîte-o ciupercă-n venin
Umflată şi-avînd pălărie
De fetru şi-apoi c-un suspin
Vroiai să mi-o dărui chiar mie

Căci dulcea otravă-mi plăcea
S-o iau fiind alături de tine
Şi-atunci oh atunci de abia

Simţeai că îţi este ruşine

Şi-n grabă un crin îţi trăgeai
Pe trup sau un fluture mare
Pitindu-ţi cu chiu şi cu vai
Prelungile albe picioare

În roua sfărmată în preajmă
Paingilor pînzele moi
Furai să te-acoperi cu cazmă
Şi iarăşi plecam amîndoi

De mîini ne ţineam şi mergeam
Prin locuri atît de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe...

Mă uit toamna în lumină...

Mă uit toamna în lumină
Şi nu-mi găsesc nici o vină

Că mi-a fost dat să te-aud
Şi-a crescut din mine-un dud

Cu dudele negre, mari
Cît gura de la pahar

Cu dudele albe, dulci
Cît perna unde îţi culci

Capul cu ochii deschişi
În spaima zorilor stinşi

Ochii cu cearcăne largi
În care lacrima-ţi spargi

În bucăţi limpezi şi grele
Ca să speli dudele mele
Prelinse pe duşumele...

Madrigalurile corăbierului galant

l.
Iarna-s de nea diftongii plini
Ca tu să treci cu mocasini
Din piei de ren, mic eschimos.

Iar vara versul meu aspiră,
În chioşcuri cu mari păsări-liră,
Să-ţi scoată rochia frumos

2.
O, lasă-mă să-ţi pipăi pe atlase,
Ca unui ţărm, contururi mătăsoase
Şi-aşa cum cad, şi-aşa cum mor pribegii,
Înzăpeziţi în fragede Norvegii,

Dă-i voie c-un surîs iubirii mele,
După ce-a străbătut cu paşii lini
Coapsa de-Azur şi sînii Apenini,
Să naufragieze-n Dardanele...

Joacă sufletul în mine

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru
Din aripi ce-abia îl ţine
Pe deasupra de dezastru.

Joacă fără de ruşine,
Ba e-n deget, ba e-n creştet,
Din aripi ce-abia îl ţine
Pe deasupra de crin veşted.

Joacă în întunecime
Ca-n lumini, tot mai subţire,
Din aripi ce-abia îl ţine
Pe deasupra de-amintire.

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru
Din aripi ce-abia îl ţine
Pe deasupra de dezastru...

În zori de zi fluturii-s cruzi...

În zori de zi fluturii-s cruzi.
De-abia după amiaza, copţi,
Îi pipăi, miroşi şi-i auzi
Prin aer. Seara-s deja morţi.
Sub aripile fine-adormi,
De-acum plăpumi subţiri îţi sînt;
Visezi femei cu sînii-n vînt,
Genele-n nouri, ochi enormi.
Te caţări către gura lor,
Tu însuţi fluture bătrîn,
Mi-a zis Verlaine, mîngîietor,
Şi m-a-ndemnat să mai rămîn
Măcar un an de clipe-n rouă,
Ca s-o-mpărţim, fleţi, pe din două...

Iepuri geloşi din cărţi cu vechi tartaj...

Iepuri geloşi din cărţi cu vechi tartaj
Vor sînii goi în vîrf să ţi-i împuşte.
La graniţele tale fac tapaj
Pifani suavi cu sufletul în pluş de

Surîs şi taină, plini de nostalgii,
De epoleţi brodaţi şi decoraţii.
Vrei tu, lin cotropită, să le fii
Cea mai cu fragezi umeri dintre naţii,

Ca îngeri vişinii să cînte-n zori
Victoria din trîmbiţi de-arpacaş?
Vai, numai eu nu te atac, ci laş
Prind cu capela fluturi blonzi şi mor.

Eram îngerul tău de corvoadă...

Eram îngerul tău de corvoadă.
Ridicam pălării de pe moi
Şi frumoase ciuperci, la paradă;
Scotoceam diamante-n gunoi,

Cu o rîmă subţire pe deget
Drept de-a pururi inel de logodnă;
Îţi scriam în scripturi, fără preget,
Pentru fiece franj cîte-o odă.

Eram îngerul tău, în pripeală
Şi viclean închegat pentr-o clipă.
Oh, lăsai să te pipăie, goală,
Ceilalţi îngeri prieteni de-aripă,
Şi de nimb, şi de doxologeală,
Şi de opium fumat lin din pipă,

Cînd nu-i nimeni prin urbe să-i vadă,
Ci doar Domnul se uit c-obidă.
Eram îngerul tău de corvoadă,
Mătăsos ca o dulce omidă...

Doamne, părăseşte-mă...

Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă-n lumina albă,
Să plutesc prin urbea veche
Ca un fluture de baltă,
Fără ţintă, fără sprijin,
Cînd lin umbra malu-şi saltă,
Doamne, părăseşte-mă
Proaspăt în lumina caldă...

Doamne, părăseşte-mă
Ca o ciutură fîntîna
Clipocind în pietre apa
Dusă-n căni, spre guri, cu mîna,
Ca să mi se-nmoaie-n suflet
Tristeţea groasă cît rîma,
Doamne, părăseşte-mă
Ca o ciutură fîntîna...

Doamne, părăseşte-mă
Cum femeia păcătoasă,
Luîndu-şi coapsele şi sînii,
Iese pe furiş din casă
Şi le dă rîzînd oricuia
O întinde pe mătasă,
Doamne, părăseşte-mă
Ca femeia păcătoasă...

Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă-n lumina caldă
Să plutesc prin vechea urbe
Ca un fluture de baltă,
Fără ţintă, fără sprijin,
Cînd lin malul umbra-şi saltă,
Doamne, părăseşte-mă
Singur în lumina albă...

Doamne, porosește-mă

Septembrie 2006

1 Doamne, pôrosește-mă,
Foso-mo-n lumina albă
Sô plutesc prin verdeo urlet
Co cer fluturi de bialtă,
Rină tiliț tomă sfrijin
Cînd lîu lumino mălu-n saltă,
Doamne, porosește-mă
Provopiț în lumina caldă ...

2 Doamne, porosește-mă
Co o cunună ființină
Clipocind în pietre apă
Bieso-n cîmp, spre ceri, cu mine,
Co zô mi se-n mîini o-n suflet
Tîrîtele grave cît o mină,
Doamne, pôrosește-mă
Co cunună ființină ...

3 Doamne, porosește-mă
Cum femeio pôcătoasă,
Smîlu-n cosmosh și rătăci
Sempre fugi dim casă
Și [illegible] vizini, oricînd
O întîlnește mereu zô.
Doamne, porosește-mă
Cum femeia pôcătoasă

4 ~~Doamne, porosește-mă~~
~~Co turnu nișcunuiul,~~
~~Izgonta de-o negură~~
~~Drag ce-a~~ ~~Inglodul~~
~~Auzilor pôrtă-o cruce~~
~~Impreună cu norocul,~~
~~Doamne, pămîntă-mă~~
~~Co furnica nișcunuiul ...~~

Se respectă

Doamne, porosește-mă
Foso-mo-n Cuvîm caldă,
Sô plutesc c-o verdeo urlet
Co cu fluturi de bialtă
[illegible] umbul cînd lîu
Cînd lîu lumino sălu-n saltă
Doamne porosește-mă
Sugur cu cuvîm caldă

Crengi lipsite de-adăposturi

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Şi n-om şti deloc ce-nseamnă

Clipele ce-au fost în vară
Cu parfum la subsuoară
Cînd lăsai crinii să-ţi moară
În cleştare de pahară

Şi ne-om canoni în posturi
Şi-n mătănii fără rosturi
Crengi lipsite de-adăposturi

Şi ne-o fi atît de frică-n
Muşuroaie că se strică
Aripile de furnică
Şi că îngerii-n cişmele
Se bagă fulgii să-şi spele
De dragoste şi de jele...

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Şi n-om şti nimic ce-nseamnă...

Cîntec naiv

Portocală neagră,
Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Solniţa cea dulce,
Cuţitul, pe masă
Lăsat să se culce
Lîngă roua grasă?

Frageda găleată
Scoasă din fîntîni
Şi-adusă de-o fată,
Cu toarta pe sîni?

Portocală neagră,
Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Cîntec naiv

Plecaţi să cumpere mătasă
Pentru aripi, îngerii mari
Singuri lăsatu-ne-au în casă
Cu nimburile de mărar,

Să ni le punem moi pe frunte
Cît ei lipsesc şi să plutim
Printre dulapurile scunde
Şi scaune cu iz intim,

Şi să ne oglindim alături
De razele arzînd subţiri
În luciul cozilor de mături
Ca să te miri şi să mă mir...

Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane...

Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane,
La focu-ascuns al sufletului tău
Îmi înfloresc iar mîinile dibace
Ce-or şti din trupul alb şi sfînt a-ţi face
Un instrument, şi pentru Dumnezeu,
Şi pentru Diavol, susurînd a cîntec
Clipocitor de-amor iscat alene
Cînd tîndăleşti pe chilote de pene
Bombată-n răsfăţatul tandru pîntec
Şi amăgindu-ţi viaţa pîn' te dumeri
Că numai eu mă-ncumet să-ţi suspin
Picioarele prelungi şi dulci pe umeri
Într-un amurg cleios supt de destin.
Căci clipa ne-o învîrt moi patefoane
Pe plăcile topite-n bulioane...

Ce ţi-e şi cu crinii ăştia

Fire-ai tu dusă prin rouă
Cu coapsele amîndouă
Şi cu sînii şi cu gura
Da-ţi-ar îngerii de-a dura
Sufletul şi trupul mare
Pîn' la margini de izvoare
Să striveşti ierbile-nalte
Zînele-mprejur să-ţi salte
De pietre să te loveşti
În părţile muiereşti
Fragede şi de mătase
C-au făcut trebi ruşinoase
Şi mai fire-ai dată-n raze
Subţiri de după amiaze
Ca-ntr-un scrînciob printe ramuri
Fie-ţi iepuri prinşi în hamuri
Să ajungi seara la hanuri
Să mănînci să bei să dormi
Împunsă de crini enormi...

Cîntec naiv

Ne aibă octombrie-n pază
Şi-n brume. Mă lasă să-ţi spun,
Topit pe vecie-n amiază,
Ce cald e sub iepuri acum

Şi cum se preling în drezine
Picherii pe linii adînci.
Ne aibă octombrie-n line
Uleiuri. Ci nu vreau să plîngi.

Căci totul, oh, totul, oh, totul,
Şi-o jur pe ce am eu mai sfînt,
Zuluf e făcut blînd cu drotul
De-o albă lumină cîntînd...

Caligrafie

Sărutu-ţi lin planta piciorului
Lăsată în apa izvorului

Să tremure-asupra fin-prundului
Asemeni surîsului, gîndului.

Căci toate-s în voia Umilului.
Primeşte-osteneala destinului...

Dedat iar corvezilor pure,
Îţi strîng păpădii de pădure.

Ci nu-ţi fie teamă, n-ai grijă
În somn de-oi sosi cu o birjă
De aur în mii de carate;
Ştii bine, eu pot să-ţi fiu frate
De fragedă singurătate...

Asemenea mie şi tu...

Asemenea mie şi tu
Trăieşti într-o singurătate
Pe care doar îngerii ştiu,
Umili, între aripi s-o poarte

Prin rai sau alături de noi,
Cei blînd prea dedaţi la plăcere,
Cu ochii legaţi în trifoi
Şi-n cîrpe prelinse din miere;

Şi tot ce-i lumesc pe sub fulgi
Ascund. Ei n-au sîni şi nici coapse,
Ci numai de legi şi porunci
Li-s gurile strîmte lin arse.

Asemenea mie şi tu
Trăieşti într-o singurătate
Pe care doar îngerii ştiu,
Umili, între aripi s-o poarte...

Cîntec naiv

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut.

Din suflet, blînd, un minutar
Taie minut după minut,
Oh, păpădii stau pe cîntar
Şi crini pe-al dimineţii scut,
Şi fluturii au iar habar
De dragoste şi-ntr-un sărut
Sfîşietor cad în mărar
Acuma ca şi la-nceput

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut...

Elegie cu Florin Mugur

Pe cînd jucam rummy american la Dolhasca
Şi Mugur venea de la Bucureşti ca „să scrie“,
Era în noi o atît de năvalnică melancolie,
Cînta, cu atîta plăcere, în bălţile orgolioase şi magice, broasca!

Mă duceam viforos la spital. Făceam vizita: copii sub un an
şi lehuze.
Pe urmă la poştă. Apoi, împreună cu Mugur, pe calea ferată
Mergeam din traversă-n traversă, cu inima beată
De brusturi, de şanţuri, de stîlpii de telegraf, de vacile moi şi
obtuze.

Citeam, întinşi în şezlonguri, în faţă cu „zidul lui Meyer“.
Sultănica, graţioasa cantonieră,
Îl credea pe Mugur un doctor din capitală şi pe mine un fraier.
Eleva Milica sosea la canton, desculţă şi-n flăcări, şi ne zîmbea
pişicheră,

Ştiindu-se fără pereche.
Într-o noapte de groază Părintele Cîrneală mi-a bătut în
fereastră cu un chibrit:
Îi intrase, prin somn, un păianjen mic în ureche.
I l-am scos cu ulei şi a doua zi, mîndru!, lui Mugur i-am
povestit...

Epistolă veche

Coborîsem din munţi. Îmi recăpătasem firescul
Suflet de nea.
Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale,
mă aştepta
Scrisoarea subţire şi tandră a domnului Negoiţescu!

Am citit-o cîntînd şi apoi i-am răspuns copilin,
Muindu-mi cuvintele-n rouă ca într-un sos:
„Stimate domnule Negoiţescu, orice munte e-un crin
Răsturnat de arhangheli, spre a ne feri de parfumuri prea tari,
cu gura în jos;
Dar unde, oh, unde e *Lampa lui Aladin*?[2]
De ce nu mă credeţi că după amiezile îmi sînt bîntuite
De-un fluture negru purtînd între aripi o bilă albastră de os?“.

Coborîsem din munţi. Îmi recăpătasem firescul
Suflet de nea.
Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale,
mă aştepta
Scrisoarea subţire şi tandră a domnului Negoiţescu...

2 *Lampa lui Aladin* a fost topită de cenzură.

Cîntec naiv
(1990 – găsit prin debarale)

Eram epava ei pe-atunci
Doar dînsa supravieţuia
Brav matelot cu sîni de nea
Bînd la babord punci după punci
Şi-apoi dansa şi-apoi cînta
Tu eşti epava mea cea grea
Eu te scufund în clipe lungi
Ce pîn' la capăt nici n-ajungi
Să le trăieşti decît bînd punci
Şi fiindcă-ţi dau aspre porunci
Şi-Apollinaire o îngîna
Gol puşcă-ntins pe-o canapea
De pluş cu Lou alăturea
În coate şi-n genunchi pe brînci
Eram epava ei pe-atunci

Cîntec de după amiază

Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce.
Singurel în dup-amiază,
Gîndurile-mi stau năuce

Şi-aşteaptă la o portiţă
Cu număr de tablă verde
Iubita-n capot să iasă,
Cu sînii să mă dezmierde

Şi să-mi dăruie comoara
Cea crăpată-n două buce.
Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce…

Elegie

Degeaba fluturii să-i sprijini cauţi
În aerul cu îngerii precauţi
De cînd li s-a topit de spaimă nimbul.

Şi în zădar plimbi coapsele în schimbul
Vreunui surîs ce ţi-ar veni anume
Din roua-n clăi, din stivele de brume

Sau din izvorul fumegînd pe prunde
Care-au avut cîndva nimfe rotunde.

Şi fără rost cu sînii tulburi dulce
Melcii hoinari, grăbindu-se să-şi culce
Lenea sub brusturii crescuţi deodată
Pînă la crucea geamurilor, iată!

Caligrafie

Erai vioriu de subţire
Şi-aveai ochii repezi de mari
Încît mă temeam să te mîngîi
Puteai să dispari să dispari

Şi-apoi nu ştiam nici o vorbă
Uitasem să scriu să citesc
Alături de trupul tău tulbur
Treceau îngeri calzi nefiresc

De laici şi leneşi în gesturi
Cu-aripile te-mbrăţişau
Dorind să te ieie la dînşii-n
Cer unde ei patul şi-l au

Şi plini de ruşine iubirea
Şi-o spun ca pe-un mărgăritar
Erai vioriu de subţire
Şi-aveai ochii repezi de mari

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi lua din mînă
Razele cu care-ţi scriu,
Sprijinit la o fîntînă
Doldora de argint viu.

Şi mai lasă-mi roua-n crinişti
Chiar dacă-i turtită-n talpă
De melci prinşi de vechi nelinişti
În după amiaza calpă.

Şi m-ajută să prind rîmă
Zemoasă-n trupu-i zglobiu,
Fluturi dă-mi la îndemînă-n
Aer strîns cu vai cu chiu

Împrejur de floare lată
Cu petala suflecată
Pîn' la al tulpinii brîu.
Doamne, nu-mi lua din mînă
Razele cu care-ţi scriu...

Cîntec

Voi rămîne singur singur
Roua se va scutura
Pe masă sînt căni şi linguri
Sarea-şi linge solniţa
Voi rămîne singur singur
Roua se va scutura...

Fabulă antică

Andromaca mulge vaca,
Vaca linge Andromaca,
Andromaca bate vaca,
Vaca-mpunge Andromaca,
Andromaca-mpuşcă vaca!

Morala:
Ce-ai făcut, fă, Andromaca?
Uite, nu mai este vaca!!!

Spovedanie laică

Cadelniţînd cu fusta grea tămîile,
Stîrnind în jurul tău dulce zîzanie,
Păşeşte pe covoare cu călcîile,
Apropie-te pentru spovedanie!

Cîte păcate ai făcut cu buzele,
Suflînd ca să se-aprindă-n sobă spuzele?
Şi cîte de asemenea cu mîinile,
Cînd încercai cît sînt de moi smîntînile?
Dar mai cu seamă, spune-mi tu, cu coapsele,
Fără ruşine în cearceaf întoarsele,
Pe care păru-ţi cade ca o volbură,
Ce ai înfăptuit, nimfă de scorbură?

Cînd groase-amurguri curg ca bulioanele,
În aerul ce-i tulbure despoaie-te,
Dă-ţi trupul să ţi-l pipăie icoanele,
Îngenunchează-n rugăciuni cu vaiete...

Portocala mea eşti tu...

O să mă gîndesc la portocala asta a vieţii noastre
Şi apoi o s-o desfac cu gura felie cu felie
Cu zeama prelingîndu-mi-se încet pe bărbie
În casa clădită numai din muşuroaie albastre

Pe urm-o să strîng şopîrle în tandre pieptare
Şi izvoarele moi rotunji-voi la colţuri
Parfumul va face în crinii mari boţuri
De-aromă-mpreună cu fluturii care

Vor învîrti în amurg aripe cu zaţ
Blînd o să vină un zmeu delicat cu lăboanţe
Ca să ne ducă-n caleaşca unei tîrzii tărăboanţe
Şi-atunci o să gust miezul cald şi adînc cu nesaţ...

O să te ascund ca pe-o comoară...

O să te ascund ca pe-o comoară
Îngropată în cearceafuri moi;
Dulce, ferfeneaua să te doară
Cînd a rugă coapsele-ţi îndoi.

Şi-ameţiţi sub plăpumi de sfială
Ne-om iubi neruşinat de-adînc,
Tu cu ţîţe mici şi-n pielea goală,
Eu îngrijorat mereu să-ţi strîng

Între buze forfota vînjoasă
De lindici îmbrobonaţi de-amor;
Oh, atît de albă şi frumoasă
O să gemi în perne-ncetişor.

Şi-o să mă îmbii iară şi iară
Sufletul cu limba să-ţi despoi.
O să te ascund ca pe-o comoară
De femeie în cearceafuri moi...

Mă chemai prin păduri...

Mă chemai prin păduri să-mi arăţi mesteceni pustii şi izvoare de miere,
Rîuri de-alviţă, bulboane de lapte, cascade repezi de rouă,
Îţi împărţeai dup-amiaza, cu dărnicie, sfioasă, trupul în două
Fese rotunde şi albe de-adîncă şi caldă muiere.

Şi-ţi clocotea pe burta dospită de pofte buricul cleios,
Drojdii bogate creşteau în carnea ta dulce şi moale,
Oh, îţi lăsai sufletu-n vîntul verzui străpuns de lumini şi agale
De o săgeată cu coada din pene de flutur şi vîrful de os.

Şi era o izbîndă a noastră!
Ne dădeam unul altuia razele late-n pahare.
Eu aveam un cal galben, tu aveai o iapă albastră,
Şi-amîndoi ne pierdeam în amurg pe sub frageda zare.

Şi-acolo ne aştepta într-o scorbură cu putregai un duh blînd
Să ne unească-ntr-o singură, clară fiinţă, îngenunchind...

Îţi trimit cavaleri rătăcitori

Îţi trimit cavaleri rătăcitori de lumină prin aer,
Iubito cu fustele largi cît un turn.
Vor să îţi fluture-n lăncii vestite, spre seară,
Intrarea victorioasă în spaţiul nocturn.

Acolo vei prinde cu mîinile tale,
Pe degetul mic, iarba rece.
Şi-n intime, calde, rotunde izvoare
Lăsa-vei o urmă verzuie de suflet – pe care
Sufletul meu către coapte comori îl va petrece.

Şi o să se caşte în preajmă iar scorburi de pofte.
Căci zîna ce pufăie tandre zefire tu eşti
Şi chiar s-or vădi influenţele faste-ale sînilor tăi
Prevăzute-n alchimic registru,
Asupra maşinăriilor celor cereşti...

Distih

Îngerii se enervează, dau cu nimbul de zid,
Cînd în rouă, cotropitoare, coapsele ţi se deschid…

Compunere

Introducere

Nimfleoaşca noastră este obosită…

Cuprins

Ci numai roua cîntă într-un flaut
Pe cine cauţi suflete eu caut
Alt suflet prăbuşit în vreo muiere
Ci-aici se-nspumă-n ierburi aici piere
În scorbure umplute ochi cu miere
Să prindă-n coapse minte şi plăcere

Ci numai raza-nţeapă în fîntînă
Apa rotundă şi sfioasă pînă
Vine-o femeie ciutura-şi coboară
Cu tot cu izul de la subsuoară
De plînge broasc-ascunsă în pietroaie
Ies curcubeie se prefac în ploaie
Şi îngerii aripile-şi îndoaie
De Dumnezeu luaţi dulce la bătaie

Ci doar izvorul nufărul îşi lasă
Din el să plece să se-nfunde-acasă
La cea hapsînă şi preamultduioasă
Să i se-aşeze în pahar pe masă
Ea mîna să-şi întindă lungă tristă
Petalele să-i rupă în batistă
Fiindc-acum vai nici nu mai există...

Încheiere

Nimfleoaşca nu-i!
Extatic pune-i ferfeneaua-n cui!!!

Au început din nou îngerii-n cer s-apară

Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Şi cîte unul chiar se şi coboară,
Îndepărtată surioară...

Vrei să îl laşi aripa să-şi desfacă
Şi nimbul să-şi atîrne de o cracă
În după-amiaza cu doi boi şi-o vacă

Of! te-ar acoperi blînd doar pe tine
Pe braţe ţi-ar lăsa calde lumine
Şi-n ţîţe buburuze cu buline

Şi s-ar grăbi izvoare să-ţi aducă
Pe prundul lor c-un flutur mort şi-o nucă
Suptă în miez de-o zînă clăpăugă

C-au început din nou îngerii-n cer s-apară
Şi cîte unul chiar se şi coboară
Îngîndurat cu aripi mari de pară
Ca să te pupe-adînc în subsuoară…

Da-r-ar crinişteа în tine
Cu parfume lungi şi fine!!!

Glechoma hederacea

Buruiana leacului,
O să poţi tu să mă ierţi
Că consumam din comerţ
Whisky cu apă de Seltz
Pîn-am dat-o dracului?

Căci eu te-am iubit fierbinte
Cu tot cu îmbrăcăminte
Şi cu tot cu-ncălţăminte
De-am rămas bruscat la minte!

La sutienul cu mamele
Toate gîndurile mele
Făceau sluj,
Pline de oje şi ruj.

Cînd îţi pipăiam nailonul,
Mă simţeam şi eu ca domnul
Ce-nvîrte-n Paris bastonul.

Ci-n ţară de mă-ntorceam,
Chiloţii ţi-i miroseam
Pe-ascuns şi mă dărîmam,
Ca o glastră, pe pavaj,
De la ultimul etaj...

Galinsoga parviflora[3]

Buruiană ca ardeica,
Aşează-te lîngă gard
Pe-o stinghie de smarald
Şi-aşteptă să treacă neică
Să-ţi dea leica:
„Na-ţi, fă, leica!“.

Şi du-te de-o pune-n gît
De sticlă plină cu apă
De muget neînceput
Decît de botul ce-l crapă
Ciuta;
Şi dînsa neînceputa;
Şi-aşteaptă să prindă floare
Ca borşul, spre înserare.

Iar cînd o să-ţi fie bine,
Ia-n dinţi leica,
Toarnă-n tine
Conţinutul!
Şi-o să-l simţi curgînd pe neica,
Din creştet pînă-n picere,
Cu foarte mare plăcere
Ca-ntre maluri Prutul
Păzit de recrutul!

3 *Galinsoga parviflora* - denumirea ştiinţifică a Buruienii ca ardeica.

Country

Lui Fan-Fan

O curvelişte de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Dintr-odată mi se-arată
Pe stradă şi-i zic: „Pardon,

Nu vrei ca să mergi cu mine
Să vedem un film străin?“.
Dînsa spuse: „Mi-e ruşine“.
Şi atunci eu brusc mă-nclin

Spre-o curvelişte de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Şi-i sărut buza umflată
Exact pe buton!

Fragedă amoebă, dulce parameciu…

Fragedă amoebă,
Dulce pararmeciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Ticsit cu camelii,
Să ne dăm blînd jelii
Că eşti prea frumoasă
Şi-ţi scuipi în mătasă
Sufletul de sînge.

Plînge-ţi-aş tot plînge
Cu lacrime mici,
Lîng-acel gîrlici
De după amiază,
Roşul din obrază.

Şi-aduce-ţi-aş, oare,
Şi-o lacrimă mare
Şi grea în căldare,
Să-ţi spăl
Cu un văl,
Întrelepicioare?

Fragedă amoebă,
Dulce parameciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Căci viaţa ne treciu
Şi mi-e urît tare
Că drobul de sare
De pe policioare
O să se dărîme
Şi-om zace-n fărîme

De-acum pînă-n veciu,
Fragedă amoebă,
Dulce parameciu...

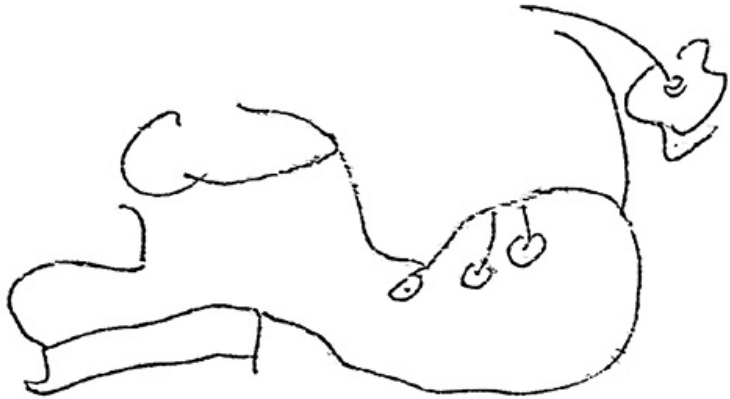

Ferfană

La viaţa iubitei mele
Numai doru-i numai jele
Perdele peste perdele

Ci-o să-mi vie-ntr-o tîrzie
Rîsul ei de bălărie
Ca să facem împreună
Numai rouri pîn' la spumă
Pe pămîntul cel de humă
Şi sub cerul cel din urmă
Cu stele-n hăuri lăţite,
Curcubeie-n sfinţi proptite
Dumnezeu de ne-o înghite
Dus şi Dînsul în ispite...

Eu cred, nu-ţi fie teamă, că prin tine…

Eu cred, nu-ţi fie teamă, că prin tine
Iubesc toate femeile din vis.
De-atît amar de timp mi-a fost promis
Raiul cu arbori groşi şi ierburi fine,
Încît mi-a dispărut orice sfială.
Alăturea de sufletul meu trist,
Tu stai culcată caldă-n pielea goală,
La căpătîi c-un şarpe de-ametist
Ce-ţi şuieră subţire vechi păcate
De-nfăptuit zglobiu şi fără griji,
Oh, mult mai dulci ca sarea din bucate,
Cînd bucuria-n gura mare-ţi strigi
Şi rîzi ca un cleştar sfărmat pe bile
De fildeş în amurgul dulcei zile…

Elegie

Ca o trezire în cearceafuri murdare a fost.
Energice aripe nu mai au îngerii,
Doar cei ce te mint, ba chiar te urăsc
În valea surîsului, pe crestele plîngerii.

A fost odată ca întotdeauna
Să-ţi cadă din suflet căpşuna
În izvorul clar, rece. Din apă,
Cîrduri de vaci, buhaiul satului, blînd, se adapă.

Rămîne pe prund o pojghiţă de sînge.
Fetele-n inimi, în zori, o pot strînge
Pentru-alifii de adus, cu amor,
Bărbaţii frumoşi în crivatele lor...

Poveste

Fereşte-te cu prafuri vrăjite de dragostea mea
Încrucişează două labe de iepure sălbatic la miezul nopţii
Lîngă o tufă de cimbrişor neînceput şi-o piatră acră şi grea
Bea dintr-un şip de argint zeama de rouă-n mici porţii

Aruncă-ţi în spate vîntură-ţi pletele fără-a întoarce privirile
Peste ciuperci năclăite-n veninul lor sacru pe la răspîntii
Sînii şi coapsele să ţi le mîntui
De toate nenorocirile

Căci m-am înhăitat cu fluturii groaznici de la o vreme
Cu îngerii negri m-am dus să fur triste cleştare
Dintr-un izvor păzit doar de-o broască rîioasă şi mare
Şi-aştept iarăşi pofta ta rea să mă cheme

De-acum iubirea noastră-i veche

De-acum iubirea noastră-i veche
Nu e păcat nu e păcat
Să nu avem acelaşi pat
Iunie-mi intră pe-o ureche
Şi pe cealaltă-mi ies pereche
Îngeri cu nimbu-mbujorat

De-acum amurgul e aproape
Măcar de-ai vrea să-mi faci un semn
Eu sînii iarăşi ţi-i îndemn
Din ţarcul mohorît să scape
Şi şoldurile vii pe ape
Să treacă-n pas de untdelemn

De-acum o să te-nfunzi cu nasul
În cărţi prea groase de citit
Învîrtem roua c-un chibrit
Zi după zi clocind taifasul
Oare nu-i clipa nu e ceasul
Să bem parfumul primenit
Ţi-aud în sufletul meu glasul
Atît de blînd şi-abia şoptit...

De ce te miri că-ţi scriu din nou sonete...

De ce te miri că-ţi scriu din nou sonete
Cum parcă niciodată n-am mai scris?
Sufletul meu i-ajunge să-l îmbete
Trupul de carne albă, larg deschis
Pe patul scund, ca înrămat în rouă,
Şi-acoperit cu falduri de uimiri
Că ni se-ntîmplă dulci minuni chiar nouă,
Ca unor proaspeţi şi bezmetici miri
Ce-ncercă-n grabă fiece plăcere,
Voioşi mînaţi cu biciul spre-un sfîrşit
De bucurii topite în durere,
Blînd adormiţi de-un soare amurgit
Şi iar treziţi buimaci în zori de spume
Ce clipocesc a taine fără nume...

Rugăciune laică

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieşim din lumea asta
Cum parfumu-mbătător
Cînd deschizi în vînt fereastra.

Fă cu mine semn spre bine
Să-ţi fiu oaspăt
Blînd şi proaspăt
Ca o miere de albine
Prelingîndu-se-n răşine.

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieşim din lumea asta
Cum parfumu-mbătător
Cînd deschizi în vînt fereastra...

Cînd fluturii dau iama peste trupul…

Cînd fluturii dau iama peste trupul
Tău alb şi alungit a dezmierdare
Şi melcii se strecoară-ntre picioare
Fin arcuind în aer şoldul suplu,
Îngenunchez şi eu şi-ţi mîngîi părul
Prelins în cîrlionţii dezmăţaţi;
Nu îţi cunoaşte-aievea adevărul
Nici minte a o mie de-nvăţaţi!
Ci tu îmi ceri să-ţi înţeleg orbeşte,
Fără-ntrebări şi gesturi de prisos,
Oh, locul mirosind dumnezeieşte
A taină putrezind suav în sos?
Îngăduie-mi un timp, mai dă-mi din mierea
Ce-o tăinuieşte-n scorburi moi muierea...

Cîntecel

La o vale
Ca s-ajung
Urc un deal,
Melcii mă-mpung,

Spinii-şi culcă
Trupuri lungi
Sub tălpile
Mele dulci

Şi-mi sfîşie,
Nesătul,
Un scaiete
Sufletul...

Cîntec naiv

Ajunşi pe creste de sînge
Iată-ne mult mai puţini
Cerul cu chiaguri mari plînge
Roura crapă în crini
Rîmele rod cărămida
Roşie pîn' la făini

Ajunşi pe creste de sînge
Iată-ne mult mai puţini...

Caligrafie

Ca să ne pierdem sufletul şi minţile,
Fecioarele-şi dau toate străduinţele,

Avînd rotunde unghii la lungi degete
Şi sîni ce ies la văz fără să pregete

Şi-adeverindu-şi, cînd se-ntorc spre-a lua ulciorul,
Acolo unde nu mai e picior, piciorul!

Bocet de adult halit

În ultima parte-a vieţii
Am prins patima tristeţii

De nu mai pot ca să scap
De rîma ce-mi umblă-n cap

Şi mereu mă întrerup
Coropişniţile-n trup

Drept care de-abia mă-ncumet
Să pup carne să beau umed

C-o molie minimă
Fluturînd în inimă

Şi c-un fel de crocodil
Aşteptîndu-mă umil
Şi căscat la mal de Nil
.....
Iar eu mă numeam Emil...

Bocet cu blestem în hohot

Limba mielului să-mi lingă
Su-fle-tul!
Şi-ncă asta nu-i destul,
Aşa tristă şi nătîngă
Mi-e viaţa
Grasă ca raţa
Pe varză-n
Mirosul...

Arzo-n tîrtiţă s-o arză
Sosul!!!

Cîntec naiv

Rîmele slujesc pămîntul,
Înghiţîndu-l, lin trecîndu-l
Printr-însele, biete-ardori
Umede, lungite-n zori

Şi-n amurg, cînd bate vîntul.
Rîmele slujesc pămîntul
Ani de-a rîndul, vieţi de-a rîndul,
Pînă-mi fac rouă cuvîntul...

Dacă mi-ai dat...

Dacă mi-ai dat atîta frumuseţe,
De ce mi-o iei, tu, îngere,-napoi?
Cum de te lasă gîndurile moi
Să-mi vrei sfîrşitul? Cine-o să-ţi înveţe
Mereu aoreola pe de rost?
Şi cine fulgii de pe piept o să-ţi mîngîie?
Şi cine o să-ţi tînguie-n tămîie
Sfinţenia şi-n preajm-o să-ţi rămîie
Cu trupu-i omenesc drept adăpost?

Să fie o plăcere în a-ţi da…

Să fie o plăcere în a-ţi da
Şi sufletul, şi-aoreola grea
Unei femei precum unui copil
Ce te aşteaptă să-l mîngîi, fragil,
Cu ochii ridicaţi spre tine dulce,
Nainte-ntre cearceafuri să se culce?
Să fie despuierea ta de-aripe
Un cîntec începînd să se-nfiripe
Acum, parcă în prag de despărţire
De tot ce-a fost sfială şi uimire?
Să fie o ciudată pregătire
De a pleca?...

E un castel

E un castel în care nu mai pot intra.
La porţi paingii au ţesut zăvoare
Mai tari decît e ferăria grea.
Şi înăuntru zac pe coridoare
Preşuri de aur fără urma ta
Care s-a şters de-atîta-ndepărtare.
Şi doar a fost lăcaş ferit cîndva
De oameni, pentr-o dragoste ce doare
Şi-acum în spaima sufletelor noastre,
Dar nu mai ştim să poposim în el
Spre zori de zi cu păpădii albastre
Suflate de un înger, din crenel...

Mă grăbeam să-ţi fiu înger de pază

Mă grăbeam să-ţi fiu înger de pază.
Să nu fugi, surîzîndu-mi ferit,
Prin tuneluri adînci de amiază
Către-amurgul căzut ca un zid

Între noi şi copacul din raiul
Tot mai plin de ciuperci şi de melci
Şi de şerpi lunecînd pe pospaiul
Scoarţei rupte a vechilor crengi,

Ce-aveau fluturi dospiţi lin la bază
Şi moi mlaştini cleioase-n lichid.
Mă grăbeam să-ţi fiu înger de pază;
Să nu fugi, surîzîndu-mi smerit...

Mi-am amintit

Un flaut ce îmi scapă din mînă în pilaf
Un fluture ce-n vîntul de seară o ia razna
O pîlnie-nfundată cu o cireaşă-amară
Un gard pe care scrie cu creta un copil
Un mic dulgher ce-şi face o casă-n paradis
O rochie cu franjuri şi mînicile-nguste
Serafi ce umblă-n lapte şi cîntă la trompetă
O floare-amarnic prinsă-n ţîţîna unei uşi
Un bulion albastru băut contra tristeţii
O bilă care-şi joacă la biliard chiloţii
Un cub de zahăr lîngă o sferă grea de miere
O linie ferată în amurg
Un stîlp de telegraf în zori
Un rai mustind de şerpişori şi flori
Un trandafir cu faţa albă
Şi-un înger ce-mi şopteşte: o să mori...

Dă-i zilei suflet de copil…

Dă-i zilei suflet de copil,
Las-o să-ţi umple iar odaia
De unde chemi, trist şi umil,
Îngeri cu-aripile-n văpaia
Sincerităţii…

Şi află-ţi rostu-n lucruri mici,
În amănuntele ascunse,
Din care, proaspăt, îţi ridici
Viaţa de-atunci...

Nu-ţi alunga fluturii, roua,
Lumina albă de pe ziduri
De cărămizi, ci-ncet în noua
Singurătate intră...

Cîntec naiv

Tratatul pentru gingăşie
Va fi-ntre noi şi flori legat.
Oh, cu creionul îl vom scrie
Pe file moi, întortocheat.

Ci ele neştiind nici carte
Şi nici un cît de mic cuvînt,
Ne vor surîde pîn' la moarte,
Ducînd secretul în mormînt.

Şi doar parfumul va rămîne
Să ne sărute lin în zori
Pe sufletele noastre bune,
Luate de vînt ca nişte flori...

Culorile terţinelor

Oh cît de verde-i leuşteanul
În care tu îţi verşi ligheanul
După ce-ţi speli lin dolofanul

Şi cît de roşie-i garoafa
Ce-o poartă-n rît spre tine scroafa
Ca să ţi-o prinzi în păr cu-agrafa

Şi cît de-albastru-i trandafirul
Din care extragi elixirul
De viaţă lungă cum e firul

Şi cît de galbenă e floarea
Soarelui dulce-n înserarea
Pe care-o mişcă-n aer boarea

Şi cît de mov este laleaua
Cînd tu ridici la geam perdeaua
Ca să ne-arăţi sînii ca neaua

Visam că-s lumină...

Visam că-s lumină,
Mănunchi gros de raze
Ce-ţi cade-ntre sînii
Tăi de dup-amiază,

Mari, moi şi alene
Ascunşi cu capotul,
Cînd sorbi, dînd din gene-a
Plăcere, compotul

Şi-ţi murmură-n suflet
Sfiala, ruşinea,
A şoldului umed,
Că-ţi pipăi minunea.

Visam că-s lumină,
Mănunchi gros de raze
Ce-ţi cade-ntre sînii
Tăi de dup-amiază...

Şi mă durea în piept. Poate era...

Şi mă durea în piept. Poate era
Chiar îngerul, trist cuibărit în mine,
Nemaiştiind cuvinte spre-a striga
De-atîta rouă rea şi de ruşine.
Se închircise-n sufletul meu cald,
La adăpost de carne omenească,
Să-şi şteargă răbdător nimbul înalt,
Aripile să şi le îngrijească.
Vai, sărbătoarea lui fusese tristă
Şi de nepovestit. Sîngele meu
Lin îl spăla, spunîndu-i că există
De-a pururi blîndul Dumnezeu...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi
În rouă. Mai proaspăt eşti,
Răspîndit ca o lumină,
În suflete, prin fereşti.

Mai adînc decît fîntîna
Urcînd cumpene cereşti.
Nu mă părăsi în fluturi,
Doamne. Mai zburdalnic eşti...

Obîrşiile mele-s într-un flutur...

Obîrşiile mele-s într-un flutur,
Mă trag din pîlcuri de ciuperci c-otravă,
Însă nurlii; izvoare-mi duc pe tavă
Dulci genealogii ce-n începuturi
Raiul îl au, cu şerpişori şi-arhangheli,
Şi-un pom stufos cu mere cît încape,
Bostănării, răzoare de sparanghel,
Legume somnoroase dînd din pleoape,
Mărar pustiu pînă-l atingi cu sînii,
Fîntînă grea de rouă cînd te-apleci
Cu genele să-i mîngîi ape reci,
Către amurg, la spartul săptămînii.
Căci ne-mpletim iubirea printre steve,
Priviţi de-un Dumnezeu fărădelege
Ce spaima,-n bunătatea-i, ne-nţelege...

Nu-i nimeni treaz?
Ce somn umblă prin lume...

Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
E poate-un înger uriaş, larg în aripe,
Mai legănîndu-ne-amorţiţi cîteva clipe,
Nainte de-a ne tulbura şi spune
Vestea lui grea că va fi iarăşi ziua lungă,
Vom clipoci-n primejdii neştiute,
Rugîndu-ne de dînsul să ne scape,
Cu razele-i subţiri să ne împingă
Pe unde doar izvoarele-s aproape...
Cele-ncălzite-n nara unei ciute...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă,
Îngere răbdător, unde ţi-e puful dulce.
Mi-e sufletul în grabă şi-n risipă;
E timpul lucrurile să se culce
Alăturea de umbra lor; dulapul
Misterios, îmbujorat de-arome bune,
A căpătat şi el înţelepciune
Şi nu-şi mai şterge de prin rafturi praful.
Şi un pahar tresare, o! minune
A purităţii degetelor mele
De-adolescent, întinse către buza de cleştar,
Ca două raze lungi şi grele
De după-amiază...

Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun...

Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun
Povestea mea-n cuvinte-obişnuite.
De mult simţeam cum glezna mi-o înghite,
Cu poftă parcă, roua spartă-n drum
De talpa grea, tot mai şovăitoare;
Îmi atîrna-n şiroaie, de pe umeri,
Aripile ce trupul mi-l despoaie,
Gol şi plăpînd, într-un amurg cu ploaie,
Aoreola-mi se-nclina spre soare,
Încît de-abia-ncepeai blînd să te dumeri
De nemilos de dulcea întîmplare
Că eu nu mai eram Îngerul tău,
Călăuzindu-ţi sufletul prin hău...

El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare...

El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare,
Deşi e numai strălucire şi blîndeţe,
Îmi pune lucruri la-ndemînă, să mă-nveţe,
Dar către-amurg iubirea lui mă doare,
Parcă îmi trece-aoreola pentr-o clipă
Pe fruntea mea, şi-i tulbure, şi-i grea,
Şi-mi dăruie şi mie o aripă
În care mă împiedec, vai, nu ştiu zbura;
Ci dînsul, simt, are nevoie de-un tovarăş
Să-l mai ajute, cred, din timp în timp,
Să fie simplu şi zburdalnic iarăşi
Prin soarele-nclinat în anotimp
De toamnă, şi să mîngîie fecioare,
Nepedepsit de Dumnezeu cel Crud şi Mare...

Atît aş vrea: un înger ce-mi şopteşte...

Atît aş vrea: un înger ce-mi şopteşte
Că lucrurile-s coapte în amurg.
Iau cana-n mînă, roua-n ea musteşte,
Perdelele în ciucuri fragezi curg,
Dulapul poartă-n rafturi omizi crude
Ce bat mătasea în mătănii moi,
Desprins de fluturi, sufletul s-aude
Cum pîlpîie nedumerit apoi;
Şi iar adorm, în aşternut cu vîntul,
Izvoare tolonite albe-n prund;
Atît aş vrea: un înger, să-l ascund
De oameni cu cuvîntul...

Îngeri cătrăniţi de aur

Îngeri cătrăniţi de aur
Îşi plîng soarta pe-un coclaur:

Nimburile ne-a distrus
Femeia cu cracii-n sus

Căci atît de lungi îi are,
C-ajung stele, lună, soare

Cînd întinde pe salteaua
Trupul ei cel alb ca neaua...

Îngeri cătrăniţi cu aur
Îşi plîng soarta pe-un coclaur.

Îngeri justiţiari

Gîrbacele şi-au încercat pe pielea ta
Îngeri justiţiari erai prea rea

Mă aţîţai cu-oftatul din rărunchii
Adînci urcat să-mi ieie viaţa-n calde unghii

Şi-apoi cu rîsu-ntins pe trei sofale
De parac-ar fi venit de dintre şale

Şi cu vorbirea dusă în cuvinte
Cu spume grele şi-nţeles fierbinte

Şi chiar cu trupul nevăzut dar dornic
Să fie-ncins în mirosu-i statornic

Şi să m-ajungă ca o adiere
Copilă răsfăţată a muiere

Gîrbacele şi-au încercat pe pielea ta
Îngeri justiţiari erai prea rea

Îngeri momiţi

Şi-au scos aripile cu franjuri
Şi nimburile şi-au lăsat
Vor să ne-aducă moi deranjuri
Ne pomenim cu dînşii-n pat

Şi sînt atît de mari şi tandri
Fac nazuri să-i primim cu noi
Fecioare dar şi flăcăiandri
Ce li-e ruşine că-s prea goi

Şi-atunci îi ocrotim sub plăpumi
Şi le-arătăm măceluri dulci
Vioaie viaţa le-o dărăpăni
Rîzînd sfinţenia le-o zmulgi

I-nveţi ce-i şold şi sîni şi gură
Şi ticăloasă şi-alte păţi
Încît de-atîta grea căldură
Ei fug s-ascund cuminţi în cărţi

Unde-i aşteaptă-ntre foiţe
Subţiri de Biblii Dumnezeu
Ci nu te cert ci-ţi cer căinţe
Să-ncerci cu sufletu-mi mereu

Îngerii nu ne înţeleg pe deplin

Îngerii nu ne înţeleg pe deplin.
Pe tine te confundă c-un crin

Cărnos cu petale pletoase
Fluturate în spatele pacinicei case.

Ei cred că fîntînele-s parte din noi.
Se-aşează în ciuturi şi, doi cîte doi,

Vor să coboare-n adînc, unde-i umed.
Tînjesc să ne pipăie fragedul suflet.

Îngerii au stîngăcii. Îşi pun nimbul
Alături de coapsele tale în timpul

Cît noi ne iubim şi se uită cu spaimă
De parc-am muri. Şi-ntre dînşii îngaimă

Ce spunem, dar nu se pricep la minciuni.
Şi-atunci fac de-a valma şi-n joacă minuni...

Table of Contents

Cronologie
Submarinul erotic (2005)
- Amurgul evului mediu (I)
- Amurgul evului mediu (II)
- Amurgul evului mediu (III)
- Amurgul evului mediu (IV)
- Suprema servitoare
- Bar
- Cafeaua de cicoare-mi dă avînt
- Sînt fericit, Dimov, sînt fericit...
- Un imn sfios şi trist va fi rondelul
- Acum voi bea mastică. Poate Ile...
- Sînt chelneriţe blonde printre şpriţe
- Povestea unei mici plimbări Şi-a unei mari dezvirginări!
- Rouă c-un pospai de fluturi
- Fratele lui Robinson Crusoe
- Elegie
- Submarinul erotic
- Bocet de adult
- Hambarul lui Moll Flanders (Country)
- * * * (Femeia mea frumoasă ca scriptura)
- Verlaine mi-a spus...
- Sonet pentru Yvonne de Bourgogne
- Ţi-am dat iubirea
- Caligrafiile aceloraşi cuvinte
- Bocet de adult
- Cîntec de iertare
- Epigramă ameliorată (1982)
- Scrisoare de dragoste
- Sonetul de la Curtea de Argeş (1980)
- Oh, dînsa-i şi mireasă, şi altar
- Sonet neterminat
- Elegie
- Blazonul lui Julien Ospitalierul
- Tamaretă
- Jurnal de înger
- Scrisoare
- Basm
- Giuvaer mare şi alb
- Balada negustorului de postavuri
- Cîntecul cel mai naiv

Cîntec de fîntînă
Sfat
Cîntec de nerăbdare
Cîntec naiv
Îngerii mă trag de mîini
Rugăciune laică
Dulci distihuri pentru prietenul de taină
Rugăciune laică
Cîntec naiv
Clipa cea surîzătoare
Sînt ultimul poet balcanic
Sonet satiric
Sonet tîrziu
Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe
Pierrot răutăcios (1)
Pierrot răutăcios (2)
La o nimfoaică
Întrebări
Elegie
Sonet
Blues
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
Elegie
Nu isc pricini...
Erai atît de subţire
Numărătoare pentru puştoaice şi babalîci
Deodată
Destăinuiri
Drum greşit
Va fi o zi mai lungă…
Elegie
Surioară, surioară…
Cîntec
Ce tînără şi veselă erai
Cîntec
Cîntec
Cîntec
Aveai părul lung pînă la cer
Epigramă
Iubita mea cu dos frumos
Poem feroviar
Cîntec pentru Absurdica
Cîntec
Cîntec naiv

Infernala comedie (2005)
Sonet 1 (elogiul spermei)
Sonet 2
Sonet 3
Sonet 4
Sonet 5
Sonet 6
Sonet 7
Sonet 8
Sonet 9
Sonet 10 (neterminat)
Sonet 11
Sonet 12
Sonet 13
Sonet 14
Sonet 15
Sonet 16
Sonet 17
Sonet 18
Sonet 19
Sonet 20
Sonet 21
Sonet 22
Sonet 23
Sonet 24
Sonet 25
Tamaretă (26)
Tamaretă – variantă (27)
Sonet 28
Sonet 29
Sonet 30
Sonet 31
Sonet 32
Sonet 33
Sonet 34
Sonet (neterminat) 35
Sonet 36
Sonet 37
Sonet 38
Sonet 39
Sonet (neterminat) 40
Sonet 41
Sonetul esenţial (elogiul iubitei ideale) 42
Sonet 43

Cîntece de adolescent (2007)
De-aici începe cîntecul
Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci
Moartea adolescentului
Puck
Jurnal
Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare
Simt toate rănile ascunse-n carne
Pe buze dimineţile îţi lasă
Tresar sub degetele tale străvezii pahare
Ce limpezi dimineţile mă plouă
Adolescent confuz, ce drag îmi sînt...
Tot mai aproape şerpii
Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept
Cîntec de adolescent
Cîntec de adolescent
Cîntec de adolescent
Idilă
Idilă
Idilă
Pastel creştin
Se împlinesc poemele în mine
O brumă de paiete şi confetti (2007)
Va fi o zi cu frig...
Ne logodim cu un inel de iarbă... (2008)
În camere adînci, la asfinţit...
Iubirea n-are margini ca odaia...
Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...
Cum căutam să-ţi scotocesc sub plăpumi...
Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...
Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...
Ne logodeam cu un inel din iarbă...
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)
Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc...
În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale...
Scriu ca să mor mai blînd, mai în răbdarea...
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei... (2008)
Îţi scriu sonet după sonet
Nu vreau decît să-ţi mîngîi o unghie la mînă
Borş de tărîţe, ăsta-i secretul, scump copil
Zdrobit de roua covăsită-n zori
Sînt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini
Supremul dîmb de aur al gîtlanei

Cîntec naiv
Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet
Vreau să mă tîrîi ca un vierme-n tine
Îmi fac strîns nodul la şiretul ghetei (Proiect)
Doi telegari am înhămat la trupu-ţi
Temeinicia rugii mele-s sînii
Voi ciopîrţi miresmele cu nara... (Proiect)
Îţi bag în cur un flaut şi o pulă
Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin
Fluturi asasini
Tamaretă (1)
Tamaretă (2)
Tamaretă (3)
Tamaretă (4)
Tamaretă (5)
Mi-e-o scîrbă delicioasă de Tamara...
Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...
Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş'cinci...
Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)
Un trandafir pentru Tamara
Trece Tamy...
Prima scrisoare a marchizului către contesă
A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă
Rondelul pulelor de cal
Rondelul pulelor de cal (Variantă)
Sonet misogin (1)
Sonet misogin (2)
Sonet misogin (3)
Sonet misogin (4)
Întru amintirea lui Apollinaire
Sonet şcolăresc
Sonet nostalgic
Sonetul poetului înşurubat
Îmi stai pe creieri...
Sonet pentru Tamara
Sonet pentru Porcuţa Satannici
Sonet pentru Porcuţa Satannici (2)
Nostalgii şi leacuri
Sonet de stînga scris cu dreapta
Sonet
Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...
Variantă

Cîntec de zvîc şi alean În cinstea lui Anton Pann
Marchizul va intra la ora cinci
Rumbă leneşă
Blestem
Terţine pentru Tamara
Răzbunare
Preascumpă Satannici
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Nevasta tinerică
Nu mă mai interesează...
Scumpi, io sînt tip galant...
Poem liric
Poem liric (2)
Fragedul cufăr
Poem epic (1)
Poem epic (2)
Poem epic (3)
Tamariuşka cu şalele ei plate...
Jurămînt
Petrarca n-a futut-o pe Laura...
Pastel
Jurămînt (2)
Matinală pentru contesă
Viaţa la ţară
De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată
Sonetul întocmit cu socoteală
Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă...
Sfaturi
Credinţa mea-i iubita pe care mi-o fut alţii
Tamaretă
Răzbunare (2)
Acum, cînd mi s-au scos c-un cleşte dinţii...
Mărturisire de credinţă
La o zarnacadea din Berezlogi
Camera dreptunghiulară
Iubita ideală se cacă (1)
Iubita ideală se cacă (2)
Ferfană
Fată-naltă, crin de baltă
Voroava sufletului meu
Preascumpa mea contesă de bucluc
Eram ascet, beam oranjadă...
Elogiu
Discurs pentru deschiderea anului şcolar

Întru amintirea lui Costache Conachi
Fusta patriotică
Distih extatic
Cîntec pentru Satannici
Te călăfătuiesc precum pe-o navă...
Cînd roua o mîncam cu furculiţa...
Scrisoare pentru Tamara (1)
Scrisoare pentru Tamara (2)
Caut să-mi scot din suflet murdăria...
Cîntec naiv
Mi-s vorbele vrăjite să creeze...
Ce mi-a spus prin somn iubita
Sumarul celor zece poveşti nescrise
Aud că împotrivă-mi sînt iar plîngeri
Din periodice
Cîntecel (1970)
Madrigal (1970)
Scrisoare (1977)
Scaiete mov
Cîntec naiv
Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii
Rugăciune laică
Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmuliţe franţuzeşti
Groaznică este crima mea
De-aici începe...
Cîntecel de gară dulce
Cîntec naiv
Azi e senin şi este nouă
Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe
Calda mea prietenă cu îngeri
Pacoste
Tot despre îngeri nătăfleţi
Tulburul domn
Tu ai nevoie de cuvinte calde
Sonet laic
Rugăciune
Cîntec naiv
Rugăciune laică
Micul testament (Opt strofe deteriorate) (1989)
Mă temeam să-ţi fiu înger de pază...
Mă-ngrozeam să-ţi fiu înger de pază
Lunganco cu rochia-n vînt
Lunganco cu rochia roz

Laudă de tine şi de mine
În dorul lelii
Izvoraşul ăsta latră
Isuse, tu eşti om cum sînt şi eu
Epigramă
Doamne, născoceşte-mi rostul
Doamne, încălzeşte-mi locul
Pinguinii sînt burtoşi
Cînticel din păhărel
Cîntecul lui Robinson Crusoe
Cîntecel de zi-n scădere
Cîntecel de spus degeaba
Cîntec
Cîntec trist
Cîntec naiv
Cîntec naiv
Cîntec de toamnă-n mahala
Ce cazină dulce încercam spre seară...
Caligrafie
Bucurie dulce
Boul şi vaca
Bocet de adult
Blues
Bat fluturii monetă calpă-n aer
Cîntec naiv pentru Săndel
Sfîşiat de umbra unui înger
Erai atît de tăcută...
Erai atît de frumoasă...
Rugăciune laică
Rugăciune laică
Viaţa mea nu e în mine...
Ţiuie tristeţea-n mine
Tocmai sosit din cruciadă...
Tamaretă
Să facem schimb de-amurguri şi gutui...
Rugăciune laică
Riscul îngerilor
Povestea corăbierului galant
Pluteam prin camera noastră...
O să-ţi dăruiesc...
Doamna Tigru Domnul Tigru
Cînticel cu-nvăţăminte
Scrisoare
Nu trebuie de toamnă să te sperii... (1989)

Nu sînt poet
Ne ţineam de mînă mergeam...
Mă uit toamna în lumină...
Madrigalurile corăbierului galant
Joacă sufletul în mine
În zori de zi fluturii-s cruzi...
Iepuri geloşi din cărţi cu vechi tartaj...
Eram îngerul tău de corvoadă...
Doamne, părăseşte-mă...
Crengi lipsite de-adăposturi
Cîntec naiv
Cîntec naiv
Cînd clipa ne-o învîrt moi patefoane...
Ce ţi-e şi cu crinii ăştia
Cîntec naiv
Caligrafie
Asemenea mie şi tu...
Cîntec naiv
Elegie cu Florin Mugur
Epistolă veche
Cîntec naiv (1990 – găsit prin debarale)
Cîntec de după amiază
Elegie
Caligrafie
Rugăciune laică
Cîntec
Fabulă antică
Spovedanie laică
Portocala mea eşti tu...
O să te ascund ca pe-o comoară...
Mă chemai prin păduri...
Îţi trimit cavaleri rătăcitori
Distih
Compunere
Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Glechoma hederacea
Galinsoga parviflora
Country
Fragedă amoebă, dulce parameciu…
Ferfană
Eu cred, nu-ţi fie teamă, că prin tine…
Elegie
Poveste
De-acum iubirea noastră-i veche

De ce te miri că-ţi scriu din nou sonete...
Rugăciune laică
Cînd fluturii dau iama peste trupul…
Cîntecel
Cîntec naiv
Caligrafie
Bocet de adult halit
Bocet cu blestem în hohot
Cîntec naiv
Dacă mi-ai dat...
Să fie o plăcere în a-ţi da…
E un castel
Mă grăbeam să-ţi fiu înger de pază
Mi-am amintit
Dă-i zilei suflet de copil…
Cîntec naiv
Culorile terţinelor
Visam că-s lumină...
Şi mă durea în piept. Poate era...
Rugăciune laică
Obîrşiile mele-s într-un flutur...
Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...
Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun...
El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare...
Atît aş vrea: un înger ce-mi şopteşte...
Îngeri cătrăniţi de aur
Îngeri justiţiari
Îngeri momiţi
Îngerii nu ne înţeleg pe deplin